

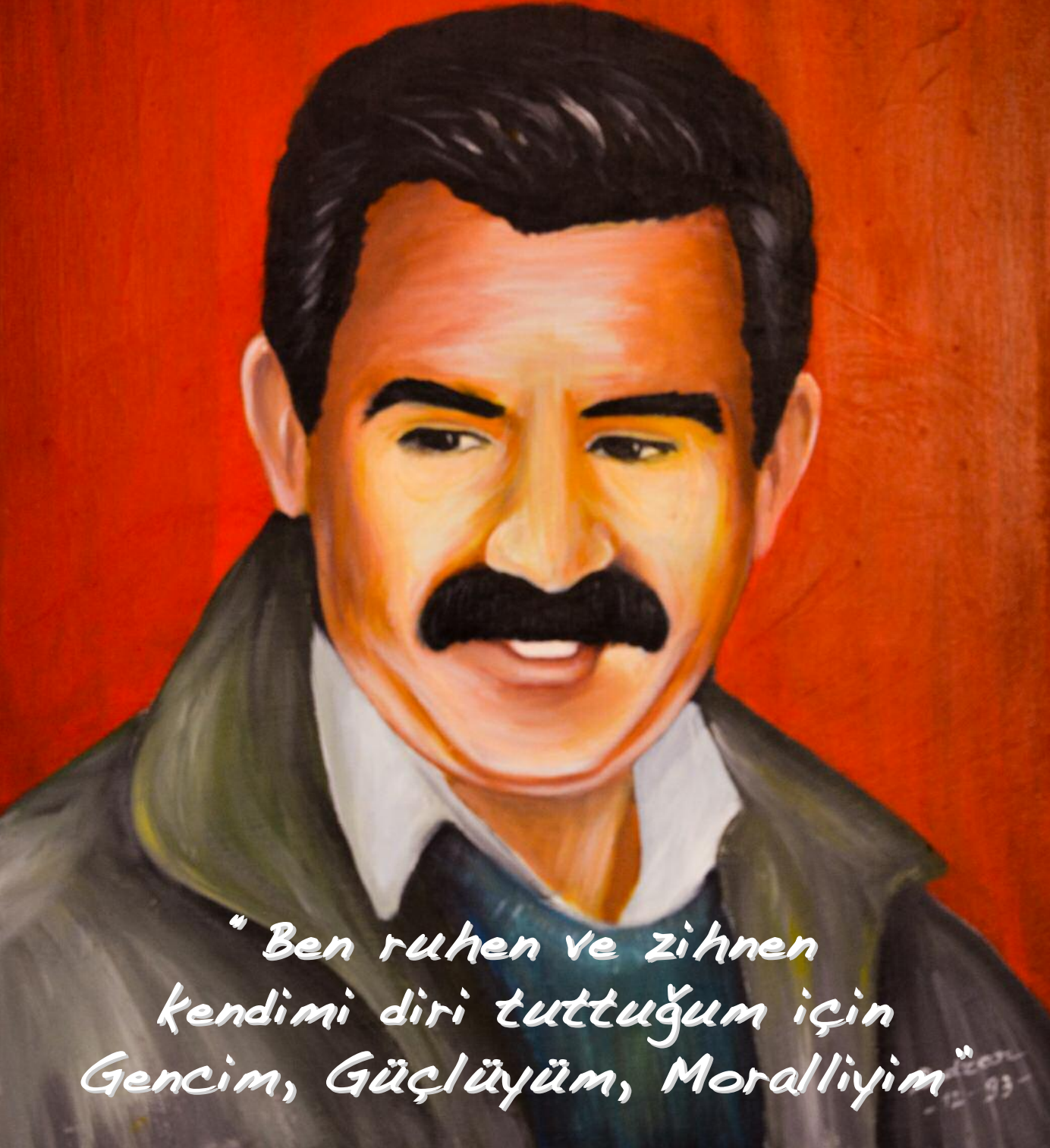

STÊRKA CIWAN

Kovara
Ciwanan
a Mehane

Hezîran 2019
Hejmar: 193

DI SOSYALÎZMÊ DE ISRAR DI MIROVAHIYÊ DE ISRAR E

" Ben ruhen ve zihnen
kendimi diri tuttuğum için
Gencim, Güçlüyüm, Moralliyim "

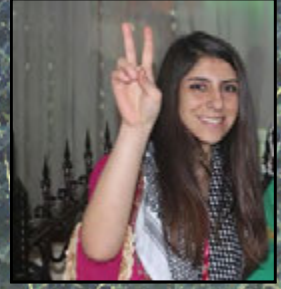
“TECRİDİ KIRALIM, FAŞİZMİ YIKALIM, KÜRDİSTAN’I ÖZGÜRLEŞTİRELİM” HAMLESİ
30 NİSAN 2019 1. ÖLÜM ORUCU GRUBU

NESRİN AKGÜL

ŞÜKRAN AYDIN

ZOZAN ÇİÇEK

ARDİL ÇEŞME

ASLI DOĞAN

AHMET ANIĞI

ÖZHAN CEYHAN

VEDAT ÖZAĞAR

İHSAN BULUT

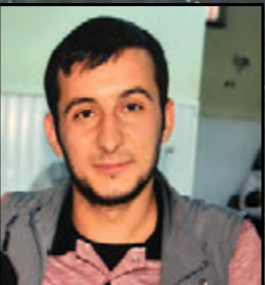
EROL CENGİZ

ERGİN AKHAN

ENVER DÖNMEZ

AHMET TOPKAYA

ABDULHALIK KAPLAN

FERHAT TURGAY

Kendinizi yakmayın,
sizi yakanları yakın.

Merhaba Güneş'in genç yoldaşları...

Stêrka Ciwan'ın bu ayki sayısını yayına vermeye hazırlandığımız saatlerde, Rêber APO'nun avukatları 22 Mayıs'ta gerçekleşen görüşmeye dair bir açıklama yaptı. Bu açıklamada Rêber APO'nun şu mesajı paylaşıldı:

“Değerli yoldaşlar,

Başta açlık grevi ve ölüm orucuna kendini yatırmış arkadaşlar olmak üzere iki avukatımın yapacağı geniş açıklamalar ışığında eyleminizin sona ermesini bekliyorum. Bana ilişkin maksadınızın hasıl olduğunu da rahatlıkla belirtip hepinize en derin sevgi ve teşekkürlerimi sunuyorum.

Asıl bundan sonrasında da bana yeterli yoğunluk ve iradeyle eşlik etmenizi de özenle belirtiyor ve umuyorum.

Bitmeyen sevgi ve selamlarımla
22 Mayıs 2019, İmralı Cezaevi
Abdullah ÖCALAN!”

Bu mesajın paylaşılmasıyla birlikte açlık grevi ve ölüm orucundaki tüm yoldaşlarımız Rêber APO'nun çağrısıyla eylemlerini sonlandırdı. Tarihi direniş hamlesinin içine girdiği bu yeni aşamada, tüm genç yoldaşlarımızı “Asıl bundan sonra” Önderliğe ve mücadeleye katılmaya, Özgür Önderlikle Özgür Kürdistan şiarını zafere taşımaya çağırıyoruz.

**Amed'de buluşmak dileğiyle
Genç kalın...**

TÊKİLÎ

sterkaciwankovar@gmail.com

Hevalên hêja, hun dikarin berhemen
xwe, wekî wêne, nivîs, helbest û hwd.
bişînin me! Ger ku pirsên we heben jî,
ji me re binivîsin.

RÊBER APO

Zilan ve Sema
tarihin ve kadının dirilişidir
03
08
Guerre et terreur d'état
au Kurdistan

PERSPEKTÎF

Der Monat der Offensive: Juni
11
14
Erkek egemenliğine karşı
savaşmak devletçiliğe karşı
savaşmaktır

JINÊN CIWAN

Gerçek özgürlük ve eşitlik
ancak örgütlülükle gerçekleşir
17
18
Die Mütter
mit den weißen Tüchern
sind die Mütter der Revolution

LÊGERÎNA AZADIYE

Heval Ruşen
yoldaşlığa bağlılığın sembolüdür
20

BÎRANÎN

In Straßburg versuchen wir ihre
wahren GenossInnen zu werden
23
28
3 giyanên azad
31
Temenê wî biçûk
lê xwedî têkoşîneke mezin bû
34
Zelal a vécû à l'image de son nom
38
Ahmet Kesip - Bir başka
Ağrı Dağı Efsanesi - 2. Bölüm

DÎROK

Kürdistan tarihinde
savaş ve savunma - 2. Bölüm
43
49
Sömürge zindanlarında
Ölüm Orucu Direnişleri

NIRXANDIN

AKP-MHP Faschismus
ist in der Mausefalle
58
61
Nicht schlafen, den Feind
nicht schlafen lassen
64
Nêrîna Ciwanan

ÇAND Û HUNER

Kimim ben?
67
68
Pirtûkên ku
em pêşniyar dikin

Zîlan ve Şema Tarihin ve Kadının Dirilişidir

Zîlan
PKK'nin hakiki bir militanıdır

Zîlan, önünde eğilinmesi gereken bir tanrıçadır. Tarihte biliyorsunuz kiblegahlar var, kutsal mabedler var. Onların içinde kutsal

tanrı veya tanrıçalar vardır. Ve onların ardılları, onların mensupları uygun günlerde gidip, o mabedlere kapanırlar. 'Affet bizi' diye secde ederler, yalvarırlar, yakarırlar. Bu yoldaşlar öyle yoldaşlardır. Bir mabede gider gibi huzurlarında eğileceksiniz. Secdeye kapanacaksınız. Artık

böyle bir dininizin, imanınızın olması gerekiyor. Kesinlikle bunu hem hak etmiş büyüklüklerdir, hem de çok ihtiyacımız olan kutsallık derecesindeki mabedsel değerlerimizdir. Neden bunun büyüklüğüne inanmayalım, iman etmeyelim ve yine gerekleri için secdeye kapanmayalım, emir komutasında yürümeyelim? Biliyorsunuz; tarihte böyle değerlerin önce inançla ve ardından imanla secdesi gerçekleştikten sonra emri altındaki askerle müthiş bir saldırıya geçmeler vardır. Zilan ateşinde her şey yaratılıyor. Mesela duygularda o ateş her şeyi, bütün kirleri temizliyor. Bir kadın kişiliği, tanrıça kişiliği oldukça etkileyicidir. Çünkü o ateşte bütün kirler, bütün zayıflıklar yakılmıştır.

İnsanlığı tercih etmek; Zilanların dilinden olmak, düşüncesinden olmakla mümkündür. Şe-

hadetlerin toplam ifadesi, ideolojik donanımın üst düzeyde temsili; duygunun, düşüncenin bireyi aşarak, toplumun örgütlü dili haline geldiği Zilan gerçeği ile kurumlaşarak, kurtuluş çizgisinin somut ifadesi olmuştur. Bu nedenle özgür yaşam uğruna ne varsa; ulusal aşk, özgür kadın ve erkek, her türlü geriliğin reddine dayalı ilkeli bir yaşam, bunun için de düşmana karşı müthiş bir kin ve kıyasıya savaşım Zilanlaşma çizgisinin kapsamıdır. Bu çizgi; ideolojik ve felsefik olduğu kadar duygunun en üst düzeyde temsilidir. Onunla yürüyenler eylemde, yaşamda, örgütlülükte, sevgi anlayışında, tarz ve tempoda militanca yaklaşımların sahibi olmaya çalışanlardır. Zilan eylemi, intihar eylemi değil; saldırı eylemidir. Eylem tamamen dönemsel, tarihi, planlı, oldukça örgütlü, çok cesur ve fedakarlıkla, soğukkanlılıkla yapılmış bir eylemdir. Ancak bir gerilla bölüğünün ya da taburunun yapabileceği saldırıyı tek başına gerçekleştirme gibi bir saldırı eylemi olarak değerlendirilmesi gerekiyor. Zilan sembolize zafer kişiliğidir. Zaferle yaşamın büyük birlikteliğini veya diğer deyişle; zaferi, aşkı birleştirmenin adıdır. Sembol olarak böyledir. Ama bizim için semboller de önemlidir. Özgürlük sembollerine ne kadar değer verilirse, hatta ne kadar tapınılırsa o kadar yücelir. Yaşam adına yücelen ne varsa bu eylemdedir. Özgürleşme ve kendini gerçekleştirmenin bu savaştan geçtiğine, bu savaşı verirken yaşayacağına inanıyor, o noktada tamamen kabul edilmesi gereken yaşam sınırlarına doğru yüceliyor. Anlam olarak, Parti olarak yükseliyor. Daha önceki düşmanın egemenliği altında çizilen yaşam, zaten eğer kül olan bir şey varsa odur. Yaşam adına yücelen ne varsa o da buradadır. Ölen, ölmesi gereken, kül edilmesi gereken; bırakılmıştır. Yüceltilmesi gereken; gerçekten müthiş, şahane bir biçimde çıkarılmıştır. Yaşama büyük sevgisi O'nu böyle bir eyleme götürüyor. Yaşamın özgürlüğe dayalı büyük sevgisi, yine yaşamın dirilişiyle bağlantısı çok büyük olmasa bu eyleme karar verilemez. Yaşamı sevenler böyle büyük eylem sahibidirler. Yaşamdan vazgeçenler asla eylemci, örgütçü olmazlar. Zilan'daki yaşamın büyük sevgisi O'nu böyle büyük bir eyleme götürüyor. Yine yaşamın özgürlüğe dayalı büyük sevgisi, yaşamın dirilişle bağlantısı, yaşamın güzellikle bağlantısı çok büyük olmazsa bu eyleme karar verilemez.

Zilan bir manifestodur. Mektuplarında müthiş

bir Parti tanımı var. Parti içinde böyle net olmak, Parti içinde böyle lafazanlıkla, demagojiyle asla kendini hastalıklı kılmama, her türlü ideolojik, siyasal, örgütsel esaslarımızla bağdaşmayan tutum ve davranışlara fırsat vermeyen ve müthiş bir direniş kişiliği ile yaşamak; “Topyekün üzerimize gelen düşmana karşı topyekün direnmek, akıl sınırlarını zorlayan direniş, kahramanlık, emek, kararlılık ve inanç yaratılmıştır, direniş PKK’nin temel karakteridir” derken, burada hakiki militanlık özelliklerine kesin sahip çıkıyor. Son suikast eylemine bir cevap olarak düşünüyor. “Düşmanın topyekün üzerimize gelişi var” diyor. Düşmanın son 96 operasyonlarının bilincine ulaştığını, buna karşı PKK militanlığında gelişmesi gereken eylemlilik tarzının nasıl olması gerektiğini kanıtlamak için de “Böyle eylemlilik gerekiyordu” diyor. Tamamen taktiksel bir çıkıştır. En büyük eylemciler esasta güvendikleri değerler için eylem yaparlar. Veya o değerlerin sembolize edildiği, birleştiği, yoğunlaştığı kişilikleri esas alırlar. Demek istediğim; canlarını boşuna ateşe atmazlar. Onu müthiş bağlayan, onu temsil eden, sonsuz güven veren, bir değer, bir sembol, bir Önderlik olmazsa hiç kimse böyle bir şeye cesaret edemez. Önderlik gerçeğini hemen hemen bütün paragraflarda işlemiş. Beni tanımaz bu yoldaş ve yeni yoldaşlardan, bir yıllık arkadaşlardan biridir. Fakat mükemmel incelemiş, ben bu yoldaşla sanırım uzaktan da olsa hiç konuşmadım. Ama buna rağmen bu kadar anlayabilen, anlamakla yetinmeyen, yorumlayabilen, özümseyebilen ve bunu böyle bir militan kişiliğe dönüştürebilen, PKK’nin hakiki militanı olarak değerlendirmek gerekir.

Çok doğru bir tarih anlayışına sahip mükemmel bir tarih özetlemesi yapıyor. “Tarihi bir temele dayanmayan bir dava adamı köksüzdür”; bu büyük yoldaş kesinlikle tarihi temelini görmüş, tarihe kök salmak gerektiğine de sonuna kadar ulaşmıştır, onun farkındadır, onun bilincindedir. Onun sorumluluğundadır. Mükemmel yapmıştır ve özgürlüğü kavramıştır. Zilan tarihin ve kadının dirilişidir. Yer olarak Dersim’in olması da önemlidir. Dersim’in dirilişi için unutulmaz ve belki de yaşamın biricik kaynağı olarak bu kişilik ve eylem değerlendirilecektir. Kahramanca olanlar tarihe böyle etki bırakır. Bitmez tükenmez; bir halka, bir ulusa ve hatta insanlığa, kadına güç veren bir kaynak olarak değerinin

takdir edilmesi gerektiği çok açık. Çünkü tümüyle insanlık adına; düşürülmüş insanlığa, müthiş bir faşist rejime karşı, orduya karşı, emperyalizme karşı, kadın cinsinin düşürülmüşlüğüne karşı bir eylemdir.

Kadın cephesinin de sesi fazla çıkmasa da, fazla gücü olmasa da Zilan gerçeğinin vasiyeti-ne bağlı olmanın gereği olarak seslenmek, gerçekten anlama ve yapma gereğini sorgulamak yerindedir... Özgür kadına ulaşmak isteyen, yaratmak isteyen, kadında da erkeğinde de zafere ulaşacak. Bunun başka yolu yoktur. Ben sıkça bazı erkeklere yaklaşım için de bunu söyledim. Erkeklik manevi anlamda veya bir cinsel olgu olmaktan öteye, moral bir değer olarak, sözüne daha fazla bağlılık anlamına gelir. Şimdi bu temelde sizin erkekliğinizi bu kadının kadınlığıyla karşı karşıya getirelim. En beter bir şekilde ‘karı’ durumunu yaşayan sizsiniz. Yani bu benim öngörüm. Aslında doğrulanıyor. En yiğitçe bir davranış veya halk tabiriyle bir erkeklikten bahsedeceksek, aslında böyle kanıtlanabilir. Zilan kişiliği netleştikten sonra eski erkeklik ölmüştür. Bütün kadınların bağlılığı, kadınların daha fazla güzelliği, çekiciliği, daha fazla savaşçılığı benim için heyecan vericidir. Bu anlamda artık kadın klasik anlamda ‘karı’ da olamaz. Zilan kişiliğinde bunun ifadesi artık çok çarpıcıdır. Erkek de bu anlamda artık bitmiştir. Aklınız olsaydı; erkeğin de eskisi gibi erkek olarak yaşayamayacağı o eylemle noktalanmıştır. Zilan kimliği netleştikten sonra bütün eski erkeklik ölmüştür.

Çare Zilan kimliğindedir. Büyük eylemlilik, büyük yaşam, büyük aşk istemi oldu. Bu bir başlangıç ise, başarabilirsek toplumsal gerçekliğimizde yaygınlaştıracacağız; bütün kadınlarımızı, erkeklerimizi bu temelde yeniden yapılandıracağız, şekillendireceğiz. Zaten ulusların özgürleşmesi de ancak böyle mümkündür. Her halkın tarihinde böyle dönüştürücü değerler vardır. Zilan kişiliği bizim çerçevemizdir. Gereklere canı gönülden katılacağız. Zilan kişiliği ister teorik, ister pratik yönleri ile emredicidir. Ve netleşmiştir. Herkes buna anlam da verebilir. Büyük bir şans ve gururla gereklere yerine getirebilir. Kadın cephe-mizden, militanlarımızdan beklediğimiz; Zilan kişiliğinin her geçen gün daha fazla somutlaşmasıdır. Buna kişiliği el vermeyenler kesinlikle aşılacaktır. Ve kendileri bu kişileri görev dışı bırakacaktır.

Sema Yüce
Serhildan ruhunu yaşamıştır

Önderlik olayındaki gerçekleşen özgürlük, бүтünüyle ilkesi ve uygulamalarıyla güneş kadarıdır. Katılmamız gerekir gibi kesin bir sonuç vardır. Zilan'da daha teorik, daha ilkeliyken Sema'da daha fazla sorunlarla boğuşma ve pratikleşmeye doğru bir tamamlama olayı var. Fikri Baygeldi'de bir tutarlı erkek kişiliğinin nasıl yeniden şekillenmesi gerektiğine dair, çok duyarlı, anlamlı yanıt var. Zaten kendisi de söylüyor. Bunlar büyük gerçekleştirmelerdir. Sadece büyük sözler değil, büyük eylemlerdir. Sema; "Zilan'ın eylemine sadece özü ile değil, biçimi itibarıyla cevap olmak isterdim" sözlerinde, 'biçim' derken; pratik yaşam, savaşım noktasında diyor. Fakat zindan koşullarında bu mümkün değil; yani "Zindan olmasaydı, taktikte, savaşta zafer, yaşamda özgürlük" gerçekleştirmeyi denerdim, yani "Böyle bir eylemin olmadan da ben bunun gereklerini özgür savaş, yaşam koşullarında yapmayı da çok isterdim" diyor. Sema Arkadaş; kendi içinde hem kadın cins savaşını, hem sınıf savaşını yoğun yaşamış bir yoldaş. Belki eylemine karar vermeden önce, düşünsel ve ruhsal hazırlığını önceden yapmış ve

tamamlamıştır. Halka hitabı var. Emekçi Anadolu halklarına hitabı var. Hepsi çok değerli ve bir manifesto gibi, insanlığa da var, herkese var, en son kadın yoldaşlara mesajı vardır.

Bu değerli kadın militanın, 21 Mart Newroz akşamı, faşist imha operasyonu, ihanet temelinde işbirliğine koşan lanetli kişiliğe karşı, bir eylem olarak kendini yakması ve uzun süre beden mücadelesi verdikten sonra 17 Haziran günü son nefesini vermesi kahramanlık türü eylemlerden birisidir. Bilindiği üzere, bu tarihte Fikri Baygeldi Yoldaş da, bu arkadaşımızın anısına, aynı türde bir eylem düzenleyip şehit olmuştu. İkisinin de bu eylemliliği anlamlıdır. Şüphesiz üzerinde yoğunlaştırılması gereken, mutlaka bazı dersler çıkarılması gereken bir eylemdir. Öz iradeyle kendini ateşle yıkama, gücünü ve güçsüzlüğünü, temizliğini ve kirliliğini ateşle ayırıştırma, netleştirme olarak da değerlendirebiliriz. Sema Yüce'yi biz de tanıdık. Aramızda da belli bir eğitimi almıştı. Sanıyorum dönemimizdeki ismi Serhildan'dı ve sürekli Serhildan ruhunu da yaşamıştır. Boyun eğmez, başkaldırdan vazgeçmez ve onu gittikçe anlamlılaştırmak isteyen bir kişilik olduğu kesin. Kapsamlı birçok mektubun ve değerlendirmenin sahibidir. Şüphesiz onları değerlendirmeye çalışacağız.

Şüphesiz çok büyük iş yapma istemi, çok büyük duymak, düşünmek, yaşamak istemi tartışmasızdır. Büyük yaşam tutkusu kadar, onun bedeli olan büyük bir savaşımı sonuna kadar göze alma yiğitliği kesindir. Asla emeksiz, ucuz, hastalıklı bir yaşamın sahibi olma fırsatını kendisine ve çevresine vermemiştir. Bu çok değerlidir. Bünyesiyle sürekli savaş halinde olmuştur, ama bilinci, ruh aydınlığı, ne kadar toplumsal dünyadan kaynaklanan zayıflıklar varsa da, hepsini aşmaya yetmiştir. Dışarıda olsaydı kesinlikle savaşımını çok daha kapsamlı, örgütlü ve özellikle gerillasal tarzda dahil, sonuna kadar götüreceği de bir o kadar kesindir. Bıkmak yok. Tam tersine, büyük özgürlük imkanlarının kullanılamamasından, kendisine de bunu tam kullanamamaktan ötürü büyük tepkisi vardır. En büyük özleminin, büyük özgürlük imkanlarıyla savaşmak olduğu kesindir. Birçok şehadet gerçeğinde olduğu gibi bu şehadet gerçeğimizde de arzusu, istemi çok büyük olmasına rağmen, gerçekleştirilme düzeyi arasındaki sınırlılığı, acı-trajik gerçek söz konusu. Bu çelişkiyi çözememe, bu eylem tarzının çok

önemli nedenidir de. Dolayısıyla çıkaracağınız en temel bir sonuç, özgürlük imkanlarıyla savaşmanın değerini mutlaka takdir etmek ve trajik bir biçimde sonuçlanmamak. Çünkü bu eylemin kendisi de zaten bunu emrediyor. En değerli istem, özgürlük savaşımını sonuna kadar verebileceğimiz bir ortama sahip olmak.

Fikri Baygeldi Arkadaş: “Eylemiyle komutanlaşan Kürt kadınının sade bir askeri olmak!” Şimdi burada tabii anlam derinliği var. Büyüklük burada, öyle hemen bir günde hisse kapılarak eyleme geçmemiş. Aydın bir kişilik. Fazla sınıf sorunu, yani maddi zorluklardan ötürü de katılmamış. Son derece inancın ve bilimsel bir ilkenin gereği olarak katılmış. Ve pratikleşmeyi gerçekleştirmiş. Hayli farklı biri ve daha çok da bizim çözmeye çalıştığımız insan olmayı bilmiş; “Erkek kişiliğindeki eksiklik çok” diyor. Çözümlediğimiz Amed kişiliği temelinde böyle kahramanlık eylemi ile tamamlamayı hem düşünmesi hem onu muazzam hazırlıkla pratikleştirmesi gerçekten destansıdır. Nereden bakılırsa bakılsın, Fikri Baygeldi (Sema Yoldaş’a) hem çok değer veriyor, hem de çok seviyor. Dikkat edilirse sevgi, aşk sözcüklerini çok değerli anlamda kullanmıştır. Ve

bu kadın yoldaşları da çok incelemiş ve onları özümsemiştir. Öyle cahil birisi değildir. Ulusallık derecesinde görüyor ve bağlanıyor. İşte bizim özlediğimiz bağlılık bu temeldedir. Bunu saflarımızda acaba ne kadar uyguluyorlar. Bir sürü kadın militan var aslında, onları ne kadar inceleyiyorlar, somutta olduğu gibi değerlendiriyorlar. Erkek kişiliklerinin de bu yönlü çok önemli görevleri vardır.

Bu çerçeve temelinde eğer söz konusu olan Zılan kişiliğiye ve O’nun en güçlü ardılı Sema Yüce ve kısmen de Fikri Baygeldi Yoldaşa, daha özgün olanı da dile getirmekte gereklilik vardır. Genel ilkeye bu yoldaşların bağlılığı tartışmasıdır ve yüce değerdedir. Yüce kuvvette, cesarette, fedakarlıktadır. Özgün olan yanını da bizim açmamız gerekir. Özellikle benim için kendilerini adamaktan bahsediyorlar, en büyük güvenceleri olarak bizzat ismen bizi zikrediyorlar. Bir yerde bu eylemlerini bize vasiyet ediyorlar. Esasta bu eylemin büyüklüğünü benim halka, insanlığa ve Parti’ye taşıyabileceğime çok büyük bir güven duyuyorlar. Daha da önemlisi çözebileceğim, gereken sonuçları çıkarabileceğim şeklindeki sorumluluğu bana yüklüyorlar. Bunlar yazılmış, hepsi belgeli özlü mektuplardır.

Kendinizi bu yüce bağlayıcı değere göre yeniden şekillendirmeyi, ilişki, yaşam, savaş kişiliği haline gelmeyi bileceksiniz. Eğer bu şehitlere bir saygınız varsa, eğer onların tarihi, bilinçli, emredici şahadetlerinden bir sonuç çıkarmak istiyorsanız, değerlendirmesi kesin böyledir, bağlayıcıdır ve emirdir. Tekrar söylüyorum, kendi payıma, gücüm ölçüsünde, en başta bir Parti militanı, bir ordu savaşçısı olarak, hatta doğru komuta kişiliği olarak yaşatmaya, gereklerini daha da egemen kılmaya, sadece özen göstermek, dikkat etmek değil, böyle için için büyük bir örgüt tecrübesiyle oturtacağım ve bunu her kişide görmek isteyeceğim. Bu temelde bu yoldaşları anacağım. Anılarına yanıt olanları değerli bulacağım, selamlayacağım.

Bu yazı Rêber APO’nun 1990lar’da Şehit Zılan, Şehit Sema ve Şehit Fikri üzerine yaptığı değerlendirmelerden derlenmiştir.

Guerre et Terreur d'État au Kurdistan

Lutte pour les ressources naturelles, guerre et terreur d'État au Kurdistan

Dans le passé, la position géostratégique du Kurdistan suscitait la convoitise, c'est ce qui fit du pays un enjeu dans les luttes pour le partage des ressources, dans les guerres et dans la terreur d'État. C'est encore le cas aujourd'hui. L'histoire du Kurdistan a toujours été marquée par une géographie exposée aux attaques et aux invasions des puissances externes.

Les régimes de terreur des empires assyrien et scythe entre 1000 et 1300 avant J.-C. et les campagnes de conquête menées par Alexandre le Grand en sont les exemples les plus connus. La conquête arabe fut suivie de l'islamisation du Kurdistan. Bien que l'islam se veuille être une religion de paix, elle a toujours été porteuse d'une idéologie de conquête de la nation arabe, et a réussi à se répandre rapidement au Kurdistan. L'islam s'installa dans les contreforts des montagnes du Taurus et du Zagros. Les tribus qui

résistèrent furent exterminées. En 1000 après JC, l'islam avait atteint son apogée. Puis aux treizième et quatorzième siècles les Mongols envahirent le Kurdistan. Fuite et déplacements de populations suivirent cette invasion. Après la bataille de Chaldiran en 1514, de laquelle les Ottomans sortirent victorieux, la frontière orientale naturelle de l'Empire fut déplacée plus à l'est. Le traité de Qasr-e Shirin établit officiellement les frontières entre Iran et Turquie et conclut la division du Kurdistan, qui continue encore de nos jours. La Mésopotamie et les kurdes restèrent en majeure partie à l'intérieur des frontières de l'Empire Ottoman. Jusqu'en 1800 les relations entre les principautés kurdes et l'empire ottoman affichaient une certaine entente pacifique fondée sur leur appartenance commune à l'islam sunnite. Les Kurdes alévis et zoroastriens furent cependant plus défiants et choisirent la résistance dans les montagnes.

Après 1800 et jusqu'au déclin de l'Empire Ottoman, le Kurdistan fut ébranlé par de nombreuses rebellions qui furent généralement réprimés de manière sanglante. Après la fin des Ottomans, le Kurdistan fut encore plus écartelé, exacerbant une atmosphère de violence. Les puissances impérialistes grandissantes que sont l'Angleterre et la France, redessinèrent les frontières du Moyen-Orient et mirent le Kurdistan sous le joug de la République turque, du Trône du Paon perse, de la monarchie irakienne et du régime Franco-Syrien.

La Turquie qui avait l'impression d'avoir perdu une large proportion de son ancien territoire, se tourna vers une politique stricte d'assimilation pour ainsi imposer l'unité de ce qui restait de son ancien Empire. Le sort réservé à tout indice attestant l'existence d'une culture autre que la culture turque était l'extermination. Ils interdirent même l'usage de la langue kurde. L'ambitieuse dynastie pehlevie d'Iran s'engagea dans la même voie. La rébellion du leader clanique kurde Simko Shikak d'Ourmiye et la lutte pour l'émancipation de la République Kurde de Mahabad furent écrasés dans un bain de sang. Au début du 20ème siècle, avec l'esprit nationaliste-fasciste de l'époque, le Shah mit en place un régime de terreur. Dans les parties irakienne et syrienne du Kurdistan, la Grande-Bretagne et la France mirent fin aux efforts d'émancipation kurde avec l'appui de leurs

mandataires arabes. Là aussi un régime colonial sanglant fut établi.

Le colonialisme européen et le problème kurde

Guidés par des ambitions de suprématie stratégique et une avidité sans limite, la politique d'intervention européenne au Moyen-Orient devint de plus en plus colonialiste au début du vingtième siècle. Son premier objectif fut de soumettre et de contrôler le Moyen-Orient. Ceci ajouta une nouvelle forme de colonisation à l'histoire des kurdes qui en avaient déjà l'expérience de longue date. L'on peut remonter au temps des sumériens pour retracer les origines de ce problème que le capitalisme occidental modifia de manière inimaginable. Pour les Kurdes cela signifiait qu'ils étaient encore une fois confrontés à des acteurs colonialistes et que la résolution du problème kurde allait devenir encore plus difficile.

Dans le but de défendre leurs intérêts, les nouveaux pouvoirs impérialistes jugèrent qu'il serait plus avantageux de chercher à coopérer avec le sultan et avec l'administration de l'empire dans le but de les vaincre par alliance plutôt que mettre en morceaux l'empire ottoman. Ce qui aurait pu avoir des conséquences imprévisibles. Cette approche consistait à réduire le contrôle que celui-ci avait sur la région et sur les populations qui y vivaient. Cette méthode était très populaire dans l'empire britannique et fut exposée dans les livres d'histoire comme la stratégie « divise et contrôle ». Ainsi la domination ottomane fut prolongée d'un siècle. La France et l'Allemagne adoptèrent des stratégies similaires. Leurs désaccords n'influèrent pas sur les rapports de force qu'ils avaient établis dans le Moyen-Orient.

Déjà on portait un tout autre intérêt à la préservation du pouvoir impérial grâce à la présence de groupes ethniques chrétiens. D'une part, le colonialisme occidental prétendait protéger les grecs d'Anatolie, les arméniens et les arméniens; d'autre part il incitait ces derniers à se rebeller contre le pouvoir central, ce qui généra le déploiement de massives attaques en réponse. Ensuite, les pouvoirs occidentaux se contentèrent de garder une position de spectateurs muets devant la campagne d'extermination des arméniens. C'est une politique qui, finalement, contraria les nations du Moyen-Orient. Et là encore les kurdes n'étaient

Guidés par des ambitions de suprématie stratégique et une avidité sans limite, la politique d'intervention européenne au Moyen-Orient devint de plus en plus colonialiste au début du vingtième siècle. Son premier objectif fut de soumettre et de contrôler le Moyen-Orient. Ceci ajouta une nouvelle forme de colonisation à l'histoire des kurdes qui en avaient déjà l'expérience de longue date. L'on peut remonter au temps des sumériens pour retracer les origines de ce problème que le capitalisme occidental modifia de manière inimaginable.

qu'un gage dans des jeux d'intérêts étrangers. Dans le passé l'aristocratie kurde avait collaboré avec les dynasties arabes et turques. Cette fois ils se laissèrent utiliser par les puissances étrangères dans leurs intrigues colonialistes. En obtenant la coopération des kurdes, les anglais ont réussi à mettre la corde au cou des dirigeants turcs et arabes pour servir leurs propres intérêts. Puis ils ont réussi à lier d'avantage les arméniens et les araméens aux pouvoirs coloniaux. En réponse, ces derniers furent en revanche opprimés par les collaborateurs féodaux kurdes. Le Sultan turc, le Shah perse et les dirigeants arabes ne furent, malgré tout, pas seulement des victimes de cette politique. Ils jouèrent aussi un jeu similaire pour préserver leur pouvoir et freiner l'avidité des pouvoirs occidentaux.

Fondement idéologique de l'oppression coloniale et politiques du pouvoir au Kurdistan

La division du Kurdistan et les types de pouvoir des régimes arabes, perses et turcs représentaient tous deux un échec social pour les kurdes vivant dans ces parties du Kurdistan. L'actuelle situation sociale peu avancée des kurdes, due à aux structures féodales de la société, est le produit de ces relations de pouvoirs. Avec l'arrivée

des structures capitalistes, desquelles les kurdes furent exclus en général, le fossé dû au niveau de développement entre les kurdes et les sociétés dominantes arabes, les perses, et les turcs se creusa d'avantage. Les instances de pouvoir de l'ordre féodal et celles des bourgeois-capitalistes se mêlèrent. Ceci contribua à la préservation de la domination de leurs nations respectives. Même si dépendantes de l'impérialisme, ces instances de pouvoir furent capables de construire leur propre économie nationale, et plus encore elles ont pu développer leurs cultures et stabiliser leurs structures d'État. Une élite nationale se forgeait dans les domaines de la science et de la technologie. Ils forcèrent tous les groupes ethniques de leurs pays à parler leur langue. Avec l'appui d'un nationalisme interne et de la politique externe ils créèrent une classe dirigeante nationaliste, qui se considérait être un pouvoir hégémonique au dessus des autres groupes ethniques. La police et l'armée furent déployées et renforcées pour briser toute résistance de la part de ces peuples. Les kurdes ne furent pas capables de répondre à cela. Ils devaient encore endurer les conséquences des intrigues impérialistes. Ils furent confrontés à un chauvinisme national agressif des états qui avaient le pouvoir au Kurdistan, et dont la légitimité était expliquée par des inventions idéologiques faites de toutes pièces.

Der Monat der Offensive: Juni

Als revolutionäre Jugend sind wir in einer Phase, die wir mit sehr aufmerksamen Augen verfolgen müssen. Wie immer werden überall Völker und linke Organisationen von den Regionalmächten und Großmächten mit allen Mitteln unterdrückt oder bekämpft. Ebenfalls sehen wir, dass Sanktionen oder Embargos gegen Staaten ausgeübt werden, die sich in Krisenzuständen befinden. Viele Länder werden dadurch in den sogenannten Dritten Weltkrieg involviert. Andererseits gibt es die YPG&YPJ und die SDF (Demokratische Kräfte Syriens), die seit den Angriffen der IS großen Widerstand leisten. Zugleich nehmen politische Gefangene in der Türkei mit dem Todesfasten ihren Platz in dem Widerstand

ein. Wir sehen, dass an allen Orten Kämpfe und Widerstände geleistet werden. Das Zentrum des Chaos und das Zentrum des Widerstandes ist der Mittlere Osten. Deshalb haben wir als kurdische Bevölkerung, geografisch gesehen, auch eine zentrale Rolle. Auch zeitlich gesehen ist der Juni für uns sehr wichtig. Der Monat Juni hat in der kurdischen Bewegung eine große Bedeutung, da in unserer Geschichte viele wichtige Momente im Juni erlebt wurden, welche wir anschneiden werden.

Krisenzustände im Mittleren Osten

Als TCŞ (Revolutionäre Jugendbewegung) beobachten wir mit großer Aufmerksamkeit die

Entwicklungen im Mittleren Osten. Großmächte wie Amerika und Russland versuchen, ständig in den Mittleren Osten zu intervenieren, um sich mehr Raum für ihre Macht zu verschaffen. Ihre Bemühungen, ihre eigenen „Lösungen“ durchzusetzen, ist in den Krisenländern keinen Fußbreit weit gekommen. Das liegt daran, dass die „Lösungen“ der Großmächte sich nach ihren eigenen ökonomischen, militärischen und politischen Bedürfnissen richten, und somit keine akzeptable Lösung für die Regional- und Krisenstaaten bieten. Damit gerieten die Großmächte in eine Sackgasse und damit zugleich in eine Ausweglosigkeit. Aus diesem Grund schaffen sie neue Krisengebiete, um ihre ökologischen, militärischen und poli-

Die heutige Phase hat Ähnlichkeiten mit der Phase um den 01.06.2004. Damals hat die kurdische Freiheitsbewegung eine Offensive gegen äußere und innere Probleme gestartet. Der türkische Staat und seine Verbündeten dachten, dass die Freiheitsbewegung keine Kraft mehr habe, weil Rêber APO am 15.02.1999 verschleppt wurde. Doch es stellte sich heraus, dass die Freiheitsbewegung dem Wort „Erfolg“ eine neue Bedeutung geschenkt haben. Mit der Offensive wurde angefangen Rêber APOs neues Modell des demokratischen Konföderalismus zu realisieren. Was mit dieser Offensive als ein Funke Hoffnung begonnen hat, wird heute zur Realität. Daher ist der Monat Juni der Monat der Offensive.

tischen Bedürfnisse zu befriedigen. Dies können wir an den verschiedenen Beziehungen wie die von USA-Iran, Türkei-USA, Türkei-Russland ablesen. Einerseits sehen wir, dass die sich vertiefende Krise zwischen der USA und dem Iran einen Einfluss auf die Nachbarstaaten wie dem Irak und der Türkei hat. Andererseits sehen wir, dass die Türkei seitens der USA und Russland wie ein Schalter hin und her geschoben wird, und sich ebenfalls in einer ökonomischen und existenziellen Krise befindet. Es ist stets die Politik der Großmächte, die die regionalen Mächte in Krisenzuständen stürzt. Wie wir alle schon vorahnen können, werden diese Krisen nicht durch Regionalmächte gelöst, denn auch diese streben an, ihre vorhandene Macht zu verteidigen. Die Probleme werden direkt auf die unterdrückten Völker und Minderheiten projiziert. Diese Krisen treffen die einfachen ArbeiterInnen, Studierenden, Frauen, Kinder und Jugendlichen. Wenn wir uns diese Länder und die Lebensumstände ihrer Bevölkerung anschauen, können wir sehr leicht er-

kennen, dass die Bevölkerung am meisten von der durch die Großmächte verursachten Krise betroffen ist.

Der wandernde Krieg, der als arabischer Frühling bezeichnet wird, ist in Syrien angelangt und hat sich dort zentralisiert. Seither stauen sich die inneren Konflikte in Syrien weiter an. Diese Konflikte beeinflussen die umherliegenden Länder. Bei den regionalen Mächten handelt es sich um die Türkei, dem Iran und dem Irak. Bei einer dieser vier regionalen Mächte wird sich in Zukunft ein neuer Chaos ergeben, falls es zu keiner demokratischen Lösung kommt. Diese demokratische Lösung kann nicht von kolonialistischen und kapitalistischen Mächten gefunden werden. Nur die Völker, die sich in den Krisengebieten befinden, können gemeinsam eine Lösung finden. Daher bewerten wir diese Lage als sehr bedeutsam, denn mitten in diesen Krisenländern befindet sich Kurdistan und zugleich die in Kurdistan lebenden Ethnien und Religionsgemeinschaften. Daher ist der sich dort befindende Befreiungskampf der Guerilla und die

politischen Bemühungen sehr wichtig und wie ein Ankerpunkt für die Bevölkerung des Mittleren Ostens. Noch wichtiger ist die Rolle von Rêber APO als der Repräsentant und die Schlüsselfigur der kurdischen Bewegung, der sein Leben der Befreiung der Völker und der Menschen widmet. Er bringt neue Lösungsvorschläge ein, die den Weg für ein freies Leben der Völker, Religionen und Minderheiten ebnet. Mit dem kurdischen Befreiungskampf und der 40-jährigen Erfahrung in Militär, Politik, Ökonomie, Ökologie, Gesellschaft, Religion und Gesellschaftlichkeit, die Rêber APO gemacht hat, kann er heute immer noch mit einem Wort die Lage im Mittleren Osten beeinflussen. Die Stärke seiner Ideen sieht man insbesondere in Rojava und Şengal. Dort bildet sich eine Gesellschaft, basierend auf Demokratie, Ökologie und Frauenbefreiung. Rêber APO hat die kritische Situation des Mittleren Ostens tiefgründig verstanden.

Auch Leyla Güven hat gut verstanden, dass die Zeit für eine klare Lösung für den Mittleren Osten gekommen ist. Da

Rêber APO die einzige freiheitliche Lösung bietet, hat sie noch einmal betont, dass es ohne Rêber APO keine Änderung für die Lage des Mittleren Ostens geben wird und kann. Deshalb begann sie den unbefristeten Hungerstreik für die Befreiung Rêber APOs und seiner Teilnahme an der Konfliktlösung. Nach ihr schlossen sich unzählige GenossInnen auf der ganzen Welt an. Inzwischen wird die Zahl der Hungerstreikenden auf 7000 Menschen geschätzt. Der Widerstand hat sich immer gesteigert. 9 GenossInnen haben sich für die Aufhebung der menschenunwürdigen und rechtswidrigen Totalisolation Rêber APOs das Leben durch Fedayî-Aktionen genommen, 31 Freunde befinden sich im Todesfasten. Diese Form von gewaltloser Aktion hat eine große Reichweite. Durch die Stärke dieses Widerstandes wird der Druck auf die türkische Regierung immer stärker, ihre Ausweglosigkeit immer größer. Aufgrund dessen versucht, der faschistische türkische Staat immer wieder mit hinterlistigen und manipulativen Methoden den Widerstand zu schwächen, um ihre zerfallende Macht zu beschützen. Der Widerstand ist an einem solchen Punkt angelangt, dass alle Methoden der faschistischen Regierung ausgeschöpft sind. Es ist der außergewöhnliche Widerstand, der mit Leyla Güven begann, der den Staat dazu gebracht hat, ein Gespräch der Anwälte mit Rêber APO zu erlauben. Der Staat versucht, uns so zu beruhigen, uns vorzumachen, die Isolation sei gebrochen. Doch die KurdInnen sind

nicht mehr die alten naiven KurdInnen. Der Widerstand wird weitergehen, bis die Totalisolation gebrochen wird.

Der Monat der Offensive: Juni

Genau jetzt, wo der Widerstand mit dem Widerstand der Friedensmütter und dem Todesfasten einen Höhepunkt erreicht hat, begeben wir uns in den Monat Juni. Wie sich in der Geschichte des kurdischen Freiheitskampfes zeigt, wird der Monat Juni als der Monat der entscheidenden Schritte und Handlungen angesehen. Die heutige Phase hat Ähnlichkeiten mit der Phase um den 01.06.2004. Damals hat die kurdische Freiheitsbewegung eine Offensive gegen äußere und innere Probleme gestartet. Damals dachten die Feinde, die kurdische Freiheitsbewegung würde seinen bewaffneten Kampf nicht mehr weiterführen können. Der türkische Staat und seine Verbündeten dachten, dass die Freiheitsbewegung keine Kraft mehr habe, weil Rêber APO am 15.02.1999 verschleppt wurde. Doch es stellte sich heraus, dass die Freiheitsbewegung dem Wort „Erfolg“ eine neue Bedeutung geschenkt hat. Mit der Offensive wurde angefangen, Rêber APOs neues Modell des demokratischen Konföderalismus zu realisieren. Was mit dieser Offensive als ein Funken Hoffnung begonnen hat, wird heute zur Realität. Daher ist der Monat Juni, der Monat der Offensive. Ein anderer maßgeblicher Wendepunkt in der Geschichte der PKK war die Aktion von Şehîd Zilan (Zeynep Kınacı) am 30.06.1996.

Sie war die Revolutionärin, die ihre Liebe zur Freiheit und ihre Verbundenheit mit Rêber APO durch ihren Fedayî-Geist zum Ausdruck gebracht hat. 1996 wollte man Rêber APO mit einem sprengstoffbeladenen Auto in Damaskus ausschalten. Die Bombe verfehlte sein Ziel. Diesen Angriff auf Rêber APO konnte Heval Zilan nicht akzeptieren und hat mit ihrer Aktion den Maßstab des Widerstandes und der Liebe zur Freiheit gehoben. Sie wurde zum Symbol des Mutes, der Kaltblütigkeit und der Entschlossenheit. Als eine junge Frau, die ihrem Leben eine höhere Bedeutung geben wollte, wurde sie zur Fackel der Frauenbewegung.

Die Zeit ist gekommen

Mit diesem Bewusstsein treten wir als die TCŞ in einen wichtigen Monat. Deswegen müssen wir uns für die nächste Zeit vorbereiten, den Geist Heval Zilans in uns aufleben zu lassen, und mit einem starken Willen der Offensive des 01.06.2004 in Richtung Freiheit zu marschieren. Wir als die Jugend haben die Kraft, uns schnell zu mobilisieren und zu organisieren. Um dieser unbeschreiblichen Phase gerecht zu werden und eine große Offensive zu starten, müssen wir realisieren, dass jetzt, genau jetzt die Zeit ist, in der wir handeln müssen. Heute ist der Tag der Befreiung Rêber APOs und keiner kann uns aufhalten. Daher sagen wir: Lasst uns mit Zilan im Herzen die Totalisolation brechen, den Faschismus zerschlagen und Kurdistan befreien!!!

Erkek Egemenliğine Karşı Savaşmak Devletçiliğe Karşı Savaşmaktır

Öyle bir süreçten geçiyoruz ki; yaşamın hakiki anlamı gözlerimizin önündedir, bütün dünyanın gözü önündedir. Özgür yaşam uğruna bedenini açlığa yatıranlar zafere giden yolda, önümüzde yürüyorlar. Önümüzdeki

faşizmin duvarlarını çatlatan, darbe vuranların bugün bu pratikte gerçekleştirdikleri direnişleri bizim için talimattır. Direniş AKP/MHP faşizminin çökertme planını boşa çıkardı. Açlık grevinde olan Leyla Güven arkadaş ve onun izinden

giden binlerce direnişçi ile son olarak Ölüm Orucu'na giren 31 arkadaşın iradeleri karşısında düşman panik olmuş durumdadır. 8 sene sonra, avukatların Önderliğin yanına gitmesi ve Önderlik ile üç arkadaşın gönderdiği beyan, tekrardan Önder

Farkına varmak; yani mevcut sistemden rahatsızlık duymak, genç kadın olarak devlet, baba, sevgili, dolayısıyla erkek egemenliğinin ezen, düşüren ve kontrol eden davranışlarına karşı duyarlılık geliştirmek.

Arayışa girmek; bu arayışların çok geniş bir yelpazesi vardır. Şunu da iyi kavramak gerekiyor ki sistem içinde arayışlar seni tekrar sistemin tam ortasına götürür; bundan kaynaklı, özgürlüğü merkezine alan bir arayışa yönelmek daha sağlıklı olacaktır.

Eyleme geçmek; yani örgütlenmek! Ne kadar örgütlenip, bir genç kadın sistemine sağlam bir şekilde yön alırsak, o kadar kendi öz irade ve öz gücümüzü görmüş olacağız!

APO'nun ne kadar kapsamlı, toplumsal ve kolektif bir ruha sahip olduğunu göstermiştir. Özellikle zihinsel sağlığa vurgu yapan Önder APO, bizim ne kadar beynimizi ve yüreğimizi sağlam tutmamız gerektiğini söylüyor.

Politikleşmemiz ve mücadele etmemiz gerek

Bu süreçte gerçek anlamda dost ve düşmanımızı net görmemiz gerekiyor. Kapitalist modernite ve ona bağlı olan her şey düşmandır, çünkü onun var oluşu bizim yok oluşumuz üzerinedir. Önder APO'nun üzerindeki tecrit dünya ve halkların üzerindeki tecrittir; Önderliğin şahsında yaşanıyor ama fiziki bir olaydan ibaret değildir! Kapitalist modernite güçleri bizim bütün nefes borularımızı tıka-mak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar ama direnen her canlı, her insan, her ana, bize yaşam kaynağı oluyor. Bir ağacın etrafına oksijen yayması gibi, o anaların, kadınların, genç kadınların direnişleri yeperdike, yaprakları açıldıkça da, atmosferde inanılmaz bir şekilde bütün zehirli gazları temizliyor. Temizlendikçe özgür bir yaşam açığa çıkacaktır, fakat bunun için bizim görevlerimizi yerine getirmemiz gerekiyor.

Eğer özgür olmak istiyorsak, o zaman politikleşmemiz gerekiyor ve bu düzenden bir şeylere karşı rahatsızlık duyuyorsak, o zaman buna karşı aktif mücadele yürütmemiz gerekiyor. Önder APO'nun önümüze süzölmüş bal kıvamında sunduğu alternatif sistem modeli Demokratik Konfederalizmi;

Demokratik, Ekolojik ve Kadın Özgürlüğü'nü esas alan sistemi olduğumuz her alanda küçük yapı taşları şeklinde bile inşa etmemiz gerekiyor. Fakat şunu da iyi anlamak gerekiyor ki; politik olan gençler yaratamazsak veya kendimizi genç kadın olarak bu anlamda geliştirmesek çok çabuk bir şekilde marjinal olmaya doğru kayarız ve tutunamayız. Bunun için, örgütlenmek ve genç kadın olarak özgün sistemimize dahil olmak hayati önem taşıyor. Önder APO'nun ve kahraman şehitlerimizin emeğiyle yaratılan bu muazzam özgürlük mücadelesine sahip çıkmak ve geliştirmek, büyütme ve zafere taşımak en çok da biz genç kadınların görevidir.

Avrupa genç kadın hareketi olarak bizim atılım ve sıçrama zemini yaratmamız gerekiyor ve bunu genç kadınlar olarak, mücadelecilerimizle yapabiliriz. Bunun için, önümüze 3 temel aşama koyup yerine getirmemiz gerekiyor:

1. Farkına varmak; yani mevcut sistemden rahatsızlık duymak, genç kadın olarak devlet, baba, sevgili, dolayısıyla erkek egemenliğinin ezen, düşüren ve kontrol eden davranışlarına karşı duyarlılık geliştirmek.

2. Arayışa girmek; bu arayışların çok geniş bir yelpazesi vardır. Şunu da iyi kavramak gerekiyor ki sistem içinde arayışlar seni tekrar sistemin tam ortasına götürür; bundan kaynaklı, özgürlüğü merkezine alan bir arayışa yönelmek daha sağlıklı olacaktır.

3. Eyleme geçmek; yani örgütlenmek! Ne kadar örgütlenip, bir genç kadın sistemine sağlam bir şekilde yön alırsak, o

kadar kendi öz irade ve öz gücümüzü görmüş olacağız!

Genç kadın hareketi ne kadar sistemleşmeye giderse, toplumda da bir o kadar Önderliğin yarattığı paradigmayı inşa edebiliriz, çünkü değişimi toplumun dinamik gücü olan genç kadın getirebilir. Sahte ve bireysel özgürlük anlayışları, içi boşaltılmış feminizm, beyaz atlı prens hayalleri ile biz genç kadınların gözlerini boyama peşindedir kapitalist modernite. Bunları teşhir edip alternatif bir yaşam felsefesi oluşturduğu için Önder APO'nun fikirlerinden bu kadar korkuyorlar ve bizim hakikati görmemizi engellemeye çalışıyorlar. Özellikle Kürt düşmanlığı üzerinden bu siyasetlerini yürütüyorlar, bundan kaynaklı Kürt genç kadınları olarak da iki kat mücadelenin içinde yer almamız gerekiyor. Bugün, Kürt kadınlarının öncülüğünde insanlık özgürleştiriliyor ve erkek egemenliğine karşı hem ideolojik hem de fiziki derin bir savaş yürütülüyor. Unutmamak gerekiyor ki devlet erildir ve erkek egemenliğine karşı savaşmak, devletçiliğe karşı da savaşmak demektir. Bundan kaynaklı arayışlarımızı doğru temelde devam ettirmek çok önemlidir.

Şehitlerimizin anılarına bağlıyız

Kürt kadınları demişken, Kürt kadın tarihine özgür kadın sembolü olarak geçen Şehit Zilan (Zeynep Kınacı) Yoldaşın eyleminin üzerinden 23 sene geçti (30 Haziran 1996). Şehit Zilan, Önderliğin tanımıyla, "Öldürülmüş Kürt aşkının yaratıcısı" olmuştur. Bugün bin-

lerce Zilan özgür Kürdistan dağlarında O'nun bıraktığı yüce mirasa sahip çıkıp zafere götürmek için mücadele ediyor, binlerce Kürdistanlı aile kızlarının ismini Zilan koydu, bu belki de O'nun isminin verdiği özgürlük umudundan kaynaklıdır. O'nun kahramanlığına yazılan türkülerde de söylendiği gibi; ince zekası ile bombayı kucaklayıp yürüdü ölüme, çünkü O'nun yaşam iddiası çok büyüktü ve büyük bir eylemin, büyük özgürlüğün sahibi olmak istiyordu. Önder APO'nun Şehit Zilan için; "Komutanımdır" demesi herhalde yeterince açık olacaktır.

Önder APO, Şehit Zilan'ın eylemini şu sözlerle değerlendirmişti: "İlla benimle olur, benim silahım olur diye dayatma yok. Ama çok etkili bir silah, bana göre çok etkili bir eylem. Aslında Zilan bu noktada daha anlaşılır gibime geliyor. Ama gerçek çok çarpıcı, bu noktada anlatımı derinleştirmeliyiz. Gerçekten en etkili bir silah olduğu çoktan kanıtlandı. Bütün o vasiyet niteliğindeki mektuplarında hepsi var. Benim hiç anlatmama bile gerek yok. Nasıl Önderlikle olabilen bir silah olduğunu mükemmel anlatmış ve uygulamış da. Oradaki öz bence çok çarpıcıdır ve çok büyüktür."

Sema Yüce; Ağrı'nın İsyan Kızı, parlayan yıldızımız! Newroz ateşinin hiç sönmeyen, hiç dinmeyen bir parçası olmayı kendine görev bilen ve zindanda ateşi 1998 Newroz günü kendi bedeniyle gürleştiren Şehit Sema Yüce, Newroz günü gerçekleştirdiği eylemde aldığı yaralardan dolayı 17 Haziran 1998'de şehitler kervanına katılır. Yani Zilan Yoldaşına

kavuşur. Hatta son nefesinde; "Zilan! Zilan! Tut elimden..." demesi, Şehit Zilan'ın eylemiyle ilan ettiği özgür yaşam manifestosunu tüm varlığıyla anladığını gösterdi bütün Kürdistan'a, bütün dünyaya.

Yüce şehitlerimizin anılarına bağlı kalan ve Avrupa'nın modernite bataklığından kendini kurtarıp Kürdistan'ın kutsal coğrafyasına sığınan Şehit Lecwan ve Şehit Çekdar'ı da saygı ve minnetle anıyoruz! Şehit Çekdar sadeliğiyle, doğallığıyla ve eylemselliğiyle bize APOCULUĞU öğretti. Şehit Lecwan ise Dersim'in isyan kişiliğini tarihten bugüne taşıyan bir militandı ve bize coşkusu ve heyecanı ile çok şey gösterdi.

Bugünkü açlık grevleri, Ölüm Oruçları ve gerilla eylemlerinde açığa çıkan olağanüstü direnişte, bizim de Avrupa'daki genç kadınlar olarak, toplumun öncü gücü olarak bize düşen görevleri yerine getirmemizin zamanı çoktan geldi, geçiyor. Bu süreçte harıl harıl özgürlük mücadelesini anlatmamız gerekiyor, sesimizi herkese duyurmamız gerekiyor ve en önemlisi, sürekli eylem halinde olmamız gerekiyor!

Direnen Anaların direnen çocuklarıyız biz ve Anaların çığlıkları bütün evrende yankılanıyor. Bu anlamda özgürlük bu kadar yakinken, süreç boyunca genç kadınlar olarak bugüne kadar eksik kaldığımız alanda, yerimizi doldurup rolümüzü oynayalım!

Kahrolsun erkek egemenliği ve faşizm!

Jin Jiyan Azadî!

BIJÎ SEROK APO!

BIJÎ SEROK APO!

BIJÎ SEROK APO!

Gerçek Özgürlük ve Eşitlik Ancak Örgütlülükle Gerçekleşir

Kadını ele alırken en derin ve karmaşık meseleyi ele aldığımızı bilmek gerekiyor. Erkek egemen sistem içerisinde düşüncesine, duygusuna ve bedenine müdahale edilen kadın, sistematik bir sömürüye tabi tutulmuştur. İlk ve en eski sömürge olarak da nitelendirilen kadının gerçekliğini derinlikli irdelediğimizde, toplumun ve doğanın adım adım nasıl sömürüye tabi tutulduğunu da daha net bir şekilde görebiliriz.

Hiyerarşik ve devletçi sistemin kendisini inşa ettiği nokta da burası olmaktadır. On binlerce yıllık doğal toplum yaşamı üzerine inşa edilmeye çalışılan erkek egemen sistem, başta kadınlar olmak üzere tüm halkları yaşanmaz bir cendereye sürüklemiş bulunuyor. Bu sistem, ulus devletçiliği, milliyetçiliği ve dinciliği dayatıp halkları, inançları ve kültürleri birbiri ile çatıştırarak varlığını sürdürmek istemektedir. Her gün onlarca kadın tecavüz, şiddet ve katliamlarla yüz yüze gelmektedir. Kadın bu sömürücü sistemin çarkında adeta bir soykırıma tabi tutulmuş gibidir. Kendi yaşamları hakkında söz söyleme hakkı bile tanın-

mayan Kürt kadınları, bugün Önder APO'nun ideolojisi ve felsefesi ile kendilerini donatıp çok boyutlu (askeri, siyasi, kültürel) bir mücadeleyle dünyadaki tüm kadınlara umut ışığı haline gelmiştir. Kürdistan'ın boyun eğmeyen genç kadınları dağlarda, kırlarda ve şehirlerde Demokratik, Ekolojik ve Kadın Özgürlükçü Paradigma ile mücadelelerini sürdürmektedir. Düşünsel arayışları güçlü olan genç kadınlar cins bilinci (Xwebûn) temelinde örgütlenerek topluma öncülük ediyor.

Diğer yandan özellikle de Avrupa sistemi içerisinde yetişen gençliğe dayatılan yetersiz, sahte özgürlük ve eşitlik anlayışlarına karşı da ciddi bir mücadele içerisinde. Özellikle de öğrenci genç kadınlar da ortaya çıkan kaba eşitlikçi bir anlayış (erkek gibi hareket etme) da söz konusudur. Aynen erkeklerde gözlemlediğimiz davranışı, yani istediği gibi hareket etmeyi özgürlük sayan liberal bir anlayış da söz konusu olmaktadır. Burada görmemiz gereken önemli nokta; erkeğin de bahsetmiş olduğumuz sistemin egemenlikçi ve tahakkümcü erkeği olduğudur. Burada

anlaşılması gereken, aslında bu erkeğin de özgür olmadığıdır.

Bu nedenle de eşitlik ve özgürlük mücadelesi mal-mülk meselesinin çok ötesinde bir önemdedir. Gerçek eşitlik ve özgürlüğün karar alma gücüne erişen kadın ile yaratıldığını görmek gerekir. İçinde bulunduğumuz sistem okullarında okumanın, ne kadar başarılı olunursa olunsun, tek başına aydınlanmanın önünü açmadığını iyi bilmek ve bunun gerektirdiği düşünsel arayışı ve sorgulayıcı bakışı geliştirmek hayati önemdedir. Bu bağlamda kadınlar olarak öncelikle, "Ben kimim?" sorusunu sormalıyız. Önder APO'nun "Nasıl yaşamalı?" sorusuna yanıt olarak, eşit ve özgür bir yaşamı toplumun her alanında inşa etmeliyiz.

Bu bilinç ve ruh ile kendisini örgütleyen ve eylem gücü haline getiren genç kadınlar toplumsal öncülük rolünü de layıkıyla yerine getirebilecektir. Önder APO'nun özgür yaşam felsefesi ile bilinçlenen ve örgütlenen kadın, Önderliğin özgürlüğü başta olmak üzere, Demokratik Konfederalizm sisteminin başarısının da en temel dinamiği olacaktır.

Die Mütter mit den weißen Tüchern

sind die Mütter der Revolution

Wenn die Worte „weiße Tücher“ fallen, so kann jeder nur an eines denken: Den unabdingbaren Widerstand, der von den Müttern politischer Gefangenen mit ihren weißen Kopftüchern auf den Straßen Ameds bis in die Türkei auf den Straßen Istanbuls und Ankaras geleistet wird. Die Bilder der brutalen Festnahmen und Gewalt seitens der PolizistInnen gehen einem nicht aus dem Kopf und man entwickelt eine höllische Wut. Das weiße Tuch steht als Symbol für Frieden, für den diese Mütter kämpfen. Doch einen solchen Begriff kennen die Staaten nur theoretisch und würden alles tun, um den tatsächlichen Frieden zu verhindern, wodurch sie ihre Diktatur fortsetzen können. In diesem Kontext lautet die eigentliche Frage, die wir uns stellen sollten, folgendermaßen: „Wieso fürchtet sich Erdogan gerade vor diesen Müttern, sodass die Proteste und Kundgebungen

fern aller moralischen Wertvorstellungen skrupellos angegriffen werden?“

Die Antwort auf diese Frage liegt in unserer Geschichte

Schon in der neolithischen Zeit spielte die Mutter eine Schlüsselrolle in der Gesellschaft und schenkte dieser all ihre Liebe. Es ist eine unbeschreibliche Liebe, ob zur Natur, zu der sie sich selbst dazu zählt, oder zu der Gesellschaft und ihren Kindern. Das patriarchale System versucht, diese starke Liebe der Frau sowie der Mütter zu verbannen und im Keim zu ersticken, um sie und die Gesellschaft zu brechen. Diese Reihenfolge ist bewusst auf diese Weise gewählt, denn man muss zuerst die Frauen und die Mütter kontrollieren und zugleich unterdrücken können, um daraufhin die gesamte Gesellschaft unter Kontrolle halten zu können. Die Kontrolle der Frau bedeutet

die Kontrolle der Gesellschaft, da die Frau die Gesellschaft auf den Beinen hält. Schießt man der Mutter ins Bein, wird sie stürzen und mit ihr all die Werte der Gesellschaft, was zu einem moralischen Zerfall der Gesellschaft führt. Dies geschah nicht nur vor circa 5.000 Jahren als der Aufbau der männerdominierten Herrschaft begann, welche der Gesellschaft ihre Heiligkeit raubte und sie in den tiefsten Dreck des Egoismus zog. Immer wieder wurde der Frauenwiderstand, der in der Geschichte niemals aufhörte zu existieren, mit abscheulichen Methoden angegriffen. Hier gab es neben ideologischen und ökonomischen Angriffen auch jede erdenkliche Art physischer Angriffe. Auch heute versucht Erdogan, als Vertreter des patriarchalen Staates, mit den gleichen Mechanismen vorzugehen. Das beste Beispiel hierfür ist der aktuell gezeigte Widerstand der Friedensmütter und Erdogans gewalthaltige Re-

Die Mütter haben sich erhoben und werden ihr Haupt niemals beugen

Es gibt für uns nichts mehr zu verlieren,
sondern eine freie Zukunft zu gewinnen

aktion darauf.

Unser gemeinsamer Appell an die Gesellschaft

Doch eines haben viele nicht verstanden: Solange die Mutter und ihre Kultur der natürlichen Gesellschaft existiert, existiert auch Liebe und Kampfgeist. Denn wenn etwas stark zum Ausdruck gebracht wurde, dann dass Frauen und Mütter alles tun würden, um die Menschen, die sie lieben, zu befreien. Es handelt sich bei diesen Angriffen auf unsere Friedensmütter um viel mehr als nur um einen Eingriff: Diese Mütter erschüttern mit ihrer Entschlossenheit und ihrer Furchtlosigkeit den Boden des Patriarchats und stellen eine ernsthafte Bedrohung für Erdogans ohnehin auf der Kippe stehenden Machtstellung dar, dessen er sich auch

bewusst ist. Denn durch die Mütter, die die Vorreiterrolle einnehmen, schließen sich immer mehr Menschen diesem beeindruckenden Widerstand an. Dabei ist hervorzuheben, dass diese Mütter unter keinen Umständen jemals aufhören werden, für ihre Gesellschaft zu kämpfen. Die Mütter geben selber bekannt: „An erster Stelle kämpfen wir für Leyla Güven. Unsere eigenen Kinder stehen an zweiter Stelle.“ Dies schenkt uns Mut und Zuversicht und beweist ein weiteres Mal, die selbstbewusste Haltung der kurdischen Frau und der Mutter, die sie seit dem Neolithikum bis heute nicht verloren hat. Erdogan hat zurecht Angst um seine Position, da er diese, unter anderem dank der Mütter, nicht halten kann. Er hält sich an einer Schnur fest, die bald zerreißt, und da hilft ihm

kein Versuch, dem Widerstand entgegen zu treten. Doch diese Mütter kämpfen nicht für sich selbst, sie tun es für uns, deshalb werden wir sie nicht alleine lassen, sondern uns diesem Kampf anschließen! Von der Versklavung der Frau zur Hexenverbrennung bis hin zum Angriff auf die Bewegung der Friedensmütter: Die Mütter haben sich erhoben und werden ihr Haupt niemals beugen. Sie kämpfen gemeinsam, denn sie lassen sich niemals voneinander trennen und sie gehen den Schritt nach vorne. Es gibt für uns nichts mehr zu verlieren, sondern eine freie Zukunft zu gewinnen. Gemeinsam werden wir die Totalisolation Rêber APOs durchbrechen, den Faschismus zerschlagen und Kurdistan befreien! Es lebe der Widerstand der Mütter Kurdistans!

Heval Ruşen Yoldaşlığa Bağlılığın Sembolüdür

Birbirine düşman güçler, hasımlarının kendilerini yenerek aldıklarını geri alma ve bu gidişatı, yani kader denileni tersine çevirip, birbirini etkisiz kılma çabası içinde olurlar. Savaşlar genel anlamda böyle bilinir. Kürt halkının ve Özgürlük Hareketi'nin içinde olduğu mücadele de, milat olarak bilinen 15 Ağustos 1984 günü de böyle bir başlangıçtı. Artık bir şeyler değişmişti. Kürtlerin dilinde 'kader' denilen; "Hayali Kürdistan burada meftundur" sözleriyle dayatılmak istenmişti. Asıl savaş, buna karşı verilecekti. İşin teknik yanı fazla önemli değildi. Önemli olan, bu kabullenışı bilinçte, ruhta yıkmaktı. Onun için buna 15 Ağustos Ruhu denilmiyor mu? Bu ruha ivme kazandıranlar da, bu irade ile tanınmıyor mu? Hayri, Kemal, Mazlum, Agît, Erdal ve daha ismini yazamadığımız binlerce şehit yoldaşlar...

Doğayı belirsizliklerle ifade edebilirsiniz, ama bir halkın kaderinin söz konusu olduğu bir davada, böyle bir şansınız yoktur. Tarihte var olan gerçeklik; Kürtçe bir sıfatla, 'jîr' (Türkçe 'becerikli') kalplerin dayanabileceği bir sorumluluk gerektiriyordu. Tarihin talihsizliğinden kaynaklı 'sıfır teori' şansınız yolları belirsiz kılarken, Önderliğin deyimiyle "tarihin çalar saati" mücadeleyi gösteriyordu. İşte iki örs arasında düşünen beyin şans dediğimiz bu anlar, bu koşulları kaldırabilecek insan ve insan iradelerini yaratır. Temel taşlarını hatta mücadele felsefesini Haki Karer'den alan irade, fedailik ve ölümsüzlük diyalektiğini 'Şehitler Partisi' biçiminde formüle edecekti. Zindan dire-

nişçiliği yeni bir kimlik, ruh ve irade, tavizsiz bir direniş felsefesi hazırlamıştı: "Yaşamak Direnmektir", "Yaşamı uğruna ölecek kadar seviyorum", "Mezar taşıma Kürdistan'ın borçlusu yazın." Bu sözler, onların mücadelesini omuzlayanların yüreğinde ve beynindeki en canlı yasalar. Komutan Agît, Bêrivan, Zekiye, Rahşan, Zilan, Ronahî ve Zülküflere kadar gelen bir gelenektir bu. Böyle bir temelin üzerinde mücadeleyi büyüttüler, bu mirası devralıp ardıllarına bıraktılar. İşte Êlih'in yiğit fedaisi Ruşen Altun da bu geleneğe denk gelebilecek güçlü özelliklere sahipti.

Bir yanda kendi annesi, bir yanda Kürdistan'ın tüm anneleri

Ruşen Altun'un Parti'yi tanımaya başladığı dönemler daha çok üniversite için geldiği Amed'de oldu. Üniversiteye geldiği ilk yıllarda daha çok okuduğu bölümün etkisinde kalarak yaşamını üniversite yaşamı üzerine kurdu. Tabii bu yaşam Ruşen Altun için uzun sürmedi. Tarihi bir şehirde, onlarca fedainin anılarının bulunduğu bir şehirde üniversite okuması onu Özgürlük Mücadelesi ile kısa sürede buluşturdu. Parti'yle tanıştığı andan itibaren yaşama bakışı ve yaşama bağlılığı çok ciddi düzeyde değişti. Yaşama bağlılık derken, en çok üzerinde durmamız gereken sorulardan biri de budur: Yaşama bağlılık ama hangi yaşama bağlılık olması lazım? Heval Ruşen'in de kendisine en çok sorduğu soru bu soruydu. Kendisi bundan sonraki yaşamını nasıl yaşaya-

caktı? Ya kapitalist sistemin bir parçası olarak yaşayacaktı ya da binlerce Kürdistanlı gencin yaşamını adadığı ve feda ettiği özgür yaşamın bir parçası olacaktı.

Bu çelişkiler içerisinde Ruşen Altun Amed'de üniversite çalışmalarına başladı. Üniversite çalışmalarına girdiği andan itibaren yoldaşların çok sevdiği bir arkadaş olmayı başarmış ve devrime olan inancı ile herkese de moral kaynağı olmuştu. Önderliğin Haki Karer Yoldaş için belirttiği 'civa' kavramı Ruşen Altun için de geçerlidir diyebiliriz. Nerede çalışma ihtiyacı varsa, bir bakmışsın ki Ruşen Arkadaş oradadır. Nerede bir zorluk varsa, bir bakmışsın ki Ruşen Arkadaş oradadır. Nerede bir tıkanma varsa, bir bakmışsın ki Ruşen Arkadaş çözüm gücü olmuş. Ruşen Yoldaş kısa sürede Amed'in tanınan yüzü olmuş ve halkın çok sevdiği bir devrimci olmuştu. Tabii bu süreç içerisinde Ruşen Yoldaş'ın çalışma arkadaşlarının büyük çoğunluğu yönünü Özgürlük Dağları'na çevirmiş, birer Özgürlük Savaşçısı olmuştu. Bu durum O'nu çok içten etkilemiş ve Parti çalışmalarında kendisini daha çok sorumlu görmeye başlamıştır. Çünkü Ruşen, arkadaşlarının mücadeleye katılmak için gidişi ile yoldaşlığın anlamını daha iyi anlamıştır. Ve yoldaşlarına bağlılığın nasıl olması gerektiğini daha çok düşünmeye başlamıştır.

Özgürlüğe koşan yoldaşlarına bağlılığı, O'nun sistem ile olan çelişkilerinin daha da güçlenmesine neden olmuştu. Ortadan ikiye yarılan bir köprü gibi olmaya başlamıştır Ruşen'in yaşamı. Bir yandan kapitalist

ADI SOYADI: RUŞEN ALTUN**ANNE ADI: ÇİĞDEM****BABA ADI: VEYSİ****DOĞUM TARİHİ VE YERİ: 10 HAZİRAN 1993, MÛŞ/
KOP****KATILIM TARİHİ VE YERİ: 05 HAZİRAN 2015, AMED****ŞEHADET TARİHİ VE YERİ: 15 MART 2016/ ÊLÎH**

sistemin sunduğu yaşamı yaşarken bir yandan da içi içini yiyor, artık bu yaşadığı yaşamı kabul edemiyordu. Bir yandan çok sevdiği ailesini düşünürken bir yandan uğruna ağıtlar yakılmış güzelliği ile insanları hayran bırakan Kürdistan ailesini düşünmeye başlamıştır. Annesine olan bağlılığı ve sevgisinin yanında, sokak ortalarında öldürülen Kobanêli anneleri, binlerce oğullarını ve kızlarını vermiş Kürdistan'ın direngen annelerini unutamıyordu. Artık yaşadığı şehir O'nu daha çok daraltıyor ve yaşadığı yaşam O'na tat vermiyordu. Fiziki olarak yaşamına devam ediyordu belki ama ruhu her zaman Kürdistan'ın Özgürlük Dağları'nda daydı. Artık ne okuduğu okul, ne yaşadığı şehir O'nun yaşam arayışlarına cevap olabiliyordu. Tam böylesi bir süreci yaşarken Ruşen Yoldaş'ın üniversiteden çalışma arkadaşı Sekvan Rubar Yoldaş Kobanê'de barbar DAİŞ çetelerine karşı savaşıırken şehit düşmüştü. Ruşen Yoldaş bu haberi Önderliğin doğum gününü kutlamaya gittiği Xelfetî'de 4 Nisan günü aldı. Tabii bence bu haberi Önderliğin doğum gününde alması ve Önderliğin

doğduğu kutsal topraklarda alması hiç de tesadüf olmasa gerek. Ruşen Yoldaş için 4 Nisan günü artık yeni yaşamın başlangıcı olmuştu.

Sekvanlaşan Ruşen

Ruşen Yoldaş'ın kendi yaşadığı yaşam ile çelişkileri Heval Sekvan'ın şehadet haberiyle daha da keskinleşmeye başlamıştı. Bir yandan özgür yaşama her gün daha fazla yaklaşmanın heyecanını yaşarken, diğer yandan da kendisine sistemin sunduğu bu yaşamı niçin yıllarca yaşadığını kendisi bile anlamıyor, anlamaya çalıştıkça da kendisine olan öfkesi daha da artıyordu. Artık duramıyordu bu yabancı şehirlerde; artık bu kadar kirliliğin içerisinde duramıyordu Ruşen Yoldaş. 2015'in Haziran ayında, bir arkadaşı ile beraber yönünü Özgürlük Dağları'na, binlerce fedaiye ev sahipliği etmiş Lice Dağları'na verdi. Ruşen için yaşam yeni başlıyordu. O artık Ruşen değildi; O'na yaşamı ve yoldaşlığı öğreten Şehit Sekvan'ın ismini almıştı. O artık Kürdistan halkının yiğit gerillası Heval Sekvan'dı.

Sekvan Yoldaş'ın Parti'ye katılmasından çok kısa bir süre sonra savaş başlamıştı. Dünya direniş tarihine geçen Özyönetim Direnişleri ile Kürt gençleri bir destan yazmaya başlamıştı. Sekvan Yoldaş için artık Kürdistan Dağları bile dar geliyordu; Özyönetim Direnişleri'nde yer almak için kendisini tam anlamıyla Parti'ye dayatıyordu. Ve en sonunda istediği olmuştu Sekvan Yoldaş'ın. Sekvan Yoldaş üniversite öğrencisi olarak geldiği Amed'e, bu sefer Kürdistan halkının kahraman bir gerillası olarak dönüyordu. Tabii Amed de bu Kürdistanlı yiğit gerillayı bağrına basıyordu. Belli bir süre Amed'de çalışma yürüttükten sonra bir görev için bir arkadaşı ile Êlîh'e gider Sekvan Yoldaş. Görev için gittiği Êlîh'te Kürdistan'daki savaşın karanlık yüzü olan ihanet gerçekliğiyle tanıştı. Bir ihbar sonucu Kürdistan'ın iki yiğit gerillası Sekvan ve Roza yoldaşlar son mermilerine kadar savaşıp fedaice şehit düştü. Şehit Sekvan'dan geriye O'nun yoldaşlarına olan bağlılığı, parıldayan gözleri ve muhteşem olacak sona olan inancı kalmıştır.

In Straßburg versuchen wir ihre wahren GenossInnen zu werden

Der folgende Text ist eine Memoire Mustafa Sarıkayas über die zwei aus Europa der PKK beigetretenen Revolutionäre Çekdar Botan und Lecwan Munzur. Mustafa Sarıkaya ist zusammen mit weiteren 13 GenossInnen seit dem 17.12.2018 für die Durchbrechung der Totalisolation Rêber APOs im unbefristeten Hungerstreik.

Es ist natürlich nicht einfach, über zwei aus Europa beigetretenen Genossen zu sprechen, mit denen wir einige Zeit gemeinsam verbracht haben...

Die Genossen Çekdar Botan und Lecwan Münzûr...

Sie sind in einer sehr kurzen Zeit zu Märtyrern geworden. Natürlich sind wir kein Volk bzw. keine Bewegung, welcher das Märtyrertum fremd ist. Trotzdem ist jede Genossin und jeder Genosse die/der zum/r MärtyrerIn wird für uns sowohl bedeutungsvoll als auch schmerzhaft. Insbesondere frü-

he Märtyrertode.

Ohne Zweifel hat diese Bewegung und diese Gesellschaft die Bedeutung des Märtyrertums begriffen und begegnet dem auch mit entsprechenden Antworten. Zunächst wäre es richtig folgendes zu sagen: Beginnend in der Revolution Kurdistans unter der Leitung Rêber APOs ist wahrscheinlich die schönste und stärkste Seite des Widerstandes, dass dem Märtyrertum sowie dem Märtyrertod eine angemessene Bedeutung gegeben wird. Hinzu kommt, dass diese nicht unbeantwortet geblieben sind. Die fundamen-

talsten Pfeiler hierfür sind sicherlich die Kontinuität in der Führung und die kontinuierliche Bewegung selbst, der Kampf sowie der Widerstand.

**Gemeinsam mit der PKK ist
die Rache der Märtyrer
genommen worden**

In der Geschichte unserer Bevölkerung gibt es tausende Märtyrerinnen und Märtyrer. Leider hat auch jede Niederlage zur Bedeutung gehabt, dass die Rache für die Märtyrer nicht genommen werden konnte. Zuletzt sogar auf dem Weg

zum Galgen die Rufe und der widerständige Schrei der Seyîd Rizas, Şêx Seîds. So gab es das auch bei dem Gründer der kurdischen Republik in Mahabad mit Qazî Mihemed. Die MärtyrerInnen haben immer solch ein Vermächtnis hinterlassen: Eines Tages werden unsere Enkelkinder, also die Jugendlichen unsere Rache nehmen.

Ein Teil der Rache muss eigentlich auch noch genommen werden.

Doch die Freiheitsbewegung, der PKK-Widerstand, die apoistische Bewegung, die Rêber APO geschaffen hat, hat aus all diesen Erfahrungen und Lektionen geschafft, dem Märtyrertum eine ihm angemessene und damit wertvolle Bedeutung zuzuweisen. Wozu hat dies geführt? Dazu, dass die geistige, ideologische sowie organisatorische und politische Rache all unserer Märtyrerinnen und Märtyrer genommen wurde und weiterhin genommen wird.

Şehîd Çekdar ist mit seiner Lebenshaltung und seinem Beitritt apoistisch gewesen

Aus dieser Hinsicht findet der Mensch schon Trost. Gleichzeitig aber haben Çekdar und Lecwan in ihrem kurzen Leben im Widerstand, trotz des frühen Märtyrertodes, sehr schöne Spuren hinterlassen. Ich wollte schon immer so von ihnen erzählen, weiß aber nicht wie gut mir das gelingen wird...

Ich werde mit dem Genossen Çekdar beginnen.

Er war sehr jung als er beigetreten ist, aber machte den Eindruck, als würde er innerhalb der Bewegung aufgewachsen

sein. Er war kein Mensch der großen Worte und der Theorie. Viel-mehr schien er wie gemacht für die praktischen Arbeiten. Er war ein Aktivist der Praxis, ein Mensch, der für das Arbeiten lebte. Es waren seine Augen, seine aufmerksamen Augen, die bei mir am meisten Spuren hinterlassen haben. Sie waren voller Glanz und Freude, diese lachenden Augen.

Er kam aus Curnê Reş (Hilvan). Er war ein Kind Hilvans, ein Jugendlicher Hilvans.

Jedenfalls war er mit seiner Lebenshaltung und seinem Beitritt durch und durch apoistisch. Dies existiert oft, wenn man mit jugendlichen Genossen in diesen Arbeiten beieinander ist. Als würden sie in die Arbeiten hineingeboren sein, darin aufgewachsen sein und als würden sie nichts anderes benötigen. Als wären sie von Natur aus apoistisch auf die Welt gekommen. Dies weckt mein Interesse sehr. Ich habe mir den Kopf zerbrochen, um zu verstehen, warum manche Jugendliche so sind. Eigentlich führt uns das Ergebnis zu folgender Antwort: Wenn man von der gesellschaftlichen Moral nicht losgelöst lebt, wenn das reine Kind in sich nicht von seiner gesellschaftlichen Realität der Ethik loslöst, dann ist er sowieso ein Apoist. Denn dieses Kind wird von Kopf bis Fuß ethisch, gesellschaftlich, gewissenhaft und rebellisch sein und sich folglich gegen Unrecht stellen.

Dies habe ich bei dem Freund erkannt. Es hat nichts damit zu tun, was er gesagt hat, denn wie gesagt er war kein Mensch der großen Worte. Wir waren ge-

meinsam in einigen Bildungen. Er hatte eine sehr raffinierte Intelligenz, das hat meine Aufmerksamkeit angeregt. Man sagt, Humor sei eine Sache der Intelligenz. Tatsächlich haben Menschen, die sich mit Humor beschäftigt haben, tiefe Spuren in der Geschichte hinterlassen. Menschen, die mittels Humor hinterfragen und zum Nachdenken anregen, sind in Besitz einer wundervollen Intelligenz.

Heval Çekdar war auch so eine Person. Er konnte alles mit Humor schmücken. Er konnte alles, was er in seinem Umfeld sah, ob negativ oder positiv, vielversprechend oder nicht, ob er ablehnte oder akzeptierte, durch seinen Humor ausdrücken.

Er hatte eine sehr intelligente Haltung. Ich glaube das wichtigste aber war, das Kind in ihm, die gesellschaftliche Moral und das Gewissen, seine Begegnung mit der PKK und das Kennenlernen Rêber APOs. Diese Dinge haben eine wundervolle Haltung hervorgebracht. Er wollte immer irgendetwas tun, verstehen und konnte über den Horizont hinausdenken. Er wollte immer von der praktischen Dimension der Erfahrungen der VorreiterInnen der Partei, an erster Stelle von Rêber APO, etwas lernen.

Er hat gezeigt, dass apoistisch zu sein, nicht Demagogie, sondern Fühlen bedeutet

So kann man sagen, dass diese Freunde trotz ihres sehr jungen Alters wie richtige apoistische Militanten gekommen und von uns gegangen sind. Dies hat mir folgendes erneut gezeigt:

CODENAME
ÇEKDAR BOTAN
VOR- UND NACHNAME
RUHAT TABAK
GEBURTSORT UND -DATUM
STUTTGART, 1996
GEFALLEN IN UND AM
QENDÎL, 05.06.2016

Apoistisch zu sein ist eigentlich PKK-Sein, ein/e Revolutionär/in Kurdistans zu sein, ein/e Widerständige/r Kurdistans zu sein, mehr Fühlen als leere Worte zu verwenden. Wenn du fühlst, sind deine Gefühle eine Art Handbuch. Ich möchte hier das Wissen nicht als wertlos bezeichnen, aber Wissen losgelöst vom Fühlen führt zu leerem Geschwafel, zum Sagen, aber nicht machen. Aber diejenigen, die fühlen und etwas wissen, und die Kraft der Sprache und die der Aktion vereinen, lernen wirklich zu leben, lebendig zu werden. Es war möglich dies beim Genossen Çekdar zu erkennen.

Also er war niemand, der viel und sinnentleert gesprochen hat. Mit nicht viel reden meine ich nicht, dass er nicht gesprächig war. Er war nicht jemand, der die Dinge lediglich theoretisch abhandelte, mit Theorien um sich schmiss, um dann doch nicht zu handeln. Vielmehr war er interessiert an der aktionistischen Seite der Dinge, und diese Seite war sogar immens. Er war sehr gefühlvoll.

Aus dieser Sicht bedeutet revolutionär zu sein, auch gefühlvoll zu sein. Die erlebten Tragödien der Gesellschaft zu spüren, die schmerzhaften Ereignisse der Geschichte zu fühlen, die Identitätslosigkeit zu spüren und zu fühlen, dass man nicht wahrgenommen wird, sind die größten Quellen des Aufstands. Sehr interessant ist auch, dass auch Rêber APO mit großen Gefühlen zu solch einem Widerstand gekommen ist.

In Gedenken an die Freunde gibt es also folgendes zu sagen: Das, was sich auch in deren Persönlichkeit gezeigt hat und ein Beispiel für uns alle ist: Ein Revolutionär muss mit dem Fühlen beginnen. Selbstverständlich muss er/sie seine/ihre Gefühle geradebiegen und sich der Arbeit widmen.

Er hatte ein sehr reines Gespür und auch sehr reine Gefühle. Solch ein Genosse war Heval Çekdar.

Sie sind unsere Vorreiter, zur Quelle unserer Kraft geworden

Natürlich gab es sehr viel,

was sie noch getan hätten. Dies ist unter anderem der Grund, wes-halb ihr frühes Gehen solch eine Leere hinterlässt. Sie haben jedoch der Jugend, unserem Volk und uns ohne Zweifel ein Erbe hinterlassen. Es gab vielleicht einen Generationsunterschied, aber obwohl sie neu in die Partei beigetreten waren, haben sie uns auch sehr viel beigebracht. Also mit seiner Haltung und seiner Beteiligung haben wir das bei dem Freund Çekdar gesehen.

Er war immer so aufgeregt, immer achtsam, immer wollte er etwas tun, immer eine Lösung sein, immer der Entwicklung der Bewegung beitragen. Er war eine Haltung, ein Leben und eine Suche. Auch zu Zeiten, als er in Europa war, war das so. Ich bin mir sicher, dass es auf den Bergen auch so gewesen ist. Stets mit dem Verlangen, schnellstmöglich dem Freiheitskampf unserer Gesellschaft etwas Positives beizutragen zu wollen.

So war er ein Freund, der sehr vielversprechend gewesen ist. Ein Freund, der sehr vieles

zu-stande bringen konnte und weiterhin könnte.

Selbstverständlich beeinflusst solch ein früher Märtyrertod den Menschen sehr emotional. Ehrlich gesagt, hat es mich sehr berührt als ich von seinem Märtyrertod erfahren habe, denn wir haben einige Zeit gemeinsam verbracht und vieles ausgetauscht. Und ich bin in dieser Aktion und erzähle von ihm. Vielleicht gelingt es mir auch nicht so gut. Aber fest steht, dass sie unsere Vorreiter, die Quelle unserer Kraft geworden sind. Sie wurden zur Quelle unserer Moral und das in sehr jungem Alter.

In Şehîd Lecwan existierte die widerständige Persönlichkeit Dersîms

Der Freund Lecwan trat eine kurze Zeit vor ihm bei. Was meine Aufmerksamkeit bezüglich seiner Person besonders angezogen hat, war, dass in ihm immer noch die aufrechtstehende Widerstandspersönlichkeit Dersîms lebte. Also sehr rein und frei, denn in Dersîm wird dieser Charakter stets verteidigt. Ich denke, dass Dersîm ein Ort ist, der auf sein autonomes Leben beharrt und eine Gesellschaftlichkeit zum Ausdruck bringt. So wird Dersîm auch immer von den Kolonialmächten und Unterdrückern als ein Dorn im Auge betrachtet. Ich meine damit, dass sie zwar ihre Vernichtungspolitik in Agirî, und der Strecke Amed, Çewlig, Erzirom, Mûş und Koçgiri durchführen, sich aber immer bewusst sind, dass das Finale in Dersîm sein wird. Denn Dersîm hat in der Geschichte

seine eigene Autonomie immer verteidigt, seine natürliche gesellschaftliche Autonomie und Identität lebendig gehalten und hat sich von dem keineswegs losgelöst.

Da den Kolonialmächten und all den weiteren Unterdrückern das bewusst ist, wissen sie auch, dass sie Kurdistan nicht unter Kontrolle kriegen werden, ohne Dersîm zu Fall zu bringen und zu massakrieren. Vielleicht haben sie es auch bewusst als den letzten Punkt ausgelegt. Als den Ort des letzten Angriffs gekennzeichnet und haben auch dementsprechend ihre widerträchtigsten, hässlichsten und brutalsten Massaker dort vollzogen. In Nordkurdistan hat sich das größte Massaker im 20. Jahrhundert in Dersîm ereignet. Die Geschichten werden nach wie vor erzählt. Der Grund hierfür liegt in den Eigenschaften einer natürlichen Gesellschaft dort, nämlich in dem Beharren an autonomer Gesellschaft.

Er war voller Begeisterung für die Begegnung mit seiner Gesellschaftlichkeit

Diese Eigenschaften Dersîms konnte man bei dem Freund Lecwan erkennen. Ich weiß nicht, inwieweit er sich dem bewusst war, mir fiel es sofort auf. Also auch bei ihm gab es eine Eigenschaft, die hervorstach. Anhand seiner Kindheit wird klar, dass die Familie Welatparêz ist. Es gab aus dieser Familie auch schon Beitritte in die PKK, die ihn beeinflusst haben. Besonders die Begegnung der stur und beharrlich Widerstand leistenden Identität Dersîms

mit der PKK, brachte eine großartige Schönheit hervor. Heval Lecwan war immer voller Aufregung und Freunde. Er war so enthusiastisch, so aufgeregt. So aufgeregt, als hätte er das Leben zu spät entdeckt, als hätte er sein Heim gefunden, als hätte die Gesellschaftlichkeit gefunden, mit der er sich vereinen muss. Ich glaube, die Sturheit und der beharrliche Widerstand Dersîms mit dem zeitgenössischen Widerstand der PKK wurden eine Synthese. Diese Synthese brachte in ihm diesen Enthusiasmus hervor.

Zugleich war er ein Suchender. Auch er war eine Person, die immer sofort etwas tun wollte und den Problemen unserer Gemeinschaft Lösungen finden wollte. Ehrlich gesagt, ist er ein Freund gewesen, der mich beeinflusst hat. Also mit seinem Lächeln, seinem Verhalten, selbst mit einigen Ungeschicklichkeiten... so gutherzig und aufrichtig...

Obwohl er in Europa aufgewachsen ist, konnte er der kapitalistischen Moderne gegenüber widerständig sein

Ich habe diesbezüglich auch über die Familie nachgedacht. Er war ein in Europa aufgewachsener Freund. Heval Çekdar ebenfalls. Aber sie haben die Farben Kurdistans bewahrt, die Gesellschaftlichkeit bewahrt. Dies hat auf jeden Fall mit der Familie zu tun. Aus diesem Grund denke ich, dass wir viel über die Familie grübeln müssen. Ich respektiere das gleichzeitig auch sehr: Es ist nicht einfach für die Familien, Jugendliche in dem stra-

**CODENAME
LECWAN MUNZUR
VOR- UND NACHNAME
ADIL SÜNGER
GEBURTSORT UND -DATUM
KÖLN, 1989
GEFALLEN IN UND AM
QENDÎL, 05.06.V2016**

pazierenden, nervenraubenden Umfeld, in einem Umfeld der zerstörerischen Beziehungen, der Moderne zu erziehen.

Verständlich ist, dass tiefe Werte der Welatparêzî in der Familie existierten und diese Werte an die Kinder übertragen wurden. Bei Heval Lecwan konnte man das erkennen, auch bei Heval Çekdar war das sichtbar. Folglich muss man auch die Familie an dieser Stelle gedenken und erwähnen. Und aus diesem Grund muss auch den Familien etwas gesagt werden.

Der erste Ort der Bildung ist die Familie. Wenn ihr eure Kinder im Einklang mit Moral, Gewissen und Gesellschaftlichkeit erziehen könnt, ihnen die Begegnung mit der Kultur ermöglicht, entstehen wundervolle Persönlichkeiten. Diese können der Moderne widerstehen und auch dem ausbeuterischen Massaker standhalten. Diese Jugendlichen entwickeln viel schneller ihr Selbst-sein, also Xwebûn.

Diese Menschen werden natürlich viel mehr geliebt. Solche

Menschen zu finden ist nicht ein-fach. Diese Eigenschaften waren bei beiden Genossen vorhanden. Bei dem Freund Lecwan erkannte man deutlich, dass er aus solch einer Familie stammt. Deshalb fühlte er sich bei seiner ersten Begegnung mit der Partei auch nicht fremd. Er hatte eine Haltung und trat der PKK bei, als hätte er seine eigentliche große Familie gefunden. Es war selbstverständlich eine sehr tragi-sche Situation, als beide zu gleichem Zeitpunkt am gleichen Ort zu Märtyrern geworden sind. Wir erfuhren zur gleichen Zeit, dass beide zu Märtyrern geworden waren. Der Märtyrertod von Genossen, die so zukunftsorientiert waren, trifft uns selbstverständlich schwer.

**In Straßburg versuchen wir,
ihre wahren GenossInnen
zu werden**

Nun befinden wir uns seit geräumiger Zeit in Aktion. An die Anzahl der Tage kann ich mich nicht erinnern, aber ich denke

den 130. Tag haben wir schon überschritten. Wir versuchen gleichzeitig den Kampf, an dem sie beteiligt waren, den sie so beharrlich, heldenhaft und wundervoll geführt haben, weiterzuführen. Sie sind die Quelle unserer Kraft, wir versuchen ihnen gerecht zu werden. Denn ich weiß, ihre Sehnsucht war auch ein freies Kurdistan, und dass Rêber APO befreit wird. In unserer gemeinsamen Zeit haben wir das deutlich gesehen.

Das, wofür sie zu Märtyrern geworden sind, ist heute das Zentrum unseres Widerstandes. Mit diesem Widerstand fühlt man sich den FreundInnen näher. Wir versuchen, nach wie vor ihnen gerecht zu werden.

Noch einmal, und noch einmal möchte ich die Beiden mit großer Liebe und großem Respekt gedenken und ihnen versprechen, dass wir ihren Kampf weiterhin lebendig halten werden.

Wir versuchen ihre wahren GenossInnen zu werden.

3 giyanên azad

Beriya her gotinê ez Şehîdên meha Hezîranê rêheval Sema, Zilan, rêheval Gulan û di şêxsê van rêhevalan de tevahî şehîdên Rojava, Şengal û tevahî şehîdên Kurdistanê bibîrtînim û bejna xwe li hemberî wan ditewînim.

Di dîroka jin de gelek xwedawend û qehremanên ku navên wan ne diyar in ji bo jiyanê neke bi rûmet û rast bijîn, ked û hewildanên mezin dane. Dîroka ku bi xwelî li ser hatiye girtin her ku paqîj dibe wênayên nû û naye zanîn derdikevin ser rûyê erdê. Yek ji wan jî yê ku ez nas dikim, rêheval Sema ye. Di jin de zanist çiqasî bi êş pêşketiye di şexsê xwe de jiyan kiriye. Piştî wan êşan jî zayînen gelek serkeftî hatin jiyîn. Kesêk ku di fikrê xwe de serkeftina vê û azadiya wê jiyan kiriye, rêheval Sema ye. Xwe kiriye topek ji agir û di hûndirê wê agirê de, ew hişmendiye zîlam, psîkolojiya zîlam, eşqekî sexte, derewên zîlam, lalbûyîna wê dişewitîne. Rêheval Sema ji wan jinan e ku bi xweliyên xwe yên serkeftinê xwe diafirandiye.

Belê bi kûrbûyîn û bilindbûna Ararat re rêheval Sema kesên di derdorên wê de ne, heyranê xwe kir. Weka miknetîsek rast mirovan kişandina xwe di xitap û uslûbê wê de diyar dibû, min jî wê wisa naskir. Rêheval Sema Yûce xwe di felsefeya azadiyê de kêlî bi kêlî şuştîye, bi meyzekirina xwe re mirovan dikişand ber bi deryayê azadiyê û di nava wê deryaya azadiyê de bi bandorbûna xwe re wê eşqê jiyan dikir. Di heman demê de rêheval Sema navê xwe bi tîpên zêrin li serdema 20. de nivîsandiye. Şexsiyetek ewqasî mezin e ku tu carî nayê jîbîrkirin di dîroka azadiyê de.

Lehengên ku ti carî nayin jîbîrkirin hene. Lehengên ku ne tenê ji bo gelê xwe, welatê xwe ew lehengên ku ji bo nîrxên mirovahiyê têkoşîn dane, xwe fedayê nîrxên xwe yên pîroz kirine her tim, nav û kesayetiye wan li ser ziman digere, dibe efsane, destan. Ya herî giring jî dibe cihê ku îbadet jê re tê kirin, jê bawer dikin û dibe cihê eşq û qible.

Ew lêgerînavê heqîqetê ye. Tiştên ku pergala bavîksalari li ser jin daye destpêkirin, bi şêwazekê ku nayê ser ziman bi têkoşînekê bêdawî, bi ruhekê azad û fikrekê avakirî berxwedanî û têkoşînê tê kirin. Rêheval Sema Yûce jî di sala 1990'an de ji têkoşîna Kurdistanê bandor dibe û beşdarê nava refên gerîla dibe. Rêheval Sema fêma dike ku têkoşîna tê meşandin ne tenê têkoşîna Kurd e, di heman demê de têkoşîna jina azadixwaz e. Ji bo vê rêheval Sema, ji bo civak azad bibe, erkê xwe yê bingeîn pêk anîye.

Rêheval Sema li gel Rêber APO perwerdeyeke bingeîn dibîne. Di wê perwerdeyê de bi taybetî li ser dîroka jin kûrbûyînê ava dike û dîroka jina Kurd di tevahî bedena xwe de his dike û ji bo vê hem jî bo şexsiyetê xwe hem jî di yê derdorê xwe de dikeve nava têkoşînekê bêdawî. Dema min rêheval Sema nas kir wê demê di girtîgeha Çanakale de li ser navê doza azadiyê girtîbû. Bêguman di nava wê pargala desthilatdariyê de her tim ruhê xwe, dilê xwe, bi birdozî avadikirin, xwe di her aliyan de perwerde dikirin. Li hember ramanên wê ne gengaz bû ku mirov heyrana wê nebe.

Di uslûbê xwe de derdor qanî dikir û tiştên ku me fêma nedikir çareser dikir. Rêheval Sema mamosteya me ya jiyanê bû. Rêber APO beriya ku qala partîbûna jin bike, rêheval Sema di nîqaşên ku dida meşandin de û

di fikrê xwe de tîne ser ziman. Dema Rêber APO meha Adara sala 1998'an birdoziya jin îlan kir, yê ku herî zû fêhm kir jî rêheval Sema bû. Ji ber birdoziya jin li ser bingeha partîbûn û nasnameya jin bû.

Rêheval Sema li hember tasfiyeyên ku di nava me de dihat jiyan kirin, li hember feraset û hişmendiyan ku baweriyê wan bi azadiyê ne mane û ruhê xwe radest kirine, bi çalakiya xwe re ji bo ku birdoziya Rêber APO jiyanî bibe şêva 21'ê Adarê bi agirê xwe ya azadiyê re bersiva vê daye. Rêheval Sema bi çalakiya xwe re peyamên gelek xurt da. Ew peyam ji bo tevahî militanên jin bûye xeta azadiyê. Ferqa ku rêheval Sema daniye holê ew bû ku Rêber APO zû fêmkir. Ji ber hevala Sema di biryar û armanca xwe de zelal bû, li gor vê jî jiyan dikir û dida jiyan kirin. Rêheval Sema bû şopdarê xwedawend rêheval Zîlan ya ku bi wateyên herî xweş jiyanê mezin jiyan kir. Ji bo vê jî rêheval Sema jî mezin jiyan kir.

Rêheval Sema 87 roj bi êşa bedena xwe re jiyan kir. Lê belê li gel wê armanca ew bû ku Rêber APO tenê nemîne û bigihije hedefa xwe.

Rêheval Sema jî weke rêheval Zîlan bersiva pirsê, "jineke çawa be?" digeriya. Nasnameya cîns çawa wê were binavkirin û li gor çi jiyan kirin? Rêheval Sema bersiva van pirsan dîtibû.

Zîlan...

Erê, rêhevala Zîlan jî bersiva pirsê kîjan jin û bûyîna jinan çi digeriya. Xwedawendên me ya aşitiyê bi serkeftî bersiv daye. Rêheval Zîlan di nava refên gerîla de demekî dirêj nemaye.

Lê di demeke kurt de gerîlacîti, militanî, azadbûyîne digihijîne hêza wateyê û kûrbûyîna vê jî di cewherê xwe de vedugeherîne çalakiya azadiyê.

Rêber APO ji bo rêheval Zîlan van gotinan dibêje; "Zîlan ne yek kes e, xetek e, şêwazê jiyanê ye, şêwazê şer e, şêwazê aşitiyê ye. Banga YAJKê di rastiya Zîlanê de ye. YAJK taybetmendîya serkeftinê ye. YAJK banga serfiraziyê ye. Ên ku dixwazin xwe bighînin YAJKê divê nêzî serkeftinê bin. Kesên serkeftina rêxistinê, siyaseta û şer biserneixin ji YAJKê fêhm nakin, nikarin nêzî YAJKê bibin. Banga vê di rastiya Zîlan de ye. Di heman demê de YAJK hem di jiyanê de meşa mezin ya azadiyê ye, hem jî meşa di şer de ya serfiraziyê ye."

Min rêheval Zîlan bi fizîkî nas nekir, lê piştî bandoriya çalakiya wê ya mezin ez tevî ola wê bûm û min ji bo xwe kir armanc ku ez bibim bawermenda wê. Navê rêheval Zîlan bûyîna xwe ye û mirov di ferqa xwe de jiyan dîke.

Rêheval Zîlan ji bo gelê Kurd bû hêza moral, cewherî û bi bawerîya jiyanîkirinê. Ew gelê ku hebûna wê nîne, ji bo çanda xwe û nasnameya xwe bedelên mezin dane û êşên mezin kişandine. Di artêşekê de kesek êrîşa li ser Rêber APO ferq dîke û bedena xwe dîke sîper. Xeteriyên ku li ser tevgera me ya azadiyê hene, bi serkeftî dibîne, dikeve zanebûna operasyona sala 1996'an ê ku li ser Rêber APO pêk tinin. Li hemberî vê jî weke militanên PKKê şêwazê çalakiyê çawa be tespît kiriye. Di heman demê de rêheval Zîlan femandara xeta azadiyê ye. Di dîroka me de cara yekemîn

e ku lehenga çalakiya fedayîti dîke. Rêheval Zîlan emrê serkeftinê ye.

Rêheval Gulan jî femandara sembola artêşa me ya fedaiye. Rêheval Gulan ji bo jiyanekê bi rûmet, bi fikrên azad, hewildanên gelek mezin daye raber kirin. Di şêwazê jiyanê xwe, sekna xwe û di kesayetiya xwe de her tim fikrên Rêber APO ji bo xwe esas girtiye. Di heman demê de di rêvebertiya xwe de jî her tim azadiya jinê daye rûniştandin. Xwe di rêxistin û partîbûyîne re kiriye yek û bûye femandara hêz û şopdarê xeta Rêber APO. Di demên herî zehmet de fikir û ramanên rêheval Zîlan jiyan kir.

Rêheval Sema, Zîlan û Gulan di germahiya meha Hezîranê de meydan ji mirinê re xwendin. Wan gotin; "di Hezîranê de mirin ne zehmet e, di Hezîranê de jiyan avakirin û bûyîna sembolê jiyan û azadiyê xweş e û pîroz e." Rêheval Zîlan û Sema bi çalakiya xwe re jiyanê ji nû ve afirandin. Ji bo wê çalakiya fedayî ji bo wan tercîhê azadiyê bû. Rêheval Gulan jî di jiyan, fikir û di ruhê xwe de van rêhevalên pîroz jiyan dikir û di kesayetiya xwe de diheband.

Erkê ku dikeve li ser milê me em li peyê vê riyê de biçin, ji bo ku em ber bi heqîqetê ve pêş ve biçin û bi teqez xeyalên wan, hêviyên wan zindî bikin. Kesê ku nebe bawermendê vê olê û cihê xwe têde negire wê ola Zîlan li wê bide. Emrê ku wan her sê hevalan daye me ew e ku em vê jiyanê pîroz bi evîne jiyan bikin. Ger em rastiyan ku van hevalan ji me re vegotin rast fem nekin û jiyan nekin wê demê em ê hemû bibin mûnafiq.

Şehîd Zîlan

Şehîd Sema

Temenê Wî Biçûk lê Xwedî Têkoşîneke Mezin Bû

Berî 25 salan, ango di şeva 30'ê Hezîrana sala 1994'an de, ciwanê kurd ê bi navê Helîm Dener ji destê polîsê dewleta Elman, li bajarê Hannoverê hat kuştin. Helîm Dener ji ber pîrsgirêkên siyasî wek penaber hatibû Elmanyayê. Sedema kuştina wî jî zeliqandina afîşên ala ERNK'ê a bi diwaran ve bû. Di wê şevê de, di navenda bajarê Hannoverê de, ew ji aliyê polîsên sivîl ve hat kontrol kirin; Helîm li wê derê bû hedefa êrîşên dewleta Elman û hat qetilkirin. Emrê wî 16 salî bû, lê jiyanê wî di nav qedexe, îşkence û penaberiye de derbas bû. Jixwe herî dawî jî li xerîbiyê û di temenê xwe yê ciwan de hat şehîd xistin.

**Di temeneke ciwan de
tê binçav kirin û girtin**

Helîm Dener di 23'ê Kanûna 1977'an de, li gundê Parcûkê ya

girêdayî bajarê Genç a Çewlîgê (Bakûrê Kurdistan) tê dinyayê. Gundê ku lê ji dayîk bûyî wek 4500 gundên din ên Bakûrê Kurdistanê, di şerê dewleta Tirk a li dijî gerîlayên PKK'ê de, di salên 90'î de dibe hedefa dewleta Tirk û tê talan kirin û şewitandin. Halîm bi xwe jî ji ber sedema xebatên siyasî yên ji bo Teverga Azadiyê tê binçavkirin û hefteyekê di bin îşkenceyê de dimîne. Di wê demê de her kesa/ê ku digot "ez Kurd im" û ji bo daxwaza mafên xwe yê nasnameyê xebat dikir, li gor dewleta Tirk a faşîst wek terorîst dihat bi nav kirin û rastê şikenceyên giran dihat.

Piştî ku Helîm tê berdan şûnde, ji bo ku careke din neyê girtin û wê zilm û zordariyê nebîne, biryara xwe a derketina derveyê welat dide û berê xwe dide Elmanyayê. Helîm ji bo ewlehiya malbata xwe û ji bo ku dewlet li ser wan zextê

çêneke, navê xwe diguherîne. Navê Ayhan Esen bikar tîne û ji Elmanyayê daxwaza xwe ya penaberiye dike. Piştî wê, ew li bajarê Neustadt an Rûbenbergê a li Niedersachsenê bi cih dibe.

Li bajarê Hannoverê têkiliya wî bi sazî û rêxistinên Kurd re çêdibe, di heman demê de dîsan dest bi kar û xebatên xwe yên ji bo Kurdayetiyê dike. Di wê demê de dîsan mijara qedexekirina Teverga Azadiyê PKK a ji aliyê dewleta Elman ve ket rojevê û rêxistin hat qedexekirin. Ev yek jî dide diyar kirin ku rêçikên zilm û zora dewleta Tirk a faşîst dirêjî Elmanyayê dibe. Her mirov ê ku ji bo daxwaza maf û nasnameya Kurdê azad dikeve tevgerê, ji aliyê wan ve tên krîmînalîze kirin. Kurdayetî û PKK bi hevoka terorîzmê tê berpêşkirin. Ev zîhnîyeta li ser kar tenê zeliqandina afîşekê rêxistinê jî wek terorîzmê bi nav dike.

Di 30'ê Hezîranê de ala rizgariyê bilind dibe

Çend hefte bi ser hatina wî ya li Elmanyayê derbas nedibû ku tevî komeke hevalên xwe, di şeva 30 Hezîrana 1994'an de derdikeve kolanan û bi afîşên "Eniya Rizgariya Netewî ya Kurdistanê", ERNK'ê; ku wê demê hatibû qedexekirin, dixwaze navenda Hannoverê bixemilînin. Dema ku ew bi zeliqandina afîşan re mijûl dibin 2 polîsên sîvil wan ferq dikin û didin dû wan... Polîsê bi navê Klaus T. bi

demanceya xwe guleyekê ber dide piştê Helîm!.. Helîm Dener ji ber xwînrejiya hindurîn jiyan xwe ji dest dide.

Şehadeta wî di nava gelê Kurd de rê li xemgîniyê vedike. Bi sedan çepgirên Elman û antifaşîst serî radikin. Gelek êrîşên li dijî qereqol û erebeyên polîsên Elman tê çêkirin. Ji ber qetilkirina Helîm Dener bi hezaran mirov daketin kolanan û çalakîyên protestoyî pêş xistin. Di 10'ê Tirmeha 1994'an de, ji bo bîranîna Halim Dener meşeke navendî ya bi 16.000 çalakvanan pêk hat.

Polîsê bi navê Klaus T. ê ku Helîm Dener qetilkir, tê darizîn û ji aliyê 16 kesan ve îfadeya wî ya şeva bûyerê tê girtin. Lê belê wek tê zanîn, polîs û memûrên dewletê piştê hev digirin, bê guman vê carê jî heman tiştî dikin û Klaus diparêzin. Di îfadeya xwe de tiştên bi nakok tînin ziman, ji ber vê jî jê encam dernakeve. Li cihê ku Helîm Dener hatibû qetilkirin jî hemû şopên ku Klaus T. sûcdar nîşan bide, hatibû paqijkirin. Doza dadgehê a bi giliya kuştina Helîm Dener hatibû vekirin, bi salan berdewam kir. Di sala 1997'an, di 27'ê Hezîranê de Klaus T. bêtawan hat dîtin û hat berdan.

Helbet kuştina mirovan a bi destê polîsan ne tenê me bi Helîm Dener naskir. Gelek bûyerên bi vî rengî derdikevin û her carekê dewleta Elman wan polîsan bêtawan dibîne û ber dide. Mînak Chisty Schwundek, Oury Jalloh, Achidi John û herî dawî jî ciwanê Kurd ê Rojavayê Kurdistan ê, Amed A. ku li bajarê Kleve/NRW yê rexmê ku tu tişt nekiriye jî tê binçav kirin û di encama şewata ku di girtîgehê de derdikeve, jiyana xwe ji dest dide.

Bazariya qirêj a di navbera Elmanya û Tirkîyê

Tê zanîn ku têkiliyeke her alî a 150 salan a di navbera dewleta Elmanya û Tirkîyê de heye. Ji xwe di nav dîrokê de jî gelek caran diyar bûye ka têkiliyeke çawa ya hevkarîyê di navbera van du dewletan de heye û hîn dewam dike. Bê guman her carekê û di encama vê pratîka li hev hatinê, mijara qirkirin, tunekirin û nasnameya Kurd bûye mijara bazariyê. Hemû hevkarî

û lihevkirina wan a li hemberî gelê Kurd derket holê. Di komkujîya Dêrsimê de dewleta Tirk bombeyên kîmyewî bikaranîn û bi hezaran gelên sîvîl qetilkirin. Di wê demê de jî, dewleta Tirk bi îmze û serdariya Mustefa Kemal Atatürk gazên wek Iperit û Phenacylchrid ê ji dewleta faşîst ya Elmanyayê girtin û di rêya Elezîzê de gihandin Dêrsimê. Hemû çekên sereke ên leşkerên artêşa Tirk, yên artêşa Elmanyaya berê ne. Di pênga-va dagirkirina Efrînê de artêşa faşîst a Tirkîyê û tevî çeteyên xwe bi panzerên xwe yên Leopard 2 ketin navenda Efrînê. Ev panzer jî dewleta Tirk ji Elmanyayê girtibûn û wek her carekê vê carê jî hevkarîya dewleta Elman a bi dewleta Tirkîyê re derket holê.

Wezîrê hindurîn ê Elmanyayê Horst Seehofer dide diyar kirin ku dewleta Elmanyayê divê hîn zêdetir li hemberî bîr-

doziya PKK'ê bisekine. Faşîzma dewleta Tirkîyê îro di pêşengtiya AKP-MHP'ê de li dijî gelê Kurd zilm û zordariyê dike. Li Rojavayê Kurdistanê çeteyên Heşdi El Şabi ku gelek ji wan hemwelatîyên Elmanyayê ne, dîsan Naziyan girêdayî partiya AFD'ê ku serî radikîn, dewleta Elmanya nabîne û hemû bala xwe daye ser Teverga Azadiya Gelê Kurd. Ev yek jî biratiya di navbera dewleta kûr a Tirkîyê û Elmanyayê nîşan dide.

Li bajarê Hannoverê kampanyaya bi navê Helîm Dener di pêşengiya çepên Elman û sazîyên Kurdistanî ve hatiye destpêkirin: Ji bo bîranîna şehîdê nemir Helîm Dener li gelek bajarên cûda çalakîyên cihê reng tîn lidarxistin; nîqaş û agahîyên li ser jiyana Dener û çareserîya rê û rêbazên siyasî yên li ser "Teverga Azadiya Gelê Kurd" PKK'ê, tê meşandin.

Daxwazên wan ev in:

- Divê hevkarîya leşkerî ya di navbera Elmanya û Tirkîyê de bê rawestandî!

- Divê Elmanya şandina çekan rawestîne!

- Divê mafê penaberîyê ji bo her kesî/ê bê dayîn!

- Divê qedexeya li ser PKK'ê bê rakirin!

- Divê êrîşên polîsan bîn lêkolîn kirin!

Ji bo 25. salvegera qetilkirina Helîm Dener, di 6'ê Tîrmeha 2019'an de meşeke bîranînê ya navendî li bajarê Hannoverê tê lidarxistin. Ji bo ku Helîm Dener neyê jibîrkirin û di dema pêş de ev kuştin dubare nebin, gelek sazîyên antifaşîst û sazîyên Kurdistanî banga tevlibûna wê meşê dikin. Ji bo alîkarî û belavokan hûn dikarin li ser malpera fermî ya kampanyayê meteryal bixwazin:

Blog: <http://halimdener.blogspot.eu>

Zelal a vécu à l'image de son nom

Nos vies qui correspondent au moment fugace de la vie éternelle... Je visualise la vie éternelle comme une ligne linéaire.

Imaginez que nous ne vivrons plus jamais ensemble. Nous ve-

nons au monde à un moment qui ne représente même pas un point dans cette longue ligne de vie.

Et c'est dans cette minuscule partie de la vie, dans laquelle nous vivons, que nous allons

nous rencontrer. Notre histoire se trouve à l'intérieur de cet instant. Nous avons ni vu les morts d'avant notre naissance, et nous ne verrons ni les naissances d'après notre mort. Nous n'aurons même pas la chance

de renaître une nouvelle fois, ni la chance de se retrouver côte à côte.

Faire vivre un homme revient à en faire vivre des milliers, et des fois, pour ça, quelqu'un peut renoncer à sa propre vie. Lorsque nous prenons l'exemple d'Arîn Mîrxan dans la victoire de Kobanê, qui est la plus grande victoire humaine de notre histoire récente, nous voyons qu'une personne renonce à sa vie, ramène la victoire, et des milliers de vie fleurissent de celle-ci. Le fait que ceux qui vivent à la même période et ne se voient pas les uns les autres, ne se donnent pas de sens, ne font pas ressortir la bonne personne qui se cache en elle, ouvre la voix, je pense, à une rétention mentale qui sanctifie la mort. Face à la mort sacrée, c'est aux hommes honorables de défendre la vie sacrée.

En décrivant la résistance, le terme de "mort" que nous utilisons n'est qu'un mot. Cette "mort" n'est que la création de son contraire : la "vie". Quand on parle de la mort, y faire ressortir la vie ne peut être que la vertu d'un esprit vif. Depuis longtemps, nous sommes témoins de ces personnes qui sacrifient leur vie, en sanctifiant la vie face à la mort. Ceux qui savent que la vie est sacrée possèdent une conscience qui n'est pas silencieuse. De ce fait, ils se sacrifient physiquement pour faire grandir l'humanité. Victor Hugo avait dit : « La conscience, c'est Dieu présent dans l'homme. »

Un silence de photo

Quoi qu'il en soit, nous trou-

verons un moyen de résister ensemble. Nous devons être les premiers à lire, avant même celui qui va l'écrire, nos triomphes, ou l'histoire de nos vies.

Depuis le début de la résistance, des milliers de personnes dans les prisons sont devenues une partie de celle-ci. Mise à part leurs volontés libres et leurs connaissances libres, tout le reste est sous le contrôle de leurs ennemies et ils ont malgré ça donné de la voix à la résistance. Entre nos regards silencieux, quatre des nôtres se sont envolés vers l'infinie. L'une d'entre eux a été Zehra Saglam.

Depuis le jour de son départ, il nous est resté d'elle que quelques informations et une photo floue qui a été prise avec ses compagnons de cellule. Je l'ai dit, ceux qui vivent en même temps, devrait écrire l'un pour l'autre leur histoire.

Ce jour-là, on a mis la main sur son corps sans vie. Même son corps sans vie a été emprisonné. Son corps sans vie était emprisonné par un ennemi qui n'a jamais existé dans l'histoire, un ennemi qui a sorti la honte et l'honneur de sa vie. Ce matin-là, alors que son corps sans vie restait entre les mains de l'ennemi, une photo quitta la cellule tricotée par notre silence pour se poser sur nos épaules, accompagnée de pleurs. Son visage et sa voix ont été enterrés dans les cœurs.

Après le jour de son ascension vers l'infinie, une grève de la faim de cinq jours a débuté devant le Parlement européen. J'avais en tête l'image de cette photo floue et une profonde tristesse en moi. Je voulais connaître d'avantage son his-

toire. Le matin, j'ai pris la route. Pendant que je me rendais à la grève de la faim, j'ai lu dans les informations qu'un autre camarade, en devenant une étoile, avait mis les voiles vers l'infinie.

Rester ainsi

Ce jour, il y a eu une grande participation à cette action. Après avoir pris des nouvelles, j'ai pris la route pour me rendre à la grève de la faim illimitée et sans relais qui se déroule à Strasbourg, et qui avait déjà dépassé les cents jours. J'ai appris que le frère de Zehra Saglam avait aussi été devant le Parlement européen et qu'il était en route aussi pour visiter les camarades qui étaient en grève de la faim illimitée depuis plus de cent jours.

Son frère était déjà là quand je suis arrivé. J'ai appris par la suite qu'il s'appelait Metin. Il est arrivé en France il y a 6 ans. Il vit à Bordeaux. C'est la tragédie du peuple Kurde, là où il est en exil, il travaille dur. C'est lui qui crée, mais c'est lui qu'on exploite, qu'on rabaisse. Un moment je me suis mis à penser et je me suis demandé : et si cette lutte n'existait pas ? Et si cette lutte qui a permis au peuple Kurde, qui avait la tête baissée, de la relever fièrement n'avait pas existé ?

Ma mère a toujours été gênée pour son prénom

Je lui ai demandé si c'était possible de me raconter l'histoire de Zehra. De sa voix fragile il a prononcé à deux reprises son nom en disant "Heval Zehra".

Zelal est ma sœur, elle est l'enfant honorable du Kurdistan et son martyr. Si on comprend Zelal, on peut aussi comprendre la résistance. Chaque Kurde qui a de l'honneur doit donner de la voix à cette résistance. Tout le monde doit se sentir responsable envers cette résistance que la camarade Leyla Guven a commencée. Pour que l'isolement prenne fin, nous devons nous révolter le plus rapidement.

« Nous sommes de Mus, de la province de Varto. Ma famille habite toujours là-bas. Nous sommes du village de Xinzor. Ma famille est une famille patriote. C'est une famille qui vit avec sa culture et sa langue. Heval Zehra est la sixième parmi neufs frères et sœurs. Elle est née en 1996. Jusqu'à ses six ans, son nom était Zelal. A cause de l'interdiction de l'Etat (turque) de donner des noms Kurdes, personne ne donnait des noms Kurdes à ses enfants. Zelal représentait la pureté, la clarté. Elle était pure à l'image de son nom. Jusqu'à ses sept ans, elle ne connaissait pas un seul mot en turque. Quant à sept ans elle a commencé l'école, il lui fallait une pièce d'identité. La direction de l'Etat civil a changé son nom en "Zehra". C'était comme versée des tonnes de boues dans de l'eau claire. A l'école il était aussi interdit de parler en Kurde. Et les professeurs l'appelaient exprès Zehra et pas Zelal. Quand Zelal était une enfant, elle demandait sans cesse des explications. Elle souhaitait comprendre pourquoi tout d'un coup son nom est devenu Zehra. Et ma mère ne donnait aucune réponse. Elle n'a jamais eu la conscience tranquille à cause de ça.

En 2016 elle a été prisonnière à Bingol

Par la suite, elle s'était habituée. Tout comme quand un virus entre à l'intérieur d'un homme et quelques temps après l'homme apprend à vivre avec, Zelal a porté son nom comme un virus et s'y est habitué.

Zelal était la première fille de notre famille. Elle était très aimée par mes parents. Elle a été élevée avec amour. Elle était renfermée sur elle. Elle n'a jamais brisé le cœur de personnes. Elle a caché certaines choses au fond d'elle. Elle est allée à l'école primaire au village, après elle a fini le collège Yibo à Mus. Après les examens du lycée, elle a dit à mon père qu'elle ne voulait plus étudier. Elle disait toujours que les cours donnés à l'école n'étaient que mensonges et qu'elle ne supporterait plus tout ça. Mon père n'a pas dit un mot. Elle était sa préférée.

Au village, elle s'entendait avec tout le monde. Tout le monde aimait Zelal. Du fait qu'elle était la première fille de la famille, qu'elle s'appelait Zelal et qu'elle s'entendait avec tout le monde, elle était aimée de tous. Et elle a toujours voulu en être digne. Elle n'a brisé le

cœur de personnes, n'a jamais été irrespectueuse envers personnes.

Dans son silence, il y'avait au fond toujours des questionnements. Que son nom ai été changé en Zehra a approfondie ses questionnements. Elle a compris que l'Etat était un virus. Quelques temps plus tard, elle a pris la décision, de son plein gré, de rejoindre la lutte. En 2016 elle a été emprisonnée à Bingol.

Elle a su vivre avec ses vérités

Quand elle a commencé la grève de la faim, je n'étais pas au courant. Ma famille ne me l'avait pas dit. Elle parlait au téléphone avec ma mère. Quand elle était emprisonnée, j'ai pu à deux reprises parler avec elle.

Je lui ai donné de l'espoir et elle m'en donnait aussi. Durant ses deux entretiens, elle disait que l'état de santé des camarades était bien, qu'ils étaient forts et que la lutte qu'elle livrait allait surement ramener la victoire. Durant l'un de nos entretiens, elle avait dit : "Quand on aura réussi notre lutte, on se retrouvera à nouveau en tant que frère et sœurs". Ma famille allait la voir en prison, toujours

avec tristesse. Zelal leur donnait de l'espoir, et ils en revenaient toujours heureux.

Heval Zehra nous a quitté le jour où elle a mené son action, c'était son anniversaire et elle venait d'avoir 23 ans. Au lieu de fêter son anniversaire, c'est en versant des larmes que ma mère lui a fait ses adieux. C'est pour moi la plus grande douleur. Son départ est douloureux, mais elle a lutté d'une façon honorable. Nous avons toujours eu du respect pour sa volonté et sa lutte. Avec sa lutte, elle nous a donné de l'honneur. Je suis fière de sa résistance. En tant que frère, camarade, et humain je suis fière d'elle. Je suis fière de son combat. Elle a su vivre avec ses vérités, elle a lutté pour la liberté. J'ai discuté avec mes parents. Ils ont la tête haute et ils sont fiers de la résistance et

de la lutte de leur fille.

Le Kurdistan ne fait qu'un dans notre langue

Zelal est ma sœur, elle est l'enfant honorable du Kurdistan et son martyr. Si on comprend Zelal, on peut aussi comprendre la résistance. Chaque Kurde qui a de l'honneur doit donner de la voix à cette résistance. Tout le monde doit se sentir responsable envers cette résistance que la camarade Leyla Guven a commencée. Pour que l'isolement prenne fin, nous devons nous révolter le plus rapidement.

Nous sommes nés Kurde, nous mourrons Kurdes. Nous résistons face à l'assimilation, à l'extermination. Qui que ce soit, celui qui résiste, qui fait la guerre pour la liberté, il est pour nous un drapeau. Il a de

la valeur pour nous. Celui qui ne préserve pas sa langue, sa culture, pour moi n'a pas d'honneur. Nous savons tous combien il est difficile de ne pas pouvoir parler sa langue maternelle. C'est une grande honte. Si tu ne parles pas ta langue, tu seras une proie pour un autre système. N'est-ce pas ta langue qui fait de toi ce que tu es ? Ce jour viendra où nous pourrions librement parler notre langue... ce jour viendra. Comme la guérilla, comme notre peuple, nous allons parler notre langue. Que personne ne pense que le Kurdistan est en quatre parties. Le Kurdistan ne fait qu'un dans notre langue. Le Kurdistan ne fait qu'un dans notre culture. Le peuple Kurde est un peuple d'honneur. Et cette lutte va nous mener à la victoire. »

Ahmet Kesip

Bir Başka Ağrı Dağı Efsanesi

2. Bölüm

Parti tarihimiz eşsiz kahramanlıklar ve görkemli direnişlerin tarihidir. Bu destansı tarihin yaratıcılarından biri de Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin efsanevi komutanlarından olan Ahmet Kesip'tir. 25 Mayıs 1988'de 8 yoldaşıyla birlikte Benevok'ta düşmanla girdiği çatışmada kahramanca savaşıp fedaice şehit düşen Ahmet Kesip üzerine hazırladığımız derlemenin 2. bölümünü yayınlıyoruz. Bu vesileyle, 'Benevok Çiçekleri'ni saygıyla anıyor, anılarını mücadelemizde yaşatma sözümüzü yineliyoruz.

Ahmet Kesip henüz lise çağlarında devrimcilikle tanışmıştı. O dönemde Kesip'i yakından tanıyan arkadaşlarından Hikmet Tabak, O'nu şöyle anlatıyor:

"Sarışın tonlardaki kızıl ve kıvrıkcık saçları, beyaz teni ve o günün biraz devrimci kirlisi, hırpani elbiseleri içerisinde bi-

zim evde babamla tanıştırmıştım. "Baba bu Ahmet'tir, Ahmet Kesip diyorlar, Aralık'ın Karahacılı köyünden."

Hikmet Tabak
Ahmet Kesip'i anlatıyor

Zaten misafir düşkününü babam, ilgi ile kendisine kimin

oğlu olduğunu sormuştu: "Kurê Qaso, Qasoyê Mirze." Babamın hayretten gözleri fal taşı gibi açılmış ve onu takiben yüzünün tümüne kocaman bir gülüş yayılmıştı. Qasoyê Mirze bav kuje, yani babasını öldüren Mirze'nin oğlu Qaso. Babam ile Qaso gençliklerinde Ağrı Dağı'nın eteklerinde babalarının

koyunlarını gütmişlerdi, yani çobanlık arkadaşlığı yapmışlardı. “Şimdi söyle sen hangi Xezal’in oğlusun? Xezal a mezin yan Xezal a piçuk?”

İki annesi olduğunu ve ikisinin de isminin aynı olduğunu orada öğrenmiştim. Doğrusu hangi Xezal’dan olduğunu da aklımda not etmedim. Babam anılarından başladı. Qaso kendi koyunlarını ona bırakıp gizlice nişanlısını görmeye gidermiş. Bir de silah sevdalısıymış. Bir tane de beşlisi varmış. Bir gün birden beklemedikleri bir anda bir geyik sürüsü çıkmış karşısına. Qaso silahına davranmış ama hiçbirini vuramamış.

“Qaso, evin yıkılmasın, ne oldu?” dedim, “yahu Temir, ben hiç anlamadım, hepsi yanımdan geçiyordu, bunu mu vurayım, şunu mu vurayım derken hiçbirisini vuramadım, hepsi geçti gitti” dedi.

Ahmet de, zaten babası ile ilgili esprileri anlatmaktan zevk alırdı:

“Amca, artık bu yeni otomatik tüfekler çıkmış ya, babam da modaya ve zamana uymak için gidip kendisine bir tane G-3 tüfeği almıştı. Evde tüfeğin namusunu yere doğrulttu ve denedi. Elini tetiğe basması ile 21 mermi atan tüfeğin takırtısı bir oldu; babam tüfeği yere fırlattı. Dışarıdan bütün akrabalar başımıza üşüştü, “Qaso ne oldu?” diye sorunca, “Millet hele gelin, hele gelin, yeni bir tüfek aldım, tüfeğim kudurmuş” dedi.

Ahmet benden 3 yaş büyüktü, o lise son sınıfa giderken, ben ortaokul son sınıfa gidiyordum. Köylülerim ve akrabalarım, Z. ve Ekrem Kayalar ile beraber aynı öğrenci evini paylaşıyorlardı. Üçü de Iğdır Li-

sesi’nde aynı sınıfta okuyorlardı. Iğdır’ın Doğubayazıt’a giden NATO Yolu’nun sol tarafında aşağıda duran, bir oda ve bir salondan oluşmuş briket evde kalıyorlardı. Evin iki penceresinin camları kırık olduğu için naylon ile kaplanmıştı.

Üçlünün ortak özellikleri sadece paylaştıkları ev ve devrimci düşünceler değildi. Üçü de her gün yüz metre ilerdeki Ülkü Ocakları’nın hedefi haline gelen ve Iğdır’ın beynelmilel faşistlerinin saldırılarına hedef olan lisenin tanınan devrimcilerindendiler ve kendi sınıflarının en zekileri ve en güzel giyinenleriydiler. Ekrem hem yakışıklı ve sevimli yüzü ile bir erkek güzeli iken, Z. dal gibi uzun boyu ve mavi gözleri ile kızların kendisine ıslık çaldığı bir fidan boyulu, Ahmet ise yeşil gözleri, bembeyaz teni, tombul vücut yapısı ve çokça sevdiği ve özel diktirdiği iki Altınyıldız takım elbisesi ile üçlüyü tamamlıyordu. Ama hiç kuşkusuz, Ahmet’in en büyük özelliği esprileri, korkusuzluğu ve boğa gücündeki aşırı kuvveti idi.

Ahmetler önce öylesine Iğdır Devrimci Kültür Derneği’ne takılırken, evleri de bir ara biraz Kürt meselesinin tartışıldığı bir mekan haline gelmişti. Üçlünün evinde Marksizm ve ‘ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı’ ile ilgili kitaplar eksik olmazdı. Üçü de hem fiziki olarak hem de teorik olarak güçlüydüler.

Ahmet ilk olarak bir dönem yakınlık duyduğu birinin yer aldığı başka bir harekete sempati duyuyor. Ekrem bunun üzerine çıldırıyor ve her gün gidip tartışıyordu: “Ben diyorum Ahmet sen Kürtlerin bir ulus olduğuna inanıyorsun ve

kendi kaderlerini tayin hakkına inanıyorsun, ama şimdi peşine düştüğün hareket bunu inkar ediyor, sen ne yapıyorsun? O diyor ben kabul ediyorum ama benim hareketim kabul etmiyor ne yapayım?”

Bu mantıksızlığı Ahmet’in espri anlayışına verip katıla katıla gülüyorduk.

Tabii sonradan Ekrem, 1978 yazında haberi getirdi bana: “Hele gel gel, bugün Ahmet’i gördüm Iğdır’da, beyaz bir takım elbise giymiş, keyfi yerinde, bana “ben artık bugüne bugün ulusalcıyım ve Iğdır’a gelip bu dava için çalışacağım” dedi.” Ekrem zevkle ve gülerек anlatıyor ben de dinliyordum. Ahmet karar vermişti; sahtekarlık kendi işi değildi ve sahtekarlarla yolunu ayırmak zorundaydı. Hayalindeki ve kafasındaki dava biçimlenmişti.

Ahmet o gün APOcu olmuştu ve o günden sonra da APOculuk da Ahmet olmuştu. APOculuğun sembolü, sorumlusu, örgütçüsü, teorisyeni, silahşörü ve militanı olmuştu. Iğdır olaylarından sonra arandığı dönemde, beraber Ağrı Dağı eteklerinden, dağın yukarısındaki çadırlarına gitmiştik. 16 tane kız kardeşi vardı. Kocaman, dev kara çadırın içinde bırak bir sinek uçuşması, bir toz zerresi dahi yoktu. Ahmet’in ailenin kahramanı olduğu belliydi. Onların okuyanı idi ve şimdi de o zaman bölgeye gelen en büyük APOcu silahı olan bir Sten ile devlete kafa tutuyordu. Onlar sorar, O da cevaplardı.

Yolda da zaten kendisine has sloganı artık bizim de dilimize düşmüştü. İşler kötü gitmişse, acıkmışsak: “Kahrolsun sömürgecilik, ne yapalım?” Ama

bir çobana rast gelmişsek, bir tas su içmişsek slogan belliydi: “Yaşasın yurtsever halkımız.”

Ahmet’in o gün ikinci bir kahramanını keşfetmiştim; Hesike Bire Teliye. O’na göre bir defa dağa çıkıldı mı, bütün Kürtler peşinden çıkardı; artık babasına kızan, aileye küsen de gider katılırdı: “Biliyor musunuz, bizim orada Tipe diye biri varmış, babası kendisine kızınca “bak üzerime gelerseniz gidip Hesike Bire Teliye’ye katılırım ha!” diye tehdit ediyormuş. Yani artık dava siyasi olmaktan çıkar, isyan isyandır, devlet sistemine başkaldıran da katılır, baba sistemine başkaldıran da, yani biz dağa çıktık mı katılma sorunu olmaz.”

Ağrı Dağı’nın komutanı ve kahramanı, yedi cephede düşmanla savaşan, Kürt savaşçılarına bir cesaret ve ilham kaynağı olan ve halen ölmediğine inanılan Hesike Bire Teliye gibi olmasına gerek yoktu Ahmet’in zaten. Hesike Bire Teliye O’nun içindeydi, APOculuk ise buna modern ve yıkılmaz bir yaklaşım getirmiş ve yeniden biçimlendirmişti. Ahmet, Hesike Bire Teliye’nin ta kendisiydi, O’nun APOcu zamanlardaki versiyonu.”

Darbe sürecinde her şeye rağmen direniş

1980 yılının başında Serhat eyaletinde şehirlerde bazı yakalanmalar yaşandı. Gruplar bu nedenle kırsal alana çekildi ve burada faaliyet yürütmeye başladı. Ahmet Kesip de bu grupların içindeydi. O tarihten sonra Ahmet Kesip efsanesi bölgede kulaktan kulağa yayılmaya başladı. O dönemde as-

kerler dağdakilerin akrabalarını yanlarına alarak operasyona çıkarırlardı. Ahmet’in babası Qaso da, oğlu dağa çıktıktan sonra askerler tarafından hep zorla operasyonlara götürüldü. Ama asker hepsinden eli boş döndü.

Bu operasyonlardan birinde komutan, Qaso’dan Ahmet Kesip’in olduğu mağaraya girmesini ve oğlunu getirmesini ister. Bunun üzerinde Qaso’nun cevabı şu olur: “Erkeksen sen gir.”

Bir diğer gün albayın biri Qaso’nun olduğu yaylaya helikopterle iner. Helikopter indiği sırada Qaso’nun çadırı rüzgardan uçar, her şey bir tarafa dağılır ama buna rağmen istifini bozmaz Qaso ve koyun sağmaya devam eder. Albay Qaso’nun yanına gelir ve “Kasım efendi biz helikopterle çadırına gelip seni ziyaret ediyoruz, misafirliğine geliyoruz. Sen başını kaldırıp bize bakmıyorsun bile, nedir?” der. Qaso da döner ve albaya der ki: “Valla sayın albayım. Sen beni niçin ziyaret edeceksin ki? Sen Ahmet için gelmişsin. Eee valla şimdi Ahmet bir bilse ki sen buradasın hem seni... hem de beni...”

Qaso yıllar sonra gördüğü işkencelerin ardından yakalandığı hastalık sonucu vefat etti. Ama Ağrı Dağı’nın namılı eşkıyalarından Qaso hiçbir zaman yılmadı. Devletle başı zaten oldu olası dertteydi.

1980 yılına dönecek olursak, darbe öncesinde Serhat bölgesinde 3 grup faaliyet yürütüyordu. Kars’ta Hüseyin Makal, Göle’de İdris Ökten ve Ahmet Güler, Iğdır çevresinde ise Abbas Göktaş’ın başında olduğu küçük gruplar vardı. Ahmet Kesip bu dönemde Kars’ta Hü-

seyin Makal ile birlikte faaliyet yürütüyordu.

Dersimli’ydi Hüseyin Makal. Digor’un Pazarcık nahiyesinde ortaokul fen bilimleri hocasıydı. Güzel saz çalardı. Düşünlere giderdi ve halk tarafından çok sevilirdi. Onun APOcular’ın safinda olması büyük bir avantajdı. O zaman cunta gelene kadar, Kars-Digor çevresinde silahlı propaganda faaliyeti gelişti. O dönemde halka zulüm ve baskı yapan, halkın yaylalarına el koyan zenginlere karşı eylemler yapıldı. Bu çalışmaları yürüttüler. Kitle içerisinde sempati topladı Ahmet Kesip.

Ancak 12 Eylül’ün gelmesi ile birlikte yeni bir süreç başladı. Grupların böylesi bir sürece hazırlıkları yoktu. Gruplar ilk aşamada büyük sıkıntılar yaşadı. Kırsala çekildiler, ancak tecrübesizlik yakalarını bırakmadı. Ve 1980 yılının Eylül ayından, 1982 yılının Kasım ayına kadar Ağrı Dağı’nda bir başlarına yaşadılar. Ahmet Kesip ve yanındaki arkadaşları, Diyarbakır Zindanı’ndaki gibi bir irade gösterdiler. Çünkü PKK’nin geri kalanından haberleri yoktu. Örgütle hiçbir ilişkileri yoktu. Bir bilgi edinemiyorlardı. Ağrı Dağı’nda askerlerle köşe-kapmaca oynuyorlar ve genelde de bu oyundan galip çıkıyorlardı.

Ahmet Kesip’in o dönem yanında olan bir mücadele arkadaşının ifadelerine göre; o dönem bu PKK grubu hiç doymadı, hiç rahat uyumadı ama kararsızlığa da düşmedi. Ahmet Kesip bu dönemde bir operasyon sırasında yaralandı da. Ama yaralı haliyle bile bölgeyi en iyi bilen isim olarak grubun önüne düştü.

1982 yılında Ahmet Kesip ve

Serhat grubu daha sonra PKK'nin Lolan'daki ilk askeri eğitimine girdi. Ahmet Kesip bu süre içinde muzipliği, kuvveti ve cesaretiyle dikkat çekti. Eğitimin sonunda Ahmet Kesip bir grup arkadaşı ile birlikte, 1985 yılında Ağrı Dağı'na geçti. Grup sorumlusu Mehmet Ertürk'tü. Toplam 5 kişilerdi.

Bu grup Ağrı Dağı'na gittiğinde Ahmet Kesip'in amcası ve dayısının ajanlığı kabul etmesi nedeniyle, zor günler yaşadılar. Ahmet'in dayısı Kelo ile gruptan bazı arkadaşlar gidip konuştular, ancak Kelo onları dinlemedi. Bunun üzerine grup eylem kararı alır. Ahmet Kesip'in ailesinden 5 kişi vurulur. Ahmet bunu bizzat yapar. Ahmet'in bu eylemi çok büyük bir yankı uyandırdı. Bölgede ajan örgütü bir anda dağıldı. Ajanlar Ahmet'in kendi ailesine yönelik olarak gerçekleştirdiği eylem karşısında büyük bir paniğe kapıldı. Türk gazeteleri de o zaman Ahmet Kesip'e "Ağrı Dağı Canavarı" lakabını taktı.

arkadaşları Doğu Kürdistan'da bir grup PKK'li ile buluştu. Bu PKK'liler arasında Mahsum Korkmaz ve Mehmet Karasungur da vardı. Hikayelerini dinleyen herkes hayretler içinde kalıyordu. O dönem yanlarında olan bir arkadaşları Serhat'tan gelen bu gençlerin Lübnan ve Güney Kürdistan'da eğitim gören PKK'liler kadar güçlü bir ideolojik birikime ve askeri yeteneğe sahip olduğunu söyleyecekti.

Serhat grubu daha sonra PKK'nin Lolan'daki ilk askeri eğitimine girdi. Ahmet Kesip bu süre içinde muzipliği, kuvveti ve cesaretiyle dikkat çekti. Eğitimin sonunda Ahmet Kesip bir grup arkadaşı ile birlikte, 1985 yılında Ağrı Dağı'na geçti. Grup sorumlusu Mehmet Ertürk'tü. Toplam 5 kişilerdi.

Bu grup Ağrı Dağı'na gittiğinde Ahmet Kesip'in amcası ve

dayısının ajanlığı kabul etmesi nedeniyle, zor günler yaşadılar. Ahmet'in dayısı Kelo ile gruptan bazı arkadaşlar gidip konuştular, ancak Kelo onları dinlemedi. Bunun üzerine grup eylem kararı alır. Ahmet Kesip'in ailesinden 5 kişi vurulur. Ahmet bunu bizzat yapar. Ahmet'in bu eylemi çok büyük bir yankı uyandırdı. Bölgede ajan örgütü bir anda dağıldı. Ajanlar Ahmet'in kendi ailesine yönelik olarak gerçekleştirdiği eylem karşısında büyük bir paniğe kapıldı. Türk gazeteleri de o zaman Ahmet Kesip'e "Ağrı Dağı Canavarı" lakabını taktı.

20 Ağustos 1985 günü ise, Mixtepe mevkiinde grup Türk ordusunun pususuna düştü. Mehmet Ertürk, Fuat Arslan ve Feyat Alkan burada şehit düştüler. Burada iki savaşçı yaralı kurtuldu, ancak birbirlerinden bağlantıları koptu. Ahmet

Kesip, o anda başka bir yeni savaşçıyla başka bir noktada bulunuyordu. Kayıp haberlerini aldıktan sonra Ahmet'in yanındaki savaşçı gece kaçıp gidiyor ve teslim oluyor. Sabah durumu fark eden Ahmet Kesip, tek başına noktadan ayrılıyor ve sadece yarım saat sonra noktayı helikopterle asker basıyor. Ahmet Kesip tek başına kalıyor bölgede. Iğdır tarafına geçiyor, ailesinin bulunduğu tarafa yani. Ailesinden ajan kesimlerin koyunlarına el koyuyor ve akrabası 3-4 genci de alarak, Doğu Kürdistan'a geçiyor.

1986'da Ahmet Kesip'in Serhat'a geri dönmesine izin verilmedi ve Kesip Şemdinli bölgesine geçti. Aynı dönem Kesip, PKK Merkez Komite üyeliğine seçildi. Ayrıca ARGK Askeri Konseyi'nde yer aldı.

25 Mayıs 1988 tarihinde, Ahmet Kesip'in grubu Benavok

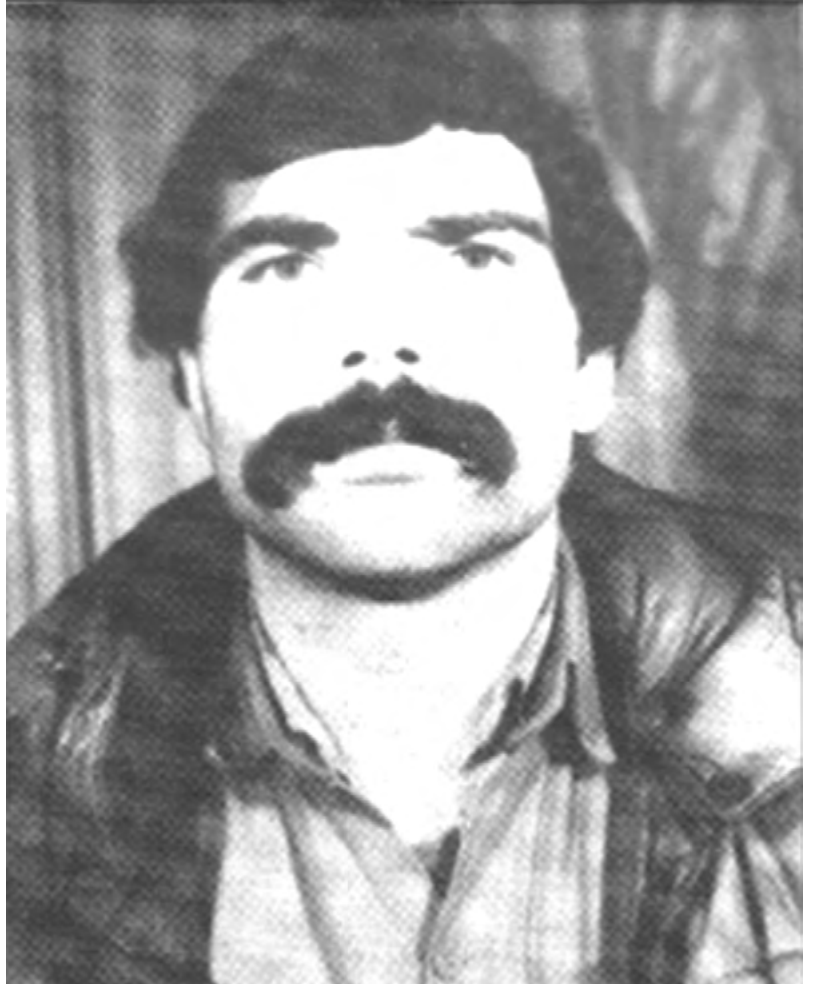
mıntıkasında büyük bir çatışmaya girdi. Burada ilk anda 8 ARGK gerillası hayatını kaybediyor. Ahmet Kesip bu sırada baldırından yaralanıyor. Kesip tüm eşyalarını arkadaşlarına veriyor, tabancasını alıyor ve arkadaşlarını gönderiyor. Gerillalar biraz uzaklaşınca Ahmet Kesip tabancayı şakağına dayayarak kendisini feda ediyor. Kesip'in cenazesi ailesine verilmedi ve Siirt'e taşındı, Kasaplar Deresi'ne gömüldü.

"İğdır'da Ahmet hala evleri ziyaret ediyor"

Ağrı Dağı bir kahramanını böylelikle yitirdi. Ahmet hiçbir zaman tereddüde girmedi. PKK'nin geri çekilme döneminde Ahmet kaldı, yaralandı, hiç ikircikliğe düşmedi. En dar günde mücadeleye arkasını dönmedi. Ağrı Dağı gibi yalnız da kaldı, ama en zor koşullarda görevlerini yerine getirmeye çalıştı.

Ahmet kaybedildi kaybedilmesine de, Serhat'ta buna kimse inanmadı uzun bir süre. Hikmet Tabak o yıllarda cezaevindeydi ve Ahmet Kesip'in şehit düştüğünün haberini televizyonlardan izlemiş ve görüntülerden O'nu tanıdı. Ancak Hikmet'in babası görüşe geldiğinde, ısrarla Ahmet'in yaşadığını söylüyordu. Hikmet o günleri şöyle anlatıyor:

"Sonra babam geldi görüşe. Ona göre Ahmet daha fabrikayı çalıştırıyordu. Resmi TRT'de gördüğümüzü ve tanıdığımızı anlatınca, baktım ki babam ciddi ciddi reddediyor. "Filan kes, kendi gözleri ile görmüş. 15 gün önce falancanın evine gelmişler." Kendisi görmemişti, ama

Ahmet fabrikasının başındaydı ve durumu "fewqeledê" iyi idi.

Baktım olmuyor üzerine gitmedim. Belki de moralimizi yüksek tutmak için bunu söylediğini düşündüm. Fakat bu tartışma sonraki yıllarda Bursa ziyaretlerine de taşınınca, düşüncesizce bir harekette bulunduğumun farkına vardım. Efsane yaratılmıştı, ben de bu efsaneyi yıkmaya çalışıyordum. Ne gücüm yeterdi buna, ne de hakkım vardı. Yıllar sonra, yani 1991'de hapisten çıktığımda, İğdır'da Ahmet halen evleri ziyaret ediyordu ve hepsi de kendi gözleri ile görmüşlerdi: "Ben

kendim gözlerimle gördüm. Karanlıktı, O da beni tanıdı, ben de onu tanıdım." "Şu anda İran'dadır ve şoförler ile konuşmuş." "Filanca adamın evine gelmişler, adam yemin billah etti, Ahmet'in ta kendisiydi, İran'da çocukları var", diye dilden dile anlatılıyordu."

Ölüm haberinin hemen peşinden, Tercüman gazetesi Ekrem Kayalar adlı birisinin Ahmet Kesip'in intikamını almak için dağa çıktığını ve gruplar oluşturduğunu bildirmişti. Ekrem Serhat eyalet sorumlusu oldu ve yıllar sonra o da şehit oldu...

Kürdistan Tarihinde Savaş ve Savunma

2. Bölüm

2 o. yüzyılda Osmanlı ve İran İmparatorlukları'nın yerine kurulan ulus-devletlerin, onları kuran kapitalist emperyalist sisteme dayalı olarak yürüttükleri saldırılar karşısında Kürt beylikleri ayakta kalamıyorlar. Ezilerek toplumsal dokunun örgütlülüğünün de dağılmasına yol açıyorlar. Önemli bir süreç oluyor. Geç-

mişte Önderlik bu süreci daha çok mevcut beyliklerin devletleşip devletleşememe olasılıkları ve imkanları ile koşulların buna elverip elvermediğine dayalı olarak değerlendirdi ve eleştirdi. İşbirlikçilik, hakimiyet, sömürücülük değerlendirmesi vardı. Önderlik Paradigma Değişimi ile birlikte beyliklerin esas Kürt toplumunun savun-

ma sistemini bozan bir yapı olduğunu ortaya koydu. Toplumun yapısını bozuyor, ama kendisi bir egemen güç haline gelemiyor. Dıştan işbirlikçilik imkanı kalmayınca, birbiri ile birleşip güç haline gelemiyorlar. Kendileri ezilirken toplumun da eski dokusunu dağıttıkları için toplumu savunmasız, örgütsüz duruma getiriyorlar.

Mahabad Kürt Cumhuriyeti ve peşmerge

Aslında böyle bir inkar ve imha zihniyet ve siyasetinin Kürt toplumuna dayatılması buradan kaynaklanıyor. Eski aşiretçi yapının kendini savunma sistemini görmek ve incelemek gerekiyor. Bütün aşiretçi yapılarda vardır. O bir öz savunma oluşturuyor. Beyliklerin bir savunma güçleri var. Kendi içlerinde askere alıyorlar, kendi alanlarını savunuyorlar. O biraz devletleşmeye açık bir askerileşme oluyor. Esas olarak çok modern ordu olma özelliğini içermiyor. Bireysel yiğitliğe ve o temelde belli bir örgütlülüğü yaratmaya dayanıyor. Bunun en son aşaması ve biraz aşkırtmaya çalışan Mahabad Kürt Cumhuriyeti'dir. Ordu olmak istiyorlar, ama karşı saldırı hızla geliyor, zaman bulamıyorlar. Fırsat bulabilse Mahabad'da devletleşme yönünde gelişmeler olabilir. Öngördükleri kurumlaşmalar basit değildir, bu temelde toplumu da örgütlemek istiyorlar. Devlete dair bütün kurumları geliştirmek istiyorlar. En önemlisi de askeri kurumlaşmayı oluşturmak istiyorlar. Kendilerine göre bir devlet yaratmak istiyorlar, çünkü uzun süre ABD, İngiliz ve İkinci Dünya Savaşı'nda Sovyet ordusu içinde kalmışlardır. Böylelikle ordu düzenini görmüşler. Qazî Mihemed ve arkadaşlarının oradan belli düzeyde sonuç aldıkları ve ders çıkarttıkları gözüküyor. Fakat olaylar çok hızlı geliyor ve yetersiz kalıyorlar. Dış destek olmayıp kuşatmaya girince dayanamıyorlar. Güney'den giden aşiretçi feodal yapının da olumsuz

etkisi var. Biraz da Mahabad ile birleşiyor, yığılma oluyor. Sözde herkes silahlı ve savaşçıdır, ama bir ordu düzeninde değildirler. Aslında Başur'dan gidiş Rojhilat'ta ordulaşmayı önlüyor. Böyle olmasa belki daha ciddi bir askerileşme, ordulaşma geliştirebilir. Şahlıktan yana saldırı gelişince o yapı hiç direnmiyor ve tekrar çekiliyor. Öylece eziliyor. Öyle bir süreç içerisinde geriye kalan ve Mahabad'dan da çekilen Barzani kişiliğinde somutlaşan Güney Kürdistan'daki peşmergecilik sistemi oluyor. Doğudaki partileşme deneyimini Süleymaniyeli aydınlar Güney'e taşıyorlar. 1958 yılında Bağdat'ta darbe olunca Mustafa Barzani Sovyetler Birliği'nden geri dönüyor. Eski ilişkilerine, aşiret gücüne dayanarak etkinliğini kuruyor. Partileşmeyi ele geçiriyor. Böylece ABD-Sovyet, İran-Irak çelişki ve çatışmasına dayalı yeni bir direniş Güney Kürdistan'da giriyor.

Aslında bu 19. yüzyılın başından itibaren başlayan direnişlerin son halkasıdır. Kuşkusuz onların aynısı değildir. Fakat birbirlerinden farklılıkları olsa da genel yapıda biraz birbirlerine benzeyen bir direniş süreci de oluyor. Mahabad'dakini uygulamak isteyen, onu Başur'a taşımak isteyen bir eğilim de var. Bir defa bazı aydın kesimde partileşme var. Ona dayalı askeri örgütlenme de var. Askeri örgütlenme kırsal alanda Barzani önderliğinin peşmergecilik sisteminde somutlaşıyor. Peşmergecilik bütün bunların hepsinin toplamı ve son halkası olabilir. Aslında öyle çok dıştan görmemek lazım. Bunda Kürt aşiret sisteminin, öz savunmasının

etkileri var. Kürt feodal beyliklerinin askerileşmesinin etkileri var. Yine Şêx Ubeydullah'tan itibaren saldırılar karşısında toplumsal direnişe öncülük etmeye çalışan dini öncülüklü hareketlerin isyancı yapısının özellikleri var. En son Mahabad'daki askerileşme deneyiminin etkileri var. Biraz da ABD, İran ve İsrail'den alınan güçle eğitiliyorlar. Bir çeşit askeri yapı ortaya çıkıyor. Peşmerge denilen yapı budur. Biraz askeri düzene alınmış toplumsal yapıdır. Osmanlı imparatorluk sisteminin sonuna doğru Hamidiye Alayları vardı. Bir yanda beyliklerin askeri yapıları, diğer yandan da Hamidiye Alayları'nda şekillendirilen askeri yapı var. 20. yüzyılın ilk çeyreğindeki Bakur'da, Başur'da, Rojhilat'taki direnişlerde öyle bir askeri duruşun özellikleri var. Mahabad'da yaratılmak istenenin de bir etkisi var. Bütün bunların da son halkası oluyor. Peşmerge bir toplumdu, silahlanmış yarı silahlı, yarı sivil, kendi güvenliğini sağlayan bir iç güvenlik gücü, asayiş gücü gibidir. Peşmergeyi var eden siyasi-askeri boşluktur. Bir yerde boşluk bulunca orada hemen kendisini örgütleyecek, toplumun yaşam sistemini kuruyor, köylerini oluşturuyor, nöbet sistemi oluşturuyor, erkeklerini silahlandırıyor, belli bir alana asayiş kuruyor, güvenlik oluşturuyor ve orada yaşıyor. Peşmerge bunu yapıyor. Üzerine saldırı gelince de kalkıp gidiyor. Nerede boş bir yer bulursa oraya gidiyor. Boşluk bulamazsa Rusya'ya kadar gidiyor. Barzani öyle yaptı. Irak'ta boşluk bulamadı, Mahabad'a gitti. Mahabad'a saldırı olunca da tekrar

İran, Irak, Türkiye üçgenine gelmek istedi. Oraya dönük saldırıyla karşılaşınca da sınırdan Sovyetler Birliği'ne kadar gitti. 11 yıl orada mülteci olarak kaldı.

Ortadoğu siyasetinde peşmergecilik ve Cezayir Anlaşması

1963'ten sonra oluşturulan yapı bunun daha dar bir biçimidir. Öyle bir savaş gücü değillerdi. Kimseyle savaşıyorlardı. Aynı Lübnan'daki Filistinlilerin gerillacılığı gibiydi. Herhangi bir savaş gücü değil, bir alanı yönetmek üzere bir asayiş gücü gibidir. Dış saldırının gelmediği bir alanda iç güvenliği sağlıyor. Belli bir kesimin, yönetici klığın yönetim egemenliğini sağlıyor, onların vurucu gücü konumundadır. Peşmerge düzeni böyle bir düzendi. Önderlik buna "isyancılığın son halkası" dedi. Sonunda dayandığı çelişkiler de ortadan kalkınca hiç direnemedi ve ezildi. Mart 1975'te Cezayir'de İran ile Irak anlaşlığında -ki buna ABD-Sovyet ilişkileri yol açtı- dayandıkları çelişkiler de ortadan kalkınca ezilip gittiler. ABD-Sovyet ilişki ve çelişkileri gergindi. Dünyayı ikiye bölüyordu. Bu çelişki ve çatışma birçok gücün birinden diğerine dayanarak kendisini örgütlemesine imkan veriyordu, ama her zaman ve her yerde sürekli bir çelişki ve çatışma değildi. Bazı yerlerde uzlaşmaya da gidebiliyorlardı. Anların savaş tehdidi nükleer savaş oluyordu, böyle bir noktaya gidilince uzlaşmaya varıyorlardı veya çıkarları birleşiyordu. Öyle bir uzlaşmanın olduğu yerde daha önce herhangi bir gelişme olmuşsa o gelişme ezilip gidiyor-

du. Sovyetler Birliği'nden dolayı birçok yerde ulusal direniş ve halk hareketleri anti-sosyalist, gerici ve ulusal kurtuluşa karşı olmakla suçlandı ve bastırıldılar. Reel sosyalizmin güdümünde olan solculuk bunları gerici saydı. Benzer bir durum Güney Kürdistan'daki savaşta, peşmerge direnişinde de ortaya çıktı.

ABD-Sovyet çatışması yumuşadı, nükleer anlaşma görüşmeleri başlatıldı. Yine bu gerginliği azaltma görüşmeleri yapıldı. Böylece her yerde büyük bir gerginlik içinde olmaktan vazgeçtiler. İran ve Irak da bunun sonucunda anlaştılar. Baktılar ki ABD ve Sovyetler Birliği eskisi gibi çelişmiyor, çatışmıyor, kendileri de istedikleri sonuçları alamadılar. Özellikle Irak bu konuda zorlandı. Sovyetler Birliği bu konuda taviz verdi ve daha fazla destekleyici olmadı, onun üzerine İran'a taviz verdi. Sınırdan birçok alanı teslim etti. Cezayir Anlaşması'na öyle vardılar. Anlaşma olunca Amerika, İsrail ve ABD desteğini çekti. Güney'de Barzani öncülüğündeki direnme hareketi kendini dağıttı, teslimiyet ilan

etti. Bir çoğu teslim oldu, teslim olmayanlar İran'a, Doğu Kürdistan'a çekildiler. İran'la ilişki içerisinde isyan etmişlerdi. İran "kendilerini kabul edeceğini" söyledi, dolayısıyla İran'a geçip sığındılar.

Klasik Kürt isyancılığının sonu

1975'te yenilen sadece Barzani ve KDP olmadı. Bu yenilgi, 19. yüzyılın başından itibaren başlayan ve hepsi de yenilgiyle sonuçlanmış olan bu tür direnişlerin son yenilgisi oldu. Son noktayı koydu. Böylece öyle bir direnmenin zemini kalmadı. Bakur'da zaten Kemalist TC saldırıları ve kuşatması, askeri hakimiyeti eski tarzda bir direnme zeminini yok etme temelinde oluştu.

İran'da sadece İslami yönetim yenilik geliştirmede, Şahlık da "AK Devrim" denen bir proje ile Kürdistan üzerinde nasıl bir hakimiyet geliştireceğini şekillendirdi. Böyle bir süreci başlattı ve geliştirdi. Bunu bütün İran için yaptı. Irak'ta da son nokta Cezayir Anlaşmasıyla kondu. Güney Kürdistan

üzerinde de Irak yönetiminin hakimiyet kurmasının önünü açan bir süreç gelişti. Böylece eski toplumsal direnişler zaten aşılmıştı. Feodal beyliklerin gelişimi ile yeni bir yapılanma ortaya çıkmıştı. Hem siyasi ve askeri özellik taşıyan feodal beylik sistemi, hem de biraz aşiretçi yapıya dayanan dini liderlik sistemi yenilgiye uğradı ve ezildi. Onlara dayalı toplumsal yapıları soykırımcı-sömürgeci sistem dağıttı ve parçaladı. Artık eski tür direnme zemini kalmadı. Ancak yeni duruma göre, yeni tarzda bir mücadele geliştirebilir, artık eskiyi devam ettirmenin imkanı yoktu.

Dikkat edilirse Bakur'da 1965'ten itibaren KDP kuruldu, ama Güney'deki gibi bir örgütlenmeye ve mücadeleye hiç yönelmedi. KDP, Rojhilat'ta Mahabad'dan sonra tekrar toparlanıp parti olmaya çalıştı, ama önceki sisteme hiç giremedi. Başur'da da etkisi kalmadı. Daha sonra kısmen değişmiş olarak günümüze kadar gelen KDP ve YNK'nin şu anda askeri örgütlülükleri ordu mudur, peşmerge midir, nasıl olduğunu insan tam anlayamıyor. Elbiselerini değiştirdiler, biraz modern eğitim yapıyorlar. Ellerindeki silahlar farklılaştı, fakat adları peşmerge, kültürleri peşmerge. Öyle çok modern bir ordu düzenine de benzemiyorlar. Mesela Şengal'de savaşmadılar. Eskiden yaptıkları gibi bıraktılar. Gerçekten peşmerge kültürü mü buna yol açtı, yoksa bazılarının "yukardan emir geldi" diye açıkladıkları gibi midir? "Orduya talimat verildi, çekilin denildi, biz de çekildik" deniliyor. Gerçekten ondan mı oldu? Bunu tam bilemiyoruz. Emirle

de geri çekilmiş olabilirler. Fakat mevcut durumda orduya da çok benzemiyorlar.

KDP ve YNK'yi var eden süreç ve gelişmeler

Başur'da 1980'den sonra, bir yandan İran-İrak Savaşı'na dayanan, bir yandan Kuzey'de gelişen gerilla savaşına dayanan gelişme, kendi temellerine dayalı bir gelişme değildir. Bu iki etkenden aldığı güçle olmuştur. Esas olarak da Kuzey Kürdistan'daki gerilla gelişimine dayanarak gerçekleşmiştir. Kuzey Kürdistan'daki gerilla mücadelesi olmasaydı, Güney Kürdistan'da bu gelişme olmazdı. Örneğin Rojhilat'ta olmadı; neden Güney Kürdistan'da oldu? İran-İrak Savaşı'na dayalı olarak yeniden biraz imkan buldular. Çünkü İran daha baskındı. İkincisi; 1988'de savaşı gerillaya karşı mücadele temelinde sistem durdurdu. Saddam, milyonluk çok büyük bir ordu oluşturmuştu. Nereye çarpacağı belli olmayan, denetlenmesi çok zor bir güç konumundaydı. Aslında bu sistemin başına belaydı. Sistem, ne yapacağı konusunda korkuyordu. Saddam buna dayanarak Prusya gibi Arap Birliği'ni sağlama hayallerini güdüyordu. Bütün Arap sahasına savaş ilan edip kendi liderliğinde Arap Birliği'ni kuracak havası vardı. ABD-İsrail ittifakı bu gücü ezdirmek için Körfez Krizi'ni, öncesinde de Kuveyt Savaşı'nı ortaya çıkarttı.

Güney Kürdistan'ı ayakta tutan konjonktür böyle ortaya çıktı. Bir yandan Saddam'ı geriletme, diğer yandan PKK'nin Güney Kürdistan'a girmesini önleme amacı, Güney Kürdis-

tan'daki boşluğu dolduracak bir güce ihtiyaç duydu. KDP ve YNK tamamen sistemin ihtiyacını karşılamak üzere var oldu. Hem 80'den sonraki örgütlenmeleri PKK'nin varlığı ve İran-İrak gerginliğine dayanır, hem de 90'dan sonraki devletleşme PKK'nin Kuzey Kürdistan'da etkinleşmesi ve Güney Kürdistan'a onu yayması karşısında PKK'ye karşı mücadeleye dayanır. KDP ve YNK aynı zamanda Saddam Hüseyin'in örgütlediği gücü etkisiz kılmak için kapitalist modernite sisteminin yürüttüğü saldırıların bir sonucu olarak da ortaya çıktı. Bunu böyle görmek lazım. Daha sonra bunların gelişimi öncüllerinden kopuk ve ayrıdır. Aslında siyasi-askeri olarak da toplumsal duruş olarak da o süreç 1975'te bitmişti. O zemin ortadan kalkmıştı.

Bugünkü KDP ile YNK sistemin özeti gibidir

KDP ve YNK'nin 30 seneyi bulan bir yönetim durumları var. Öyle gelişmiş ve somutlaşmış bir şekil yoktur. Savunma sistemleri, savaş sistemleri, askeri anlayışları, ordu düzenleri nedir? Bunlar çok belirgin değildir. Ne kadar güç örgütlediklerini de kimse bilmiyor. Irak saldırdı, Kerkük'ü bırakıp kaçtılar. DAİŞ saldırıyor, kaçıyorlar. Hiçbir askeri bilim onları artık izah edemez. Bilim dışı durumdalar. Çünkü dünya gerçeğinin dışındalar, ama bu dünyanın bir gerçekliği olarak varlar. Kapitalist modernite sisteminin çöküş sürecinin bütün şekilsizliği kendisini orada gösteriyor. Onun yarattığı bir güç oluyorlar. Dolayısıyla sistemin

Tarihin derinliklerinden gelen iktidarcı-devletçi sisteme karşı direnen Kürtlük nasıldı? Kürt özellikleri aranacaksa orada aranmalıdır. Ağalık-beylik düzeninin yarattığı tahribatlar nelerdir? Dış saldırıların karşısındaki direniş ve bu direnişlerin ezilmelerinin, yaşanan katliamların toplumda yol açtığı zararlar nelerdir? Bir de kültürel soykırım sisteminin, asimilasyonun toplumsal yapıda, kültürel özelliklerde yol açtığı tahribatlar ve verdiği zararlar nelerdir? Doğru bir toplumsal anlayış ancak bütün bunları birbirinden ayırıp inceleyerek ortaya çıkar. Böyle olmazsa yaşanan tahribatları sanki toplumun özellikleriymiş gibi görme tehlikesi var. Bu tahribatların ortaya çıkardığı Kürtlüğe dayanarak Kürtlüğün hep böyle olduğunu sanma var. Bunlar yanlış ve tehlikelidir.

ne durumda olduğunu anlamak, ne hale geldiğini görmek için Güney Kürdistan'daki siyasi-askeri yapıya bakmak çok iyi ve öğretici özellikler taşıyor. İnsan oraya bakarak kapitalist modernite sistemini, onun Kürdistan ve bölgedeki egemenlik gerçeğini anlayabilir.

Dikkat edilirse burada bir şekil yoktur. Ortada şekilsiz, çürümüş bir şey var. Daha önceki süreçlerde böyle mi oluyordu? ABD-Sovyet çatışması döneminde halklar ulusal kurtuluş savaşları veriyordu, devletler kurdular. İyi ya da kötü ulus-devletler kurdular, modern ordu oluşturdular. Güney Kürdistan'da bunların hiçbirisi oluşmuyor. Anlaşılr gibi değildir. Bir ordu mudur, komutanlıkları var mı? Bunlar belli değildir. Kerkük'te bir sorun oldu, birbirini suçlar hale geldiler. Sözde ortak komutanlıkları var, ama hiçbir şey işlemiyor. Bazılarına soruyorsun, "sistem böyle istiyor" diyorlar. ABD'liler "onlar birleşmiyorlar" diyorlar.

Mevcut durumda hiç kimse bu durumun sorumluluğunu üstlenmiyor. Herkes bir başkasının üzerine atıyor. İşlerine gelirse kullanıp sahip çıkıyorlar, işlerine gelmezse eleştirip yeri yoriyor. DAİŞ karşısındaki savaşta Amerikalılar, Avrupalılar birçok kez söylediler. "KDP düzeni kötüdür, öyle olmaz. Onu biz de kabul etmiyoruz, ama onlar öyle yapıyor" diyorlar. Gerçekten öyle midir? Gerçekten ABD ve Avrupa kabul etmiyor da KDP-YNK mi böyledir? Yoksa onlar mı bu durumda tutuyor, böyle olmasını istiyorlar? Bu da tam net değildir. Kısacası böyle muğlak, şekilsiz bir duruş var.

PKK'nin Kürt tarihine yaklaşımı

Kürdistan'da bin yıllara yayılan bir tarih içerisinde önemli bir toplumsal duruş var. Fakat son beş yüzyılda bu toplumsal gerçekliğin ciddi bir biçimde darbelmesi söz konusudur. 16-18. yüzyıllar arasında, üç yüz

yıl boyunca Kürt beyliklerinin geliştirilmesi ve o beyliklerin toplumu dağıtması sonucu yaşanan bir tahribat var. Son iki yüzyılda, 19. ve 20. yüzyıllarda ise dış devletlerin, Osmanlı ve İran İmparatorlukları'nın, onların yerine geçen ulus-devletlerin ve kapitalist modernite sisteminin, emperyalist güçlerin dıştan saldırılarının ortaya çıkardığı bir tahribat var. Ezilme ve yıkılma var. Bu beş yüzyıllık tahribat az değildir, ciddidir.

Tarihi inceleyeceksek beş yüzyıl önceki toplumsal gerçekliği iyi görmek gerekir. Tarihin derinliklerinden gelen iktidarcı-devletçi sisteme karşı direnen Kürtlük nasıldı? Kültürel özellikleri, toplumsal dokusu neyi ifade ediyordu? Bunları iyi bilince çıkartmak gerekiyor. Kürt özellikleri aranacaksa orada aranmalıdır. Bir de son beş yüzyılda gelişen farklı farklı saldırıların Kürdistan'da toplumsal yapıda, kültürde, gelecekte yol açtığı tahribatlar, ver-

diği zararlar, ortaya çıkardığı bozulma ne düzeyde olmuştur? Onları incelemek gerekiyor. Ağalık-beylik düzeninin yarattığı tahribatlar nelerdir? Dış saldırıların karşısındaki direniş ve bu direnişlerin ezilmelerinin, yaşanan katliamların toplumda yol açtığı zararlar nelerdir? Bir de kültürel soykırım sisteminin, asimilasyonun toplumsal yapıda, kültürel özelliklerde yol açtığı tahribatlar ve verdiği zararlar nelerdir? Bunları incelemek gereklidir.

Doğru bir toplumsal anlayış ancak bütün bunları birbirinden ayırıp inceleyerek ortaya çıkar. Böyle olmazsa yaşanan tahribatları sanki toplumun özellikleriymiş gibi görme tehlikesi var. Bu tahribatların ortaya çıkardığı Kürtlüğe dayanarak Kürtlüğün hep böyle olduğunu sanma var. Bunlar yanlış ve tehlikelidir. O bakımdan tarihsel açıdan ders çıkarılacak hususlar vardır. Toplum olarak devletçi-iktidarcı sistem karşısında, işgal ve istilalar karşısında nasıl ayakta kaldı?

Onu sağlayan savunma sisteminin özellikleri neydi? Dağ ile bütünleşme ve dağa dayanma neydi? Yarı hareketlilik neydi? Aşiret toplum sistemi neydi? Bütün bunları iyi görmek gerekiyor.

Diğer yandan son beş yüz yılda, özellikle de son iki yüz yılda yaşanan tahribatların dersleri de önemlidir. Bu duruma nasıl gelindi? Neden dolayı bu tür katliamlar, kayıplar yaşandı? Topluma nerede kaybettirildi? İçten ve dıştan kaybettirici güçler kimlerdi, nasıl davrandılar, nasıl kaybettirdiler? Bunları doğru incelemek lazım. Kazanımcı bir hareket haline gelebilmek; başarının, zaferin ruhunu, çizgisini, duruşunu yaratabilmek bu dersleri çıkartmak ile bağlantılıdır. Önder APO bu dersleri çıkartarak zaferin ruhunu, düşüncesini, duruşunu yarattı. Bir yandan Kürt toplumsallığının savunma sistemini, direncini, yiğitliğini değerlendirdi, inceledi, açığa çıkarttı ve geliştirdi. Diğer yandan da bu ezilen, yenilen güçle-

rin, yenilgi nedenlerini çok sert bir biçimde eleştiriden geçirdi. Başarı etkenlerini, o yenilgi nedenlerini bulup mahkum ederek ortaya çıkardı. Olduğu gibi esas almadı, sert bir eleştiren geçirdi. İlkel milliyetçiliğin yaptığı gibi, "tarihimiz budur" demedi. O tarihi reddetti ve eleştirdi, sahiplenmedi. Böyle bir eleştiri ile ders çıkardı.

PKK'nin, tarihte yaşanan bütün bu yenilgilerin ardından, onlara karşı zaferi öngören, modern askerleşme ve direniş geliştirme anlayışı, tutumu, pratiği, ruh olarak, çizgi olarak, örgüt ve eylem olarak bu değerlendirmeler ve eleştiriler temelinde gelişti. PKK'yi ve Önderlik Çıkışını da böyle görmek gerekiyor. O nedenle de bu tarihsel süreçle ilişkisini de çelişkinsini de iyi bilmek, anlamak gereklidir. İlişkisi ve esas aldığı yanlar var, bunları doğru bilmek gerekiyor. Fakat reddettiği, eleştirdiği, mahkum ettiği ve kabul etmediği yanlar da var ve bunları da iyi bilmek lazım.

Sömürge Zindanlarında Ölüm Orucu Direnişleri

Dağların dorukları buz kesmiş, köyler ve şehirler sessizliğe bürünmüştü. Yüzyıllar değil, binyıllardır bu topraklarda süren isyan ateşi ve özgürlük tutkusu katliamlara maruz kalmıştı. Nice büyük önderler çıkıp halkına öncülük etmek istedi, ama ya ihanete uğradı ya da yetersizliklerinin kurbanı oldu. Bitti mi? Elbette bitmedi! Kurudu mu özgürlük nehri? Hayır, asla!

Tarih kitapları 28 isyanı yazar ama APOcu felsefe ve Rêber APO'yu takip edenler de çok iyi bilir ki, Kürt tarihi bir isyanlar ve özgürlük direnişleri tarihidir. Sırtını dağlara yaslamış ve yüzünü güneşe dönmüş halkın çocukları olarak Kürtler, tarihin yaratıcısı olarak hem bunu koruma savaşını çokça vermişlerdir hem de yaşadıkları cennet ülke Kürdistan'daki tüm egemenlik-sömürgecilik savaşlarına karşı direnmeyi bilmişlerdir. Kısaca tarihimiz isyanlar ve özgürlük haykırışları tarihidir dersek yeridir.

Özgürlük ışığı yanmaya başlıyor

Rêber APO'nun doğuşu ve çı-

kışı ise bu isyan ve direniş tarihinin son halkasıdır. Önce kulaklara fısıldandı o büyülü sözler, "Kürdistan sömürgeci." Sonra özgürlük ve bağımsızlık için damla damla, ilmek ilmek adeta "iğneyle kuyu kazarcasına" bir emeğin sonucu ilk tohum düştü toprağa. Ve başladı özgürlük maratonu. Bu kutsal koşunun en önde gideni hep Rêber APO oldu. Onu ardı sıra takip edenler ise zamanla binleri buldu. İlk defa temelleri sağlam atılmış, kendini çağdaş bir ideolojiye dayandırmış bir çıkışla Kürdistan'ın üzerindeki inkar ve yok etme politikasına karşı mücadele örgütleniyordu. Savaşkan ve direngen Kürt halkı, binlerce yıllık tarihte ilk defa gerilla tarzı örgütlenmeyle yenilmez bir isyanı başlatıyordu. Bu özgürlük koşusuna ilk katılanlar ellerinde meşalelerle karanlığa karşı bir isyana kalkıştıklarının çok iyi farkındaydılar. Tek silah 'inanç'tı. İnanaarak yola çıktılar, inanarak katıldılar ve inanarak özgürlük yolunu açtılar.

Söz ve inanç bir araya gelmişti artık. Bu karanlığın yırtılmasına yeter mi? Yetmez tabii. Çünkü karşısında binlerce

yıldır kan akıtmak, yok etmek, öldürmek ve katletmek dışında bir duygu ve düşünce taşımayan vahşi bir düşman vardı. Sömürgeciler dört parçaya böldükleri Kürdistan'ı kan gölüne çevirdiklerini, artık susturdıklarını, hatta yok ettiklerini düşünüyorlardı. Ancak söz ve inanç bir araya gelmiş, son halkası olan eyleme doğru kararlıca ilerliyordu. Söz, inanç ve eylem. Özgürlük kavgası ilk yumruğunu savurmuştu alçakların, hain-işbirlikçilerin suratına. Baharın gelişi gibi Kürdistan'ın her yanı özgürlük aşıklarıyla süsleniyordu. PKK, Kuruluş Kongresi'nin ardından Kürdistan'da git gide büyüyor, hem halka açılıyor hem de faşizmin yerel işbirlikçilerine daha güçlü darbeler vuruyordu. Özgürlük ışığı yayıldıkça, faşizm karanlığı ege-men kılmak için hazırlık yapıyordu. Faşizmin ayak seslerini en erkenden duyan Rêber APO, özgürlük devrimini güvenceye almak için Ortadoğu'ya çıktı ve devrimi orada hazırlamak için çalıştı. Kürt teşisi (Türkçe kirmen; iğ) yine dönüyor, faşizm yine yok etmek için tüm gücünü kullanıyordu. 12 Eylül öncesi zindanlara doldurulan PKK'li-

lere dayatılan ihanete karşı direniş ve isyancı duruş kendini göstermeye başlamıştı.

1981 - İlk Ölüm Orucu

İşte ilk Ölüm Orucu da bu tutuklamaların ardından başladı. Sakine Cansız, yani Sara Yoldaş'ın suratına tükürdüğü Esat Oktay Yıldırım adlı faşist, Diyarbakır Zindanı'nda işkenceyi artırarak bir halkın tüm ışığını söndürmeyi önü-

ne koymuştu. Ve işkence sınır tanımadan sürüyordu. Amaç irade kırmak, boyun eğdirmek, teslim almaktı. PKK'li tutsaklar arasında ise artan insanlık dışı işkenceler karşısında bir tartışma süreci başladı: "Ne yapmalıyız?" Bu zulme karşı ilk öneri büyük devrimci Kemal Pir'den geldi: "Ölüm Orucu'na başlayalım." Ve alınan karar doğrultusunda 3 Mart 1981'de ilk Ölüm Orucu eylemi de başlamış oldu. 14 PKK'linin başlattığı Ölüm

Orucu'nda, o dönemin koşulları, baskının ve işkencenin had safhaya ulaşmış olması ve tecrübesizliğin getirmiş olduğu yetersizlik ve eksiklikler de vardı. Bu ilk Ölüm Orucu eylemi Esat Oktay'ın başını çektiği faşist-soykırımcı TC'nin işkenceyle teslim alma dayatmalarına karşı ve savunma hakkını elde edebilmek için yapıldı.

Ölüm Orucu'na giren bu gruptakiler su da içmeyerek, bu şekilde baskıları en sert şekilde protesto etme yolunu seçmişlerdi. İlk 5 gün kimse tek damla su içmedi. 5. günün sonunda direnişin daha sonuç alıcı olabilmesi için eylemciler günde yarım çay bardağı su içme kararı aldılar. Faşist yönetim vahşeti aynen devam ettiriyordu. Eylemciler de dahil günlük olarak işkenceden geçmeyen kimse olmuyordu. Eylem henüz sonuçlanmadan arkadaşları arasında Cin Ali olarak bilinen Ali Ereğ, Nisan ayında şehit düştü. İşkence ve yaşananlar öyle bir düzeydeydi ki, Ali Ereğ şehit düştükten çok sonra O'ndan haber alabilmişlerdi. Diğer eylemciler aldıkları karar üzerine hiçbir tedaviyi kabul etmiyorlardı. Direniş devam ettikçe yaşanan vahşet de artmıştı. Tek bir amaç vardı; direnişçileri teslim almak. Faşistlerin ağzından çıkan tek cümle ise "kurallara uyun" oldu.

Bu arada Ölüm Orucu yirminci günleri bulduğunda 15 kişilik bir başka grup daha eyleme katılmıştı. Mahkemeler yaklaşıncaya eylemcilerin aralarında yaptıkları tartışmalarda duruşmalara katılma ve uygulamaları daha güçlü deşifre etme eğilimi öne çıktı. Yapılan pazarlıklar sonucu eylem 43-

Gelecek direnişlerin maddi zemini, en zor koşullarda ve büyük bir irade, cesaret, kararlılık, özveri, direniş ve kahramanlıkla bu direnişlerde döşenmiştir. Dayatılan her türlü ihanet ve teslimiyet yerle bir edilmiş ve halkımızın tarihi direnme kararının somutlaşması oluşmuştur.

günde sona erdi. Ancak faşist TC sisteminin sözcüsü Esat Oktay Yıldırım pazarlık sürecinde verdiği hiçbir sözü tutmamış, işkence ve her türlü hakaret, aşağılama olduğu gibi devam ediyordu. Ne PKK'li tutsaklar savunma hazırlayabiliyordu ne de tarihin gördüğü en vahşi işkenceler sonlanmıştı. Yapılan anlaşma bir kandırmacadan ibaretti!

Diyarbakır Zindanı TC için bir laboratuvar niteliğindedi. 4 bin PKK'li, sempatan ve yurtsever üzerinde öyle bir baskı ve şiddet uygulanıyordu ki, bu şekilde zindandakiler teslim alınırsa Özgürlük Hareketi'nin de teslim alınabileceğini ve bu şekilde Kürdistan'daki son özgürlük koşusunu da bitirebileceklerini hesaplıyorlardı. Baskı ve işkence olanca boyutuyla devam ediyordu Diyarbakır Zindanı'nda. Kürt, Kürtlük, Kürdistan, PKK, sosyalizm ve insanlık adına ne varsa tüm değerler yerle bir edilerek direniş kırılmaya çalışılıyordu.

Direnışçilerin yaşatmak istediği insanlık değerleriydi. Faşizm ise onuru, iradeyi, inancı, kimliği, kısaca insan adına, varlık adına ne varsa yok etmek

istiyordu. Aydınlık ile karanlığın savaşı vardı Diyarbakır Zindanı'nda. İyi ile kötünün, güzel ile çirkinin, varlık ile yokluğun savaşı...

Rêber APO, Zindan Direnişi'nin bugünlere nasıl taşındığını 1986 yılında yaptığı şu değerlendirmeye özetliyor: "Gelecek direnişlerin maddi zemini, en zor koşullarda ve büyük bir irade, cesaret, kararlılık, özveri, direniş ve kahramanlıkla bu direnişlerde döşenmiştir. Dayatılan her türlü ihanet ve teslimiyet yerle bir edilmiş ve halkımızın tarihi direnme kararının somutlaşması oluşmuştur."

Faşist-soykırımcı TC rejiminin işkenceleri gün be gün artıyordu. Karanlık her yanı sarmış ancak PKK'nin aydınlattığı yüreklere dokunamamıştı. İşte işkencenin tırmandırıldığı bu günlerde PKK'nin öncü kadroları duruşlarıyla tanık oldukları, yaşadıkları işkence ve yok etme saldırıları karşısında büyük söze ve büyük eyleme doğru yürüyorlardı.

Büyük devrimci, PKK'nin ruhunu yaratan öncü kadrolarından ve Merkez Komite üyesi Mazlum Doğan, bir yoldaşına yapılan işkence karşısında şun-

ları söylüyordu: "Burada, bu cezaevinde, Diyarbakır Zindanı'nda ya büyük kaybederek Kürdistan halkı tarih sahnesinden silinip bir daha asla yaşam şansı elde edemeyecek ya da büyük direnerek Kürdistan halkının makus tarihini değiştirip, Ortadoğu'da kızıl bir güneş gibi yeniden doğacağız." Ne kadar da bugünleri anlatıyor. Bu sözleri 26 yaşında söylerken, bugün bizlere ulaşan Newroz ateşinin ilk kıvılcımları yüreğinde yanıyordu Mazlum Doğan'ın.

Ağır bir işkence ardından hücreye götürülen Hayri Durmuş, yan hücredeki Kemal Pir'in, "Nasılsın doktor?" diye seslenmesi üzerine, "Bir zamanlar 'Kürdistan bir gün mutlaka Vietnamlaşacak' demiştim. İşte o an şimdiki andır. Yani Kürdistan gerçekten Vietnamlamıştır" diye cevap verir. Düşman saldırısının yoğunluğu ve bu saldırı karşısındaki irade ve duruş, öncü kadroların geleceği öngörme yeteneği idi bu sözleri söyleten.

Kemal Pir ise bir başka gün dayanılmaz işkenceler üzerine şunları söyler: "Bir zamanlar günün birinde düşmanın yapacağı baskı ve zulmü tahminler

üzerine sohbet ederdik. İşte o yorumlar şimdi gerçek olmuştur. Şimdiki an tam da bir zamanlar sözünü ettiğimiz andır. O bizi yutmaya, bitirmeye, irademizi kırmaya çalışacak; biz ise yutulmamak, bitmemek, irademizi korumak için direneceğiz.”

Karadeniz'in isyankar devrimcisi, Kürt halkının devrimci öncüsü Kemal Pir bir başka sohbette, “Yarının devrimcileri bugün yaptığımıza bakarak yollarını çizecek, duruşlarımıza bakarak tutum belirleyecek. Bu nedenle hem kendimiz adına hem de geleceğimizi kuracak olan devrimciler adına direnmeliyiz. Yani hem bugün için hem de yarın için konuşmalıyız. Görevimiz büyük, yükümüz ağır. Ama unutmayın ki PKK'liyiz, eğer direnişe kilitlenirsek mutlaka kazanırız” diyerek bugün yaşadığımız devrim içinde devrimlerin, büyük özgürlük mücadelesinin ve dünyaya açılan PKK ve APOcu felsefenin nasıl ve hangi koşullarda oluşturulduğunu özetlemiştir.

Evet, 1981 direnişi ardından yaşananlar ve direnişin olumsuz bir şekilde sona erdirilmesi hem örgütlü yapıda hem de tüm zindanda kötü bir hava oluşturmuştu. Bir kara bulut dolaşıyordu Diyarbakır işkencehanesinde. Buna dur demek gerekiyordu. PKK'nin öncü kadrolarının o günlerde tek tartışma ve yoğunlaşma konusu buydu. Ancak koşullar oldukça zordu; düşman hem psikolojik hem de fiziki baskı ve şiddeti olanca yoğunluğuyla arttırmıştı. Örgütlü bir direniş dışında şans yoktu. Peki örgütlü bir direnişin koşulları var mıydı? Sıfır. Hiç yoktu. Hücre sistemi

ve dayatılan itirafçılaştırma-işkence sistemi örgütlü yapıyı da tümünden dağıtmıştı.

Ve karanlık yırtılıyor, Çağdaş Kawa Mazlum Doğan yeniden doğuyor

“Düşman yaşamlarımızı ve bedenlerimizi bize karşı bir silah olarak kullanıyor, bu silahı düşmanın elinden almalıyız.” 1981'in soğuk Aralık ayında, Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde, PKK'li öncü kadroların dillerinden dökülen ve yüreklerinde çarpan tek cümle buydu. Hem ihanet sarmalını kırmalı hem de yeniden direniş ile PKK'nin kimliği ortaya konulmalıydı. Peki nasıl? “Bizi teslimiyetten kurtaracak bir mucize gerek” sözü o dönem not yazarak birbirlerine ilettikleri ortak görüştü. Ama nasıl olacağına dair bir görüş birliği henüz oluşmamıştı. İşte tarihi kişilikler ve tarih böylesi karanlık anlarda yazılır. Bir halkın, bir toplumun, bir mücadelenin en zor anında bir kıvılcım çakan ilk sözü, ilk duruşu, ilk eylemi kahramanlar yerine getirir. Ve o günlerde bir kahramana ihtiyaç vardı. Ve o kahraman o karanlıktan doğuyordu.

Mazlum Doğan, 35. koğuşun 4. katının 9. hüccesine alınmıştı. Burası O'nun eylemini gerçekleştireceği yer olacaktı ileride.

1975 yılında Ankara-Hacettepe Üniversitesi Ekonomi Bölümü'nde okurken tanışmıştı Rêber APO ile. İlk tanışma, ilk söz bu şekilde olmuştu ve sonuna kadar da o ilk söze bağlı kalmıştı. Yaptığı tüm çalışmalarda, yürüttüğü tüm devrimci görevlerde halkına ve Parti'ye olan sonsuz bağlılığı ve karar-

lılığını O'nu tanıyan herkes biliyordu. Direnişin öncülerindendi. Diyarbakır Zindanı'nda her koşulda yoldaşlarına öncülük etmesini bilmiş bir kişilikti. Yaşarken kahramanlaşmak da böyle olsa gerek! Eyleminden bir gün önce, 20 Mart'ta pence-reden dışarı bakarak 7. hücredeki Hayri Durmuş'a Newroz'u anlatır: “Yarın Newroz. Yarın bayram. Newroz'a bir ateş gerek.” Yeni bir Newroz'u, özgürlük Newroz'unu yaratacağının bilincindedir. Takvim yaprakları 21 Mart'ı 22 Mart'a bağladığı gece Mazlum, her şeyi önceden planlamış, eylemini tarihe mal olacak böylesi bir günde yapma kararlılığına ulaşmıştı. Müthiş bir planlama, bir yoğunlaşma. Her şey bir devrimci önderin yapması gerektiği gibi. Kötü gidişata dur diyecek, karanlığı aydınlığa çevirecek; PKK adına, Kürt halkı ve Kürdistan adına, insanlık adına ne kadar değer varsa hepsini yeniden ayağa kaldıracak bir eylem.

Evet, Demirci Kawa nasıl ki Dehaq zulmüne karşı baş kaldırmış, Med İsyanı'na öncülük etmişse ve bugün yaşadığımız Newrozları yaratmışsa; Mazlum Doğan da Çağdaş Kawa olarak TC'nin Kürt'ü yok etmeyi, bitirmeyi önüne hedef koyduğu bir dönemde çağdaş Kürt isyanının öncülüğünü yapmış, direnişle ancak zafere gidilebileceğini herkese göstermiştir. Bugünlere ne kadar da benziyor değil mi? Leyla Güven'in bugünkü duruşunu ne kadar da andırıyor...

Rêber APO 1998 Newroz'u'nda o günleri ve koşulları, Mazlum Doğan direnişçiliği ve eylemini şöyle anlatır: “Orada dayatılan, bağımsızlıkçı-özgürlükçü dü-

şüncenin ve bunun için yaşama inancının en vahşi işkenceler altında teslim alınmasıydı. Mazlum Doğan, bu ihaneti kabul etmedi. İhanete zorlanan Kürt'ün bedenini gerekirse kendi elleriyle imha edeceğini ama özgür beyin ve yüreğinden asla vazgeçmeyeceğini ilan etti. Bunu kanıtladı. Mazlum Doğan'ın eylemi, tıpkı Med İsyanı'ndaki Kawa'nın eyleminde olduğu gibi, beynini vererek fiziki varlığını sürdürme acizliğine, alçaklığına bir yaşam alternatifini gibi boyun eğen duruşa vurulmuş bir darbeydi. 'Böyle yaşayamazsın, böyle yaşamaya 'yaşam' diyemezsin. Her şeyden vazgeçebilirsin ama özgürlük ideali ve kavgasından vazgeçerek, fiziki varlığını sürdürme-

mezsin!' demekti."

Mazlum Doğan'ın eylemi örgütlü direnişe götürdü

Mazlum Doğan'ın Newroz eylemi ardından eylemi en iyi tanımlayan yine PKK'nin öncü kadrolarından Hayri Durmuş oldu: "Bu eylem, vahşeti, işkenceyi, zulmü ve ihaneti hedefleyen ve kamuoyunun dikkatini Diyarbakır'a çekmeyi amaçlayan muazzam bir protesto eylemidir."

Mazlum Doğan kirlenmiş zindanı bedenıyla temizlemişti. Yok edilmek istenen yaşamı, bedenini ortaya koyarak diriltmiş, yeniden ayağa kaldırmıştı. Meşale tutuşmuş, Mazlum doğru yolu göstermişti. Artık

yapılması gereken o yolda yürümekti. Ve ilk yola koyulanlar, Mazlum'un açtığı yolda kendini yol kıranlar Dörtler oldu. Ferhat, Mahmut, Necmi ve Eşref...

Esat Oktay Yıldırım faşistinin her koğuştan itirafçı çıkarma çabası devam ediyordu. İşkenceyle yıldırıp, itirafçılaştırıp iradeyi kırarak PKK'nin direnişini kırmak istiyordu, kendince. Ama 35. ve 33. koğuş itirafçı çıkaramadıkları ender koğuşlardandı.

Düşmanın tüm dayatmalarına karşın komün yaşamını kurarak süreci örgütleyenlerin başında geliyordu Qoser'li Ferhat Kurtay. İşkencelere rağmen eğitim ortamı da hazırlanıyor ve tarihe geçen 'Dörtlerin eylemi' bu zeminde şekilleniyordu.

Bir süre kendi aralarında tartışıyorlar eylem biçimine ilişkin. Koşu sorumlusu da Necmi Öner olduğundan planlama bu doğrultuda yapılıyor. Bir boşluğu fırsata çevirerek alınan boya malzemesini koşu tutuyorlar. Ve ortak görüş şudur: “Mazlum meşaleyi yaktı. Bize çıkış yolunu gösterdi. Sıra bizde. Meşaleyi devrilmeliyiz.” Amaç Mazlum Doğan’ın başlattığı eylem çizgisini devam ettirmek, direnişe yeniden başlanacağını canlarını ortaya koyarak göstermektir.

Artık büyük gün gelmiştir ve tarih netleştirilmiştir. Büyük devrimci Haki Karer’in şehadet günü olan 18 Mayıs 1977 ve Halil Çavgun’un şehit düştüğü 19 Mayıs 1978 günleri esas alınarak hazırlıklar tamamlanıyor. Ve 17 Mayıs’ı 18 Mayıs’a bağlayan gece ateşe bürünecekti.

O gece gözler gülüyor, o gece moraller yüksek, o gece yoldaşlarla son gece. O gece militan ruh, devrimci yürek, inanç, kararlılık şaha kalkıyor. Yeni bir ışık doğacak o gece Kürdistan’da. O gece yüreklere, Mazlum’un yaktığı ateşin devamı işleyecek. Onlar o gece geleceğe, yani bugünlere ve yarınlara kalacak bir tarih yazıyorlar. O gece 33. koşudan tek bir ses yükseliyor. “Kahrolsun sömürgecilik! Yaşasın PKK! Kahrolsun zulüm! İşkence ve baskıya son!”

Saatler gecenin 03:30’unu gösteriyordu. Yükselen sese koşutakiler kalkıyor ve panik içinde dört özge canı alevler içinde görünce ateşi söndürmek istiyorlar. Ama inanç ve kararlılık öyle güçlüdür ki, alevlerin ortasından bir ses yükseliyor: “Su dökmeyin, su dökmeyin! Ateşi

yakın, ateşi! Su döken haindir.”

Böylece Qoser’li Ferhat Kurtay, Wêranşar’lı Eşref Anyık, Siwereg’li Mahmut Zengin ve Çermûg’lu Necmi Öner Kürdistan Özgürlük Mücadelesi tarihine ‘Dörtler’ olarak adını yazdırarak, gelecek kuşaklara güçlü bir direniş mirası bıraktılar.

İlk kıvılcımı çakan Mazlum Doğan, direnişe geçmenin gerekliliğini tüm zindana göstermişti. Dörtlerin eylemi ise direnişe örgütlü geçmek için kadro duruşunun kararlılığını net bir şekilde ortaya koymuştu. Artık direnişi büyütmenin, bir üst aşamaya taşınmanın zamanıydı. Tartışmalar artmıştı zindanda. Ölüm Orucu eylemine kimlerin katılacağı o zorlu koşullarda netleştirilmeye çalışılıyordu. Öncüler ise zaman kaybetmek-sizin eylemin başlamasında kararlıydılar.

Ölüm Orucu eyleminin örgütleyicileri Hayri Durmuş ve Kemal Pir’di. Birçok tartışma ardından eylem nasıl başlanacağı netleştirildi. Eylem mahkemede Riha Grubu’nun yargılandığı sırada duyurulacaktı.

1982

Büyük Ölüm Orucu Direnişi
“Başardık, başardık,
6 kişiyle başardık!”

14 Temmuz günü Riha Grubu mahkemede hazırды. Basın da mahkeme salonundaydı. PKK Merkez Komite üyesi Mehmet Hayri Durmuş mahkemenin sonunda söz hakkı istedi. Mahkeme heyeti başta söz hakkı vermek istemeyince Hayri Durmuş ısrar etti ve, “Tamam gel. Konuşabilirsin. Bakalım ne konuşacaksın” demek zorunda

kaldılar. Hayri mikrofona doğru emin adımlarla ilerliyordu. Salonda herkesin gözü, kulağı, yüreği Hayri’yleydi. Büyük bir sessizlik çökmüştü salona. Ve Hayri Durmuş’un şu sözleri tarihe kaydedildi:

“Teslimiyet ve ihanetin mahkum edilmesi ve ortadan kaldırılması için Mazlum Doğan ve Dörtler öncüdürler. Bu, burada kalmayacak ve yürüyecek. İşkence altında yaşamın hiçbir anlamı kalmadı.

Cezaevinden cesetler çıkıyor. Yüzlerce insan sakat kaldı. Onurunu ve değerlerini korumak isteyenlere ölümden başka hiç bir yol bırakılmadı. Yasalarınıza göre bize vereceğiniz cezanın bin beteri çektirildi, çektiriliyor. Burada ağzımızdan çıkan her sözcüğün cezaevinde bedeli vahşettir. İşlenen bu büyük suçları tüm engellemelerimize rağmen dünya kamuoyuna göstereceğiz. Şu andan itibaren Ölüm Orucu’na başladığımı duyuruyorum. Eğer eylemim ve ölümümle arkadaşlarıma, Parti’me ve halkıma faydalı olabilirim, bundan mutluluk duyarım. Ben bütün gücümü ve bilincimi en yüksek düzeyde halkımın hizmetine versem de, varlığımı fedaice halkımın mücadelesine versem de halkımın karşısında görevlerimin tümünü yerine getirdiğimi söyleyemem. Bu nedenle mezar taşıma ‘Halkına karşı borçlu öldü’ yazılsın. Bu benim son eylemim. Kürdistan’ın bağımsızlığı için yola çıkanlar bu direnişi esas alacaktır. Kürdistan ancak böyle özgürleşir.”

Hayri Durmuş’un kararlı ses tonuyla dile getirdiği bu cümlelerle adeta Kürdistan halkı ayağa kalkmıştı. Sömürgeciliğin

bağrına bir hançerdi saplanan. O an Hayri şahsında düşmana başkaldıran halktı, kazanmaya yemin etmiş bir halkın özgürlük sevdasıydı.

Ardından Kemal Pir söz hakkı istedi. Mahkeme heyeti ise ısrarla söz vermeyince ayağa fırlayıp konuştu: “Hayri’nin sözlerine katılıyorum. Ama ekleyeceklerim var. Bu böyle olmamalıydı. İlk ölen biz olmalıydık. Geç kaldık. Ben de Ölüm Orucu’na başlıyorum.” Bir önder, öncü olarak söyledikleri hem devrimci duruşun, mücadeleye bağlılığın ve amaca kilitlenmenin bir örneğiydi hem de yoldaşa bağlılığın sarsılmaz ifadesiydi. Ölüm için öne atılmak ancak tarihsel kişiliklerin yapabileceği bir şeydi.

Kemal’in ardından, O’nun bastığı yolda yürümeyi her zaman bilmiş olan Ali Çiçek söz istedi. Mahkeme hakimi itiraz etse de Ali ayaktaydı. O gencecik yürek, o eylemci, kararlı militan Ali sözlerine başladı: “PKK bize teslimiyeti değil direnişi öğretti. Kurtuluşun direnişle olacağını gösterdi. Ama biz PKK’ye layık olamadık. Direnişçi, savaşçı kişiliği yeterince konuşturamadık. Bundan sonra suç işlemeye devam etmeyeceğiz. Ölüm Orucu’na başlıyorum.”

Ali’nin ardından Bedrettin Kavak, Fuat Çavgun ve Ali Kılıç da katıldılar. Böylece 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi 6 kişiyle başlamış oldu.

Zindana döndüklerinde Hayri Durmuş’un ilk sözü tarih yazdıklarının ispatı gibiydi: “Başardık, başardık, 6 kişiyle başardık!” Üzerinden büyük bir yük kalkmıştı.

O sırada mahkemede olmayan ve Ölüm Orucu’nun baş-

ladığını zindanda duyan Akif Yılmaz ve Fuat Kav da katıldıklarını ilan ederler.

Büyük Ölüm Orucu Direnişi’nin başladığı ilk günlerde bir gardiyan, “Konuşmak, yüksek sesle seslenmek, birbirinizle konuşmak yasak. Bunları yaparsanız ne yapacağımızı biliyorsunuz” diye tehdit savurunca ilk cevabı Kemal Pir verir: “Hiç bir şey yapamazsınız. Biz özgürüz artık, özgürüz anladınız mı?” Gardiyan sessizce çekip giderken, “Off be. Özgürlük ne güzel ne erdemli bir şey” der.

Esat Oktay Yıldırım faşisti, eylemin ilk günlerinde Kemal Pir’in yanına gelir ve “Patron bu sefer kesin öleceksin ha! Geçmişteki gibi öyle yarım bırakmak yok, bu sefer sonunu getiremezsen seni süründürürüm” gibi şeyler söyleyerek iradesini ölçmeye çalışır. Kemal Pir’in cevabı hazırdır: “Geçmişten ders aldım, bu defa kesinlikle öleceğim. Sen hiç merak etme.”

Kemal Pir, Ölüm Orucu’nun ellinci günlerinde her iki gözünü de kaybeder, ancak direnişe olumsuz bir etkisi olmasın diye arkadaşlarına söylemez. Düşman durumu fark ettiğinde bir doktoru göndererek ikna etmeye çalışır. Buna karşın Kemal Pir, “Siz bizi olduğumuz gibi kabul ediyor musunuz? Kabul etmiyorsanız sizin söylediklerinizin bir anlamı yoktur. Siz diyorsunuz ki, Kemal’in gözleri olsun ama Kemal olmasın, Kemal’in gözü olsun ama Kemal’in kendisi olmasın. Ben böyle Kemal istemiyorum” diyerek tutumunu net ortaya koymuştur. Önemli olan irade, devrimci inanca, yoldaşlara, Parti’ye bağlılıktır,

bu mücadelede kararlı olmaktır. Kemal Pir bunların sembolü olduğunu bütün mücadele yaşamında ve son anlarında dahi göstermeyi bilmiştir. Kemal Pir, ‘Direnmek Yaşamaktır’ şiarının sembolü oldu. Ve bugüne bıraktığı miras onun sözlerinde gizliydi: “Biz yaşamı uğruna ölecek kadar çok seviyoruz!”

İlerleyen günlerde Hayri Durmuş bugünleri görürcesine öncü duruşunu şu sözlerle ifade ediyordu: “Biz öleceğiz ama halkımız özgür olacak. Ölümümüz halkımızın ve giderek Ortadoğu halklarının özgürlüğünü getirecek.”

Büyük önder Hayri Durmuş son anlarında da PKK ruhunu temsil etmeyi bilmiş, inanç ve kararlılığın sembolü olmayı başarmış, büyük devrimci-militan duruşun sade temsilcisi olmuştur: “Hayatımın son dakikalarındayım. Eğer bir kez daha dünyaya gelseydim yine aynı yolu izler, aynı hatta yürür, aynı çalışmanın içine girer ve PKK’li olurum. Yine Kürtlerin özgürlüğü için mücadeleye atılır ve bir sosyalist devrimci olarak dünya halklarının kurtuluşu için mücadele ederim. Yine Diyarbakır Zindanı’na düşseydim aynı biçimde direnir, zalimlere karşı mazlumların yanında yer alırdım. Bir devrimci olarak büyüdüm, bir devrimci olarak kavgaya atıldım ve şimdi, biraz sonra bir devrimci olarak öleceğim. Hareketime, yoldaşlarıma, PKK’ye leke sürülmemesi için ne gerekiyorsa yaptım.”

Mütevazilik sembolü, Serhat eyaletinin ilk öncü kadrolarından Akif Yılmaz, düşmanın son günlerinde tüm aldatmaca söylemleri karşısında hiçbir tered-

düt göstermeyen bir duruşun sahibi olmayı bilmiştir. Gözlerini kaybeden Akif son anlarında dahi başkalarını düşünen paylaşımcı tavrın da sahibiydi. Direnişin sarsılmaz iradesi olmayı ölüme giderken de yaşamayı bilmiştir.

Ve Hayri Durmuş'un 'Bizim Kızıl Yıldızımız' dediği Ali Çiçek... Eylemin en genci. Ona göre özgürlük; doğru düşünmek ve onun eylemi içinde olmak demekti. İlk tanıştığı günden beri yaşamını bu ilke belirlemişti. Ve mücadele etmekten, düşmana karşı durmaktan, savaşmaktan bir an bile tereddüt etmediğini Büyük Ölüm Orucu Direnişi'ne ilk katılanlardan olmayı bilmesiyle de göstermiştir. Ondandır ki bugün dahi mücadeleyi tanımak, anlamak, mücadelenin ruhunu öğren-

mek isteyen tüm gençlerin pusulası, ışığı hep Kızıl Yıldız Ali olmuştur.

İki ay civarında süren Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nde Kemal Pir 7 Eylül'de, Mehmet Hayri Durmuş 12 Eylül'de, Akif Yılmaz 15 Eylül'de ve Ali Çiçek 17 Eylül'de şehit düştüler.

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi, 12 Eylül faşist duvarlarını yıkmış, halkta ve PKK'de büyük bir inanç tazelenmesi ve direniş ruhunu açığa çıkarmıştır. Düşmanın karşısında direnilebileceği, mücadele edilebileceği bilinci hem PKK'de hem kadrolarında hem de halkta yeni bir çıkışın yolunu ördü. İşte bu da 'Direnmek Yaşamaktır' şiarının nasıl gerçeğe dönüştüğünün ispatı oluyordu. Tabii bu faşist sistemin uygulayıcılarından olan Esat

Oktay Yıldırım da direnişin sonuç vermesi ardından artık Diyarbakır Zindanı'nda kalamadı ve başka bir yere gönderildi.

Bir intikam hareketi olan PKK, Esat Oktay'ın yaptıklarını yanına bırakmayacağını sözünü vermişti. Bu söz aynı zamanda Kemal Pir'in de vasiyetini yerine getirmeyi gerektiriyordu. 22 Ekim 1988'de İstanbul Kısıklı'da, bir halk otobüsünde, yüzüne karşı "Laz Kemal'in selamı var" denilerek öldürüldü.

1983 Ölüm Orucu Direnişi

Diyarbakır Zindanı'nda 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi ardından baskılar kısmen azalmış, bir rahatlama ortamı doğmuştu. Ancak bu durum çok uzun sürmedi. Faşist TC rejimi fırsatını buldukça baskı ve işkencenin dozajını artırıyordu. Ve baskılara daha fazla müsaade etmeyen PKK'li tutsaklar 1 Eylül 1983'te, çıkarıldıkları bir mahkemede duyurusunu yaptıkları yeni bir Ölüm Orucu eylemi başlattılar. Eylemin ikinci günü gerçekleşen aile görüşüyle eylem dışarıya da duyurulmuş ve böylece ailelerin de örgütlü bir karşı duruşu gelişmişti. İçeride de daha örgütlü bir direniş başlamıştı. Kademeli katılımlar hedefleniyordu.

Ağır tecrit, eylemin diğer koğuşlara yayılmasını engellese de yavaş yavaş direniş zindanı sarıyordu. Zulmün, baskının ve işkencenin karşısına irade, inanç ve eylemle çıkan PKK'li-lerin bu çıkışı zindanda yankısını buldu ve yıllar sonra 5 Eylül günü hücre hücre, koğuş koğuş Diyarbakır Zindanı'ndan

tek ses yükseldi: “Kahrolsun Sömürgecilik! Yaşasın PKK!” Diyarbakır Zindanı duvarlarına yıllarca sinmiş olan faşist TC marşları yerini devrimci sloganlara bırakmıştı. Sloganlar adeta zindan duvarlarını dövüyordu.

1 Eylül 1983’te başlayan Ölüm Orucu eyleminin ilk haftasında katılım 250 kişiyi geçmişti. Dalga dalga direniş büyüyor, tecridin sürdürülemezliği daha yüksek sesle haykırılıyordu. Ölüm Orucu’nun yanı sıra gruplar halinde başlatılan açlık grevi eylemleri kitleselleşmeyi daha da arttırmıştı. İtirafçılar ve kimi çeteler dışında adli tutuklular da dahil neredeyse herkes eylemlere bir biçimde dahil olmuştu.

İletişimin kopuk olduğu Kadın Koğuşu’na da gitmişti ses. Esat Oktay’ın suratına tüküren Heval Sara ve yoldaşları da sloganlarıyla katılmıştı bu duruşa. İlk başta nasıl tavır takınacaklarını netleştiremedikleri için ‘süresiz açlık grevi’ olarak belirtmişlerdi tavırlarını ve bunu da mahkemede ilan edeceklerdi. Birkaç gün sonra haberleşme olanağı oluşunca Kadın Koğuşu’nda Heval Sara’nın öncülüğünde 3 devrimci kadın da Ölüm Orucu’na başladı.

Bu kadar kitleselleşen eylem, 27 Eylül’de taleplerin kabul edilmesi üzerine sonlandırıldı.

Rêber APO, Aralık 1987’de zindan direnişçiliği üzerine yaptığı bir değerlendirmede şunları söylüyor:

“Zindan direnişçiliği, uzun tanıklıkların peş peşe ancak izah edebileceği, hatta izah etmekte epey zorlanacağı bir durumdur. O koşullarda verilen bu savaşı belki de insanlık

soyunda çok az insana nasip olan bir dayanma gücü ile gerçekten çok az kişinin başarabileceği bir savaşımdır. Bu savaşım verilmiş ve başlatılmıştır. Dolayısıyla bu şehitlerimizin PKK’lileşmede, PKK’yi direnişçi bir güç haline getirmede, daha sonraki direnişi belirlemedeki yerleri her türlü değerlendirmenin üstündedir. Ve burada gerçekten yenilen, gerçekten ölümcül darbe alan faşizmin kendisidir, derken yine daha sonraki direnişimizin de yükselişinde tanık olduğumuz yaşama bakarak bunları belirtirken, tamı tamına hakikati söylüyoruz. Buradaki gerçek ‘Direnmek Yaşamaktır’ sloganında ifadesini buluyor. Faşizm, her şeyiyle bazı insanları, bunların şahsında bir halkı teslim almak istiyordu. Parti’yi, giderek halkı yenilgiye götürüp, bunun yerine kendisinin o kör karanlık ve haksızlıklarla örülü geleneğini kesintisiz devam ettirmeye çalışıyordu. İşte böylesi bir anda faşizmin bu biçimdeki hakimiyetini, o kendine son derece güvenen ve yüzyıllardan beri de hep böyle getirdiği geleneğini zindanlarda da kendi adına zincirleme bir gelişmeyle tamamlamak istediği en kritik bir anda bu direnişler gelişti.”

1984 Ölüm Orucu Direnişi

Evet, faşist TC devletine direnişle geri adım atılmıştı, ancak iktidarda olan 12 Eylül faşist rejimi hala politikalarında ısrarlıydı. En küçük bir fırsatını dahi yakalasa yeniden eski uygulamalara döneceği çok iyi biliniyordu.

Düşman 2 Ocak 1984 tarihinde yeniden denetimi ele almak,

oluşan direniş ve kazanım ortamına kendi faşizan tarzını dayatmak istiyordu. Onlarca şehit verilmesi ardından PKK’li devrimcilerin taviz vermesi beklenemezdi. Düşman ise kendi karakterinde olduğu gibi ‘tek tip’ uygulamaları yeniden gündeme getirip herkese tek tip elbise dayatmasında bulunmuş ve emir-komuta sistemini yeniden kurmak istiyordu. Amaç örgütlü yapıyı, komün yaşamı dağıtmak, iradeyi kırmaktı. Ve 2 Ocak tarihinde faşist rejimin askeri, jandarması, subayı, doktoruyla zindana saldırısı başladı. Günlerce süren saldırılar karşısında devrimciler direnişe geçti. Koğuşlarda barikatlar kuruldu. Ancak saldırıların dozajı artınca Ölüm Orucu kararı da alındı. Böylece 14 Ocak 1984 tarihinde aralarında Sakine Cansız’ın da bulunduğu kadın yoldaşların da katıldığı, büyük çoğunluğunu PKK’lilerin oluşturduğu 20 devrimci Ölüm Orucu’na başladı. Gruplar halinde devam eden Ölüm Orucu eyleminde sayı zaman içinde 100’e yaklaştı. Bu direniş sürecinde Kürt devrimci Necmettin Büyükkaya 24 Ocak’ta düşman saldırısında yaşamını yitirdi. Ölüm Orucu eylemi Mart ayının ilk günlerinde askeri kolorduyla yapılan anlaşma ardından sonlandırıldı. Eylem süresince durumu ağırlaşan ve sonrasında şehit düşenler ise 2 Mart tarihinde Cemal Arat ve 5 Mart tarihinde Orhan Keskin oldu.

AKP-MHP Faschismus ist in der Mausefalle

Wir befinden uns in einer Gefühlsachterbahn, wenn wir an die aktuelle Phase denken. Auf der einen Seite ein großer Widerstand für das freie Leben, auf der anderen Seite die Welle der liberalen Ignoranz und die sich stetig verändernde Außenpolitik der imperialistischen Staaten. Aus diesem Grund ist es nicht einfach die aktuelle Situation zu verstehen und die Geschehnisse richtig einzuordnen. Wir befinden uns in einer sehr bestimmenden Phase. Die nächsten Monate sind sehr entscheidend für die Entwicklungen in der gesamten Region.

Dabei spielt natürlich unsere Haltung, unser Widerstand und unsere Teilnahme eine große Rolle. Denn unsere Aktionen in Europa haben einen direkten Einfluss auf die Situation in Kurdistan. Europa ist ein Hauptakteur des Krieges im Mittleren und Nahen Osten, denn von den Kriegen dort schafft sich Europa eine Lebenssicherung.

Doch durch die Alternative in Rojava, durch die kurdische Bewegung schaffen wir ein Lösungsbeispiel für die jahrelangen Konflikte im Nahen und

Mittleren Osten. Immer mehr Menschen aus aller Welt nehmen Teil am Aufbau des Demokratischen Konföderalismus. Es wird ein System erschaffen, welches den Forderungen der Völker gerecht werden kann. Doch der philosophische Vordecker dieser Alternative ist seit 20 Jahren auf der Folterinsel Imrali isoliert.

Nach über 8 Jahren ist es dem heldenhaften Widerstand der letzten Monate gelungen, ein Anwaltsbesuch mit Rêber APO zu erreichen.

Zusammenhalt als Erfolgsgarant

Durch den Widerstand – angeführt von Leyla Güven, den mutigen Müttern und den 31 FreundInnen, die sich im To-

desfasten befinden – wird die Luftröhre der AKP-Regierung immer dünner und die Möglichkeiten des Handlungsspielraums des AKP/MHP Regimes immer enger. Bei den letzten Kommunalwahlen hat die HDP mit einem klugen Schlachttzug die Konflikte zwischen der CHP und der AKP/MHP verschärft und somit eine gesellschaftliche Diskrepanz geschaffen, welche die Wunden der politische Atmosphäre aufkratzt, die Erdogan seit Jahren zu verstecken versucht.

Die gesellschaftlichen Konflikte und Unstimmigkeiten in der Türkei werden immer größer und der Joker um die bösen KurdInnen scheint auch nicht mehr zu funktionieren. Denn der Feind des faschistischen Regimes, die kurdische Bewegung, wird nicht kleiner und schwächer, sondern stärker und größer und die Welle des Widerstandes durch die Gefängnisse bis nach Europa zwingt die AKP in die Knie.

Die Hintergründe des Hungerstreiks verstehen:

Der Hungerstreik der FreundInnen weltweit ist ein fried-

licher Protest mit radikalem Inhalt. Viele von uns verstehen den Ausmaß und die Bedeutung, den Inhalt dieser Widerstandsform nicht und verlieren sich schnell in liberalen Denkmustern. Um die Handlung zu verstehen, müssen wir das Ziel verstehen und den Feind kennen.

Seit 20 Jahren befindet sich Rêber APO in Isolationshaft und seit der Revolution in Rojava ist der Versuch, seine Person von der Gesellschaft zu trennen stärker denn je. Die kapitalistische Moderne versucht mit allen Mitteln, die Gedanken für ein alternatives politisches System auszulöschen. Denn jede gelebte Utopie ist ein Benzinguss, eine direkte Gefahr für die Krise des Kapitalismus. Die kapitalistische Moderne kann dem Menschen nichts mehr geben. Sie hat durch Ausbeutung und Gier den Menschen vom Leben und der Natur soweit getrennt, dass der Mensch von seiner Existenz entfremdet lebt. Rêber APO reißt mit seinem Widerstand und seinen Ideen und Gedanken die Maske der kapitalistischen Staaten herunter und präsentiert die Lüge des Kapitalismus. Aus diesem Grund gibt es für die KurdInnen keine Menschenrechte und Meinungsfreiheit. Denn Demokratie ist ein Deckmantel in der Herrschaft der Bourgeoisie. Die bestehenden Staatssysteme dachten,

mit dem internationalen Komplott von 1999 und durch die physische Trennung der Person Öcalan von der PKK und der Gesellschaft, wäre eine Niederlage der letzten sozialistischen Werte möglich. Sie irrten

sich. Die PKK wurde nur größer und stärker, denn diese Bewegung hatte die Philosophie und Ideologie der führenden Kader verinnerlicht.

Durch die aktive Praxis der Bewegung in das Chaos in Syrien, geriet die kapitalistische Moderne erneut ins Schwanken und versuchte, die kurdische Bewegung aus den Köpfen der Menschen zu löschen, bevor sie Zustimmung bekommen konnte.

Was sie nicht wussten: Dass die Philosophie von Rêber APO alle Lebensbereiche und die Menschen im Herzen berührt hatte. Die Ideen fruchten auf dem nährreichen Boden des goldenen Halbmondes. Jeder Angriff auf den Vordenker dieser Ideen, ist ein Angriff auf das Recht für ein freies Leben. Die Isolation von Rêber APO ist die Isolation von freien Gedanken und einem freien Leben. Die Isolation von Rêbertî ist ein direkter Eingriff in den Frieden. Die Isolation von Rêbertî ist eine Ablehnung von Fortschritt und Menschlichkeit. Sie ist eine Missachtung der eigenen angeblichen demokratischen Werte. Sie ist die Angst vor der Freiheit der Frauen. Sie ist die Angst vor der Kraft der Jugend. Sie ist die Angst vor der Wahrheit. Vor allem ist sie die Verleumdung eines freien Lebens. Somit ist sie eine Isolation gegen uns alle, gegen das freie Leben. Durch die gelebte Alternative für Sozialismus blüht wieder Hoffnung, deshalb reisen hunderte Jugendliche, um ihre Utopien und Träume zu verteidigen aus aller Welt nach Kurdistan. Viele gaben ihr Leben für eine Sprache, die sie

nie zuvor gehört haben, und einen Ort, der früher für sie nicht existierte auf. Es ist der Traum für ein freies Leben, jenseits von Staat, Macht und Kapitalismus, der den Jugendgeist in Bewegung versetzt. Dieses Pilgern von hunderten Jugendlichen zeigt den Gesellschaften Europas die Sehnsucht nach einem neuen Leben und die Symptome des kranken Systems.

Widerstand der KurdInnen bringt Weltpolitik ins Rütteln

Die Krise der kapitalistischen Moderne verschärft sich tagtäglich auf der Welt. Überall gibt es Proteste und Elend. Tausende Jugendliche protestieren gegen den Klimawandel und gegen die Ignoranz gegenüber unserer Erde. Überall gehen Frauen auf die Straße, um für ein freies Leben zu kämpfen. Der Kapitalismus kann keine Lösungen produzieren, denn der Kapitalismus ist nur durch Ausbeutung und Kriege lebensfähig. Als die Alternative in Rojava den Krieg gegen den IS gewonnen hatte und auch jetzt den IS militärisch komplett zerschlagen hat, haben die imperialistischen Staaten versucht, die Rolle Rêber APOs und den Geist der demokratischen Zivilisation zu vereinnahmen und die Person Öcalans und die PKK zu diffamieren. Doch durch den Hungerstreik von Leyla Güven verlief diese Strategie ins Leere. Der Hungerstreik hat eine lange politische Geschichte und hat immer wieder seine Stärke bewiesen. Es zeigt die Verbundenheit der Menschen mit ihrem Ziel. Die ca. 7000 Hungerstreikenden FreundInnen

zeigen der Welt ihre Verbundenheit mit der Freiheit von Rebêr APO und der Bedeutung seiner Ideen. Dieser Widerstand lebt den Geist des 14. Juli 1982. Dass für uns kein Leben ohne Rebêr APOs Freiheit möglich ist, ist nicht nur ein Slogan, sondern die Realität unseres Kampfes. Der heldenhafte Widerstand der FreundInnen hat die gesamte Weltpolitik ins Rütteln gebracht. Die Karten wurden neu gemischt. Diese Willensstärke hat die kapitalistischen Staaten soweit in die Enge getrieben, dass sie nach 8 Jahren ein Anwaltsgespräch erlaubt haben und über normale Haftbedingungen diskutieren müssen. Doch auch hier versucht die AKP-Regierung mit den letzten Karten das Spiel zu gewinnen und die kurdische Bevölkerung auf ihre Seite zu bekommen, um nach der Wahlannullierung eine Garantie für den Sieg zu erringen. Doch die kurdische Bevölkerung wird nicht auf die billigen Tricks der AKP/MHP reinfallen. Eine Regierung, die mit massiver Polizeityrannei Mütter auf dem Boden schleift und die Stimme unserer Mütter als Bedrohung sieht, die wird nicht von selbst einen Schritt Richtung Demokratie setzen. Die AKP und der Kapitalismus verlieren immer mehr den Zuspruch der Bevölkerung. Die Bevölkerung lebt in Armut und es gibt keine politische Lösungen. Es gibt eine ökonomische, politische und gesellschaftliche Krise im Land. Der AKP/MHP

Faschismus ist in der Mause Falle.

Kurdistan im Visier aller kapitalistischen Mächte

Auch die USA versucht wieder, die Region mit ihren listigen Spielchen zu beeinflussen. Die Strategie der USA, den Nahen/Mittleren Osten nach eigenem Interesse zu formen, ist durch die kurdische Freiheitsbewegung blockiert und somit versucht die USA neue Wege zu schaffen. Die Isolationspolitik der USA gegenüber dem Iran

der kurdischen Bewegung wird auch im Iran dieselbe sein. Wie in den anderen Teilen, wird sie versuchen gemeinsam mit den verschiedenen ethnischen Gruppen und Minderheiten eine Demokratisierung zu schaffen und den Kampf gegen das Regime zu führen. Denn auch der Iran ist ein Nationalstaat, dessen Interesse nicht zugunsten der Völker ist. Aufgrund des großen Widerstandes der kurdischen Bevölkerung werden alle Feldzüge der USA und anderer Regime im Nahen/Mittleren Osten im Keim erstick-

cken. Die Staaten im Nahen/Mittleren Osten sind latent und künstlich, durch die kurdische Freiheitsbewegung ist diese Realität dechiffriert. Immer mehr Menschen sehen die einzige Lösung in einem staatenloses System mit basisdemokratischer Leitung. Auch die Probleme im Iran zeigen, dass der Nationalstaat für ein Vielvölkerboden keine friedliche Lösung produzieren kann. Deshalb ist der Kampf um die Freiheit von Rebêr APO ein Kampf um die Freiheit dieser Ideen und seiner Alternative.

Der Kampf um die Freiheit von Rebêr APO ist ein Kampf um die Freiheit dieser Ideen und seiner Alternative

hat sich mit der Einbeziehung der Revolutionsgarden als Terrororganisation um eine Stufe verschärft. Der Iran versucht, die Konflikte der Region am Leben zu erhalten und sich einzumischen, um Macht über die Region zu haben und sie von den eigenen Grenzen fernzuhalten. Die Strategie der USA ist es, den Konflikt zwischen PerserInnen und AraberInnen zu vertiefen, um eigene Interessen zu verfolgen und die kurdische Bewegung zu einer Positionierung zu zwingen. Die Strategie

der kurdischen Bewegung wird auch im Iran dieselbe sein. Wie in den anderen Teilen, wird sie versuchen gemeinsam mit den verschiedenen ethnischen Gruppen und Minderheiten eine Demokratisierung zu schaffen und den Kampf gegen das Regime zu führen. Denn auch der Iran ist ein Nationalstaat, dessen Interesse nicht zugunsten der Völker ist. Aufgrund des großen Widerstandes der kurdischen Bevölkerung werden alle Feldzüge der USA und anderer Regime im Nahen/Mittleren Osten im Keim erstick-

Jeder Funke, jede Stimme, jeder Akt, der diese Wahrheit verbreitet, wird zu seiner Freiheit beitragen. Kämpfen bedeutet glauben, vertrauen und träumen!

Deshalb lasst uns gemeinsam mit dem Geist des 14. Juli eine neue Welt erschaffen!

NICHT SCHLAFEN

DEN FEIND NICHT SCHLAFEN LASSEN

Wir Jugendliche sind in der Lage vieles und viele zu bewegen, das uns jedoch nicht bewusst ist. So wie man in unserer Geschichte sieht, waren es junge Revolutionäre wie Mazlum Doğan, Ferhat Kurtay, Eşref Anyık, Mahmut Zengin, Necmi Öner, Kemal Pir, Mehmet Hayri Durmuş, die die Vorreiterrolle übernommen haben. Und das, was uns bis zum heutigen Tag fasziniert, ist der unglaubliche

und beeindruckende Widerstand dieser Revolutionäre, die sie auf die Beine gestellt haben. Um der Folter im faschistischen Gefängnis von Diyarbakir zu widerstehen, haben sie mit dem Todesfasten begonnen. Ihre damalige Absicht war es, die unmenschlichen Bedingungen in den rechtswidrigen Gefängnissen der Türkei, zu verändern. Nach der Aktion von Şehid Mazlum Doğan am 21.03.1982 sowie dem der „Vier“ (vier Ge-

nossen, die sich am 16.05.1982 als Protest gegen das faschistische türkische Regime im Gefängnis von Diyarbakir selbst verbrannten), hatten folgende Genossene: Akif Yılmaz, Mehmet Hayri Durmuş, Ali Çiçek und Kemal Pir am 14.07.1982 mit dem Todesfasten begonnen. Diese Aktion wurde der Beweis, des standhaften Widerstandsgeistes der Freiheitsbewegung. Das Ziel damals war es, gegen die grausame und entmensch-

**WIR SOLLTEN UNS
NICHT DER POLITIK
DES FEINDES
BÜCKEN, SONDERN
UNS GANZ KLAR
DARAUF FOKUSSIEREN
DEN DEMOKRATISCHEN
KONFÖDERALISMUS
FORTZUENTWICKELN**

lichte Folterdiktatur der türkischen Gefängnisse zu protestieren.

Mit dem gleichen Widerstandsgeist hat auch die Genossin, Leyla Güven, am 12.07.18 im Gefängnis von Diyarbakir einen unbefristeten Hungerstreik eingeleitet, um die Totalisolation Rêber APOs aufzuheben. Die Totalisolation ist einer der brutalsten Foltermethoden weltweit. Die Totalisolation auf der Gefängnisinsel Imrali dient dazu, Rêber APO und seine Ideen eines freien unabhängigen Lebens zu vernichten. Das Imrali-System ist ein Vernichtungssystem. Hevala Leyla mit ihrem jungen Herz und ihrer jungen Seele hat dieses Mal die Vorreiterrolle der aktuellen Offensive: „Lasst uns die Totalisolation zerbrechen, den Faschismus zerschlagen und Kurdistan befreien“, übernommen und einen Aufruf gestartet, der die gesamte kurdische Bevölke-

rung auf die Beine bringen sollte: „Keine Sekunde mehr ohne Rêber APO!“

Vergessen?

Wir befinden uns wirklich in unbeschreiblichen Zuständen. Doch unsere heutige Haltung ist genauso wie das kapitalistische System es will: Das System will, dass wir unsere heldenhaften GenossInnen vergessen, Rêber APO vergessen, unsere MärtyrerInnen vergessen und uns in Hoffnungslosigkeit baden. Wir sind still, wir schweigen und schauen zu. Es ist unsere Stille, die sich in unseren Körpern und unserer Mentalität verbreitet und den Gedanken an ein freies Leben zerstört. Deshalb sehen wir nicht einmal, wie schlecht es unseren Widerstand leistenden GenossInnen geht. Dabei ist der Widerstand der GenossInnen für unsere Zukunft. Sie kämpfen für ein

schönes und freies Morgen. Sowohl der Feind als auch das kapitalistische System wollen uns unseren Mut wegnehmen und unsere Verbundenheit zu unseren GenossInnen trennen. Das ist auch die Aufgabe des Feindes, der schließlich Angst vor der Realität hat, dass wir als Jugend keine Barrieren auf dem Weg der Freiheit kennen.

Nicht warten!

Die Phase, die Bevölkerung, besonders die Mütter haben eine große Erwartung an uns Jugendliche, die furchtlos dem Feind in die Augen gucken und gegen ihn kämpfen können. Aus diesem Grund, egal was geschieht, die Schuld oder der Verdienst liegt bei der Jugend. Wir sind die Einzigen, die die aktuelle grauenhafte Situation verändern können. Ich bin der festen Überzeugung, dass falls eine Revolutionärin oder ein

Revolutionär von dem Hungerstreik oder dem Todesfasten zum/r MärtyrerIn werden sollte, dass wir diesbezüglich als Jugend eine starke Antwort geben müssen und auch werden. Aber wir sollten es nicht so weit kommen lassen. Wie man sieht, sind diese Revolutionäre bereit ihr Leben zu geben, um Rêber APOs Totalisolation zu durchbrechen. Ihre Aktion ist ein lauter Aufschrei, der sich an erster Stelle nicht gegen den Feind widmet, sondern an uns. An uns, weil wir die Totalisolation Rêber APOs nicht durchbrochen haben und viel zu lange, ein Leben ohne Rêber APO akzeptiert haben. Also ist es unsere Aufgabe, den lauten Schrei der GenossInnen in die Außenwelt zu tragen. Meiner Meinung nach ist es die größte Motivation, den Erwartun-

Feind auslöschen. So wie die GenossInnen auf den Bergen sagen, befinden wir uns gerade in einer der stärksten Phasen der Freiheitsbewegung. Um diese Stärke ausschöpfen zu können, sollten wir uns nicht der Politik des Feindes bücken, sondern uns ganz klar darauf fokussieren, den Demokratischen Konföderalismus fortzuentwickeln und ein freies gemeinsames Leben aufzubauen. Unsere Quelle dafür ist Rêber APO.

Na klar, es ist einfach, der Jugend die Verantwortung für diese Phase zu geben und es ist aus unserer Sicht schwierig, diese Verantwortung zu übernehmen. Noch einfacher ist es uns vorzuwerfen, dass wir still sind, wie ein leiser Schrei, nichts bewegen können und teilweise sogar sehr unorganisiert revolutionäre Arbeiten führen. Wir

Stille, sondern mit Organisiertheit, Rêhevaltî, Verbundenheit und Revolution. Wir dürfen nicht ruhig schlafen, wir dürfen den Feind nicht ruhig schlafen lassen. Das ist unser Schlüssel, der uns zum Erfolg bringt, und nicht die Stille, die sich in der europäischen Jugend wie eine Krankheit ausgebreitet hat.

Gittern auf Imrali zum Beben bringen!

Unsere Wissensquelle ist Rêber APO. Unsere Quelle der Hoffnung ist Rêber APO. Von seiner Philosophie schöpfen wir große Kraft. Wir benutzen diese Kraft jedoch nicht, wie es das kapitalistische System tut, indem es die Menschen ausbeutet und zu eigenen Handlangern macht. Wir haben die Möglichkeit (und auch die Aufgabe!), zu verstehen, uns selbst zu bilden und weiterzuentwickeln, um dann alle Menschen in unserer Umgebung lehren zu können und das Wissen genauso die Philosophie Rêber APOs weiterzugeben. Mit dem Wissen können wir Diskussionen eröffnen und revolutionäre Schritte machen. Aber solange Rêber APO nicht frei ist, wird unsere Lage wie ein Fluss ohne Wasser sein... Ein Fluss ohne Wasser ist kein Fluss, genauso wenig ist ein Leben ohne Rêber APO, ein lebendiges Leben, denn er hat uns KurdInnen erweckt und zum Widerstand gebracht. Kein Flüstern, kein leiser Schrei wird die Gitter auf Imrali zum Beben bringen. Nur ein wahrer Schrei der Jugend kann uns wieder zu Rêber APO bringen.

**EIN FLUSS OHNE WASSER IST
KEIN FLUSS. EIN LEBEN OHNE
RÊBER APO IST KEIN LEBEN**

gen der Gesellschaft gerecht zu werden und in einer so historischen Phase, standhaft zu bleiben.

Standhaft bleiben!

Unsere Standhaftigkeit zugleich unser Wille motiviert die GenossInnen und wird den

können sagen, was wir wollen, aber ich möchte alle daran erinnern, dass die Jugend für jedes Problem die Lösung ist. Und das auf jeder Ebene des Widerstandes! So sind wir Jugendliche diejenigen, die auch den letzten Knoten zur Zersprengung der Totalisolation lösen können. Aber nicht mit dieser

NİLÜFER MUNZUR, JCA - BERLIN, ŞEHİD KAWA ÇEKDAR KOMMUNE

Seit Jahren haben wir versucht die Totalisolation Rêber APOs zu durchbrechen. Das gelingt uns nun mit dem Widerstand der Hungerstreikenden. Die Hungerstreikende haben es abgelehnt, unter diesen Umständen ein einfaches biologisches Leben zu führen. Sie sind bereit für eine freie Zukunft ihr Leben zu geben. Der türkische Staat sitzt tief in der Krise und letztlich konnten die Anwälte auch Serok besuchen. Der Jugend wird die Rolle zugewiesen, das System am Leben zu halten. Vor allem die junge Frauen. Als kurdische junge Frauen erleben wir hier sehr verschiedene Unterdrückungsmechanismen, wie z.B. Arbeit, Schule, Familien usw. Wir können uns erst dann bilden und organisieren, wenn wir uns mit der Ideen Rêber APOs auseinandersetzen, und die Rolle der Patriarchat und Hierarchie verstehen. Wo hat Unterdrückung angefangen, wie sieht es heute aus? Das müssen wir gut verstehen. Patriarchale Angriffe richten sich sowohl an die junge Frauen als auch die Männer auf. Dagegen müssen wir uns bilden und mit eigener Identität organisieren.

BERAT BOYATAN, TCŞ - BERLİN, ŞEHİT KAWA ÇEKDAR KOMÜNÜ

Bu tecrit Rêber APO şahsında hepimize, en çok da biz Kürt gençlerine uygulanıyor. Süresiz-dönüşsüz açlık grevlerindeki ve Ölüm Orucu'ndaki arkadaşlar aslında tecride karşı gelişen duyarsızlığa bir son vermek için eyleme geçtiler. Rêber APO'nun da bizim gibi bir ailesi vardı. O da kendi yaşamına devam edebilirdi, ama O bizim için mücadele etmeyi seçti. O'nun esaretini kabul etmek, duyarsız kalmak mümkün değil. Gençlik hızla örgütlenmeli. En başta yapmamız gereken bu olmalı. Hem kendimizi hem de toplumu örgütlemeliyiz. Yaşananları anlatmalı, bu duyarsızlığa ve ölüm sessizliğine karşı savaşmalıyız. Her eylemde biz gençler olarak öncülük yapmalıyız. Asla düşmandan korkmadan, tecridi kırmak için sonuna kadar her alanda mücadele etmeliyiz.

YUSUF DENİZ, TCŞ - BERLİN, ŞEHİT KAWA ÇEKDAR KOMÜNÜ

Biz bu süreci Amed Zindan Direnişi'nden biliyoruz. Bir çıkış yapmak gerektiğini gördü Heval Leyla. Kürt halkının direnişten başka çaresi tarih boyunca olmadı, bugün de olmadığını bu arkadaşlar gösteriyorlar. Rêber APO bizi temsil ediyor, bizim yaşamımızı kendisi de yaşadı ve bunu kabul etmedi. Bu tecrit hepimize, sana ve bana uygulanıyor. Rêber APO özgür olsaydı biz belki bugün mülteci olup buralara gelmek zorunda kalmazdık. Avrupa'nın, Amerika'nın da eli var bu tecritte. Tecridi kırma hamlesi sürecinde 9 arkadaşımız fedai eylemleriyle şehit düştüler, binlerce arkadaşımız bedenini açlığa yatırdı, ama birçok insan kabuğuna çekilmiş. Bu kabul edilemez. Rêber APO'nun dediği gibi, tüm dünya da senin arkanda olsa, eğer sen kendin için bir şey yapmazsan başaramazsın. Bu faşist devlete karşı direnmemiz lazım. Tüm şehirlerimizi Avrupa'nın tankıyla topuyla yıktılar. Avrupa sığınacak bir yer değil, TC ile işbirliği yapıyor, bize sıkılan kurşuna ortak oluyor. Özgürlük Mücadelesi'ne ve Önderliğimize sahip çıkmalıyız. Biz Avrupa'daki gençler gibi yaşayamayız, bu yaşam bize haramdır. Bize büyük sorumluluk düşüyor.

DAVID ROJAVA, TCŞ - BONN

Ich bin der Meinung, dass wir als kurdische Jugendbewegung den Hungerstreik nicht einfach so hinnehmen dürfen. Die FreundInnen befinden sich in einem sehr kritischen Zustand. Der Feind versucht uns mundtot zu machen. Wir müssen überall in Deutschland und Europa unsere Stimmen erheben. Die Jugend muss sich erheben. Rêber APO repräsentiert Millionen von KurdInnen. Serok APO ist ein Symbol der Freiheit, er symbolisiert die freie kurdische Bevölkerung. Die Jugendbewegung ist ein wichtiger Bestandteil der kurdischen Revolution und des Freiheitskampfes. Ihre Rolle ist es diese Ideologie der Freiheit erfolgreich weiter zu führen! Wir haben jung angefangen und werden jung siegen!

MIHAMMED MAZLUM, TCŞ - BONN

An erster Stelle denke ich selbstverständlich daran, dass die Freunde ihr Leben lassen könnten. An zweiter Stelle es ist meiner Meinung nach eine gute Sache, solange es in einem passenden Rahmen ist. Wir sind an einem Punkt angelangt, an dem es notwendig ist auch Opfer zu geben, damit die heutige Gesellschaft uns erhört und sich erhebt. Die Situation der FreundInnen ist sehr kritisch und wir machen uns große Sorgen um die FreundInnen. Mehr als 7000 Kurdinnen und Kurden befinden sich aktuell im Hungerstreik. Die kurdische Bevölkerung, insbesondere die kurdische Jugend braucht einen Repräsentanten. Dieser ist Rêber APO. Er ist unsere Stimme. Er garantiert uns eine friedliche Lösung. Die kurdische Jugendbewegung spielt die Schlüsselfunktion der Befreiung der kurdischen Bevölkerung. Wir sind die neue Generation der Revolution.

DILXWAZ QAMIŞLO, TCŞ - BONN

Ich denke zweiseitig über den unbefristeten Hungerstreik, zunächst einmal ist es schmerzhaft daran zu denken, dass unsere GenossInnen bei diesem Hungerstreik ihr Leben verlieren könnten, jedoch denke ich auch, dass dieser Hungerstreik ein Gemeinschaftsgefühl und den Willen zu kämpfen bei der Bevölkerung entfacht. Wir kämpfen alle dafür, dass die Totalisolation Rêber APOs durchbrochen wird. Damit führen wir einen gemeinsamen Kampf für unsere Zukunft. Ich denke, dass die Freiheit Rêber APOs für uns alle von Bedeutung ist, denn er weist uns den Weg zum Frieden. Dafür müssen wir besonders als Jugend, als Fedayî-Jugend- Widerstand leisten.

KİMİM BEN?

Ben ana tanrıça, ben Star, ben kadını

Ben ahlaki-politik toplumun

Temeli, doğurucusuyum

Ben tarihin başlangıcı, insanlığın ta kendisiyim

Ben doğayım, evrenim, gerçeklik benim, aşk benim

Kurnaz Enki'nin 104 ME'sini aldığı

Bunun uğrunda mücadele veren Inanna, Star'im

Serok APO'nun yeniden yankılandığı sesim

Dağlarda yankılanan Bêrîtan'im

Dersim'de fedaileşen Zîlan'im

Zindanlarda alevlerde fedaileşen Sema'yım

Ateşlerden çıkıp kulaklarda çınlayan Zekiye Alkan'im

30000 kişinin katline karşı haykıran

Mirabel'lerin sesiyim

Ben fedailikte andan tarih yaratan Rojbîn'im

Yapılan katliamlara karşı

Kobanê'de fedaileşen Arîn Mîrkan'im

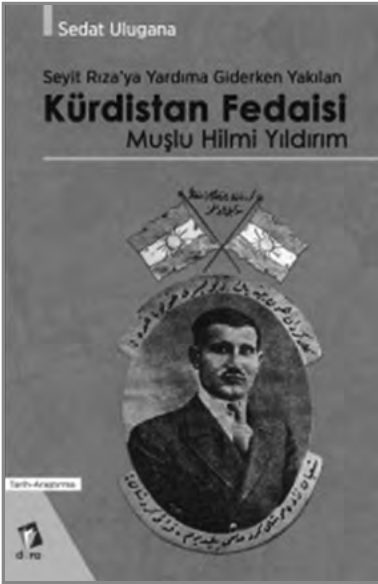
Köleliğe karşı özgürlük kalemimi elime alıp

Tarih yazan benim

PIRTÛKÊN KU EM PÊŞNIYAR DIKIN

BOOK RECOMMENDATIONS - BUCHVORSTELLUNG - PRÉSENTATION DU LIVRE

KÛRDÎSTAN FEDAÎSÎ
MUŞLU HÎLMÎ YILDIRIM

Yazar: Sedat Ulugana
Yayınevi: Dara
Basım tarihi: 2019

Binlerce kahraman Kürt tarihe adını yazarken, binlercesi isim-siz kaldı. Bu isim-siz Kürt kah-ramanlarından biri de Muşlu Yıldırım'dır. Hoybun adına yürütülen çabaların propagan-da boyutunu üstlenen birkaç kişiden biriydi Hilmi Yıldırım. 1935 Sason direnişinin görünür kılınmasını sağlayan kadrolar, 1937 Dersim direnişi için daha fazlasını yapmaya karar verir-ler ve aynı yılın yazında grup olarak sınırı geçip Dersim'e doğru yola çıkarlar. Bismil ya-kınlarında pusuya düştüğü buğday tarlasında diri diri ya-kılırlar, can verenler arasında Muşlu Hilmi Yıldırım da vardır.

HESPÊ ŞEYTÊN

Nivîskar: Kadîr Stêra
Weşanxane: Aryen
Dema çapê: 2018

“... Wexta em zarok bûn, em li kaxizên cixareyan digeriyan. Em li kolanan digeriyan, me digot em hezar kaxizî bidin hev û ji fabrîqeyê re bişînin, wê ew jî ji me re hespê şeytên bişînin.”
“Hespê Şeytên çi ye?”
“Li gundê me, xortekî ji xwe re bisikletek kiribû. Wê çaxê kesekî ji me bisiklet nedîtibû. Melayê gund digot: ‘Ev îcat ya şeytên e, divê saet berî saetê ev hespê şeytên bê îmhakirin.’ Ji ber van gotinên melayê gund, êdî gundî ji qiloçên bisikletê ditirsiyan, ji tirsê lal dibûn û ji ser hişê xwe diçûn.”

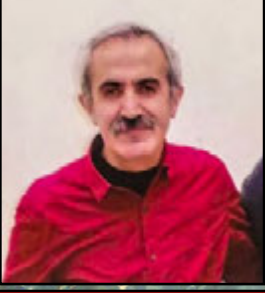
DIALEKTİK
DER AUFKLÄRUNG

Autoren: Horkheimer&Adorno
Verlag: Fischer
Veröffentlichung: 2010

„Wir hegen keinen Zweifel, daß die Freiheit in der Gesellschaft vom aufklärenden Denken un-abtrennbar ist. Jedoch glauben wir, genauso deutlich erkannt zu haben, daß der Begriff eben dieses Denkens, nicht weniger als die konkreten historischen Formen, die Institutionen der Gesellschaft, in die es verflochten ist, schon den Keim zu je-nem Rückschritt enthalten, der heute überall sich ereignet. Nimmt Aufklärung die Reflexi-on auf dieses rückläufige Mo-ment nicht in sich auf, so besie-gelt sie ihr eigenes Schicksal.“

“TECRİDİ KIRALIM, FAŞİZMİ YIKALIM, KÜRDİSTAN’I ÖZGÜRLEŞTİRELİM” HAMLESİ
10 MAYIS 2019 2. ÖLÜM ORUCU GRUBU

YAŞAR CİNBAŞ

MUHAMMED İNAL

DİYADİN AKDEMİR

ERGİN KAHRAMAN

İBRAHİM DOĞAN

AHMET EMİN EREN

MUSTAFA TAŞTAN

SENA EFE

BURHAN ŞIK

FAYSAL ATAK

ŞAFİİ KAYHAN

REŞAT ÖZDİL

ZEKİ BAYHAN

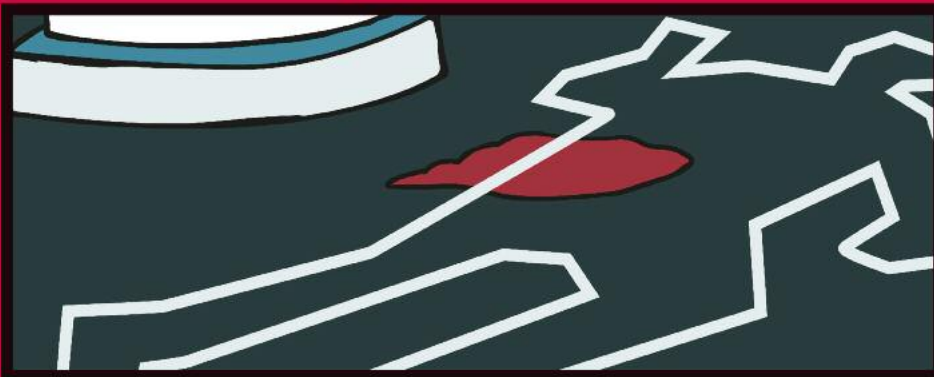
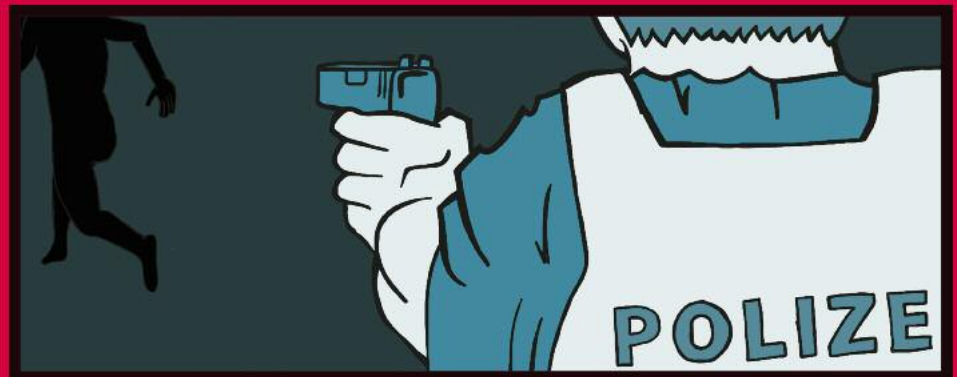
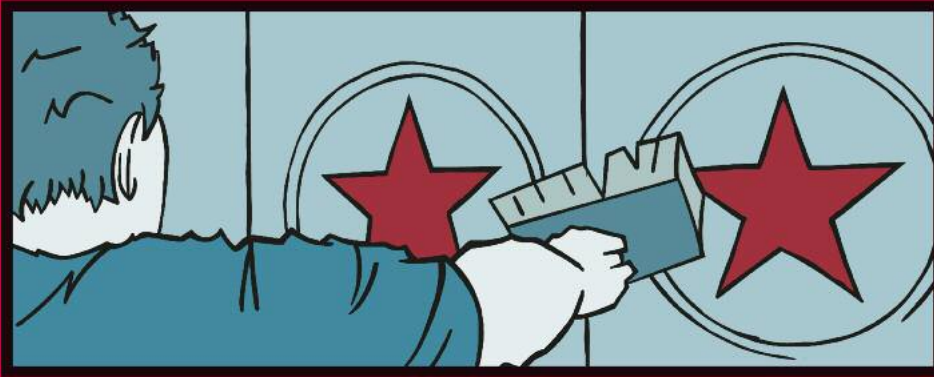
YILMAZ YILDIZ

SAİT ÖZTÜRK

Gefoltert. Geflüchtet. Verboten. Erschossen.

25 JAHRE GEDENKEN AN HALIM DENER

KUNDGEBUNG 30. JUNI 2019, 21 UHR, STEINTORPLATZ

BUNDESWEITE DEMONSTRATION

6. JULI 2019, 14 UHR, ERNST-AUGUST-PLATZ

halimdener.blogspot.eu